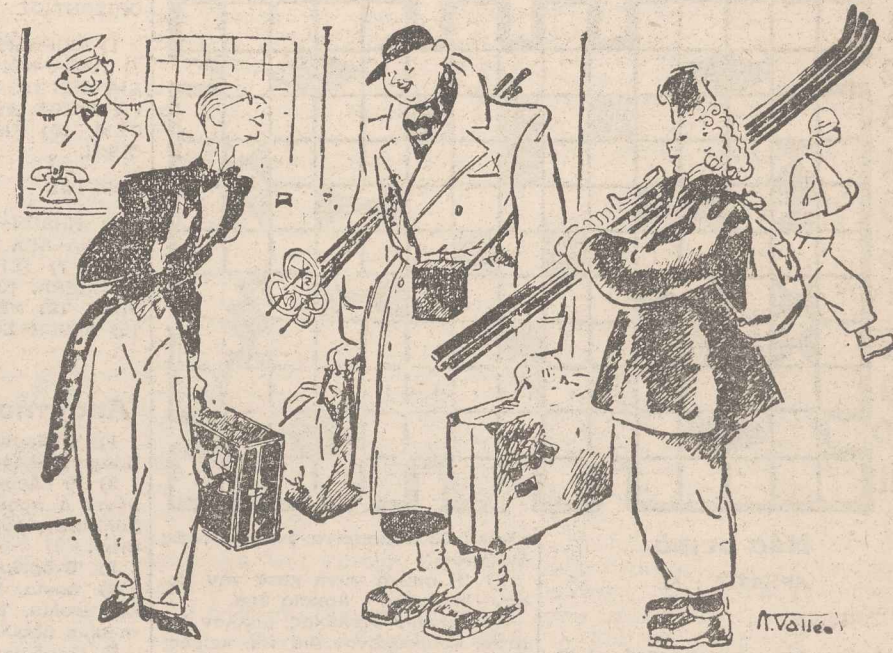

Δίκα λεπτά ευθυμίας

Λογική δικαιολογία

— Πώς συμβαίνει να φορής καινούργιο παλτό και χιλιοπαλιμένο παντελόνι;
— Μα βλέπεις οι πελάτες των εστιατορίων δεν βγάζουν ποτέ το παντελόνι τους όταν πάνε να φάνε.

Φύσει αδύνατον

— Κανείς δε θα πιστέψει, ότι γυρίσατε από τα χειμερινά σπόρ, α-
φού δεν έχετε σπασμένο ούτε ένα πόδι.

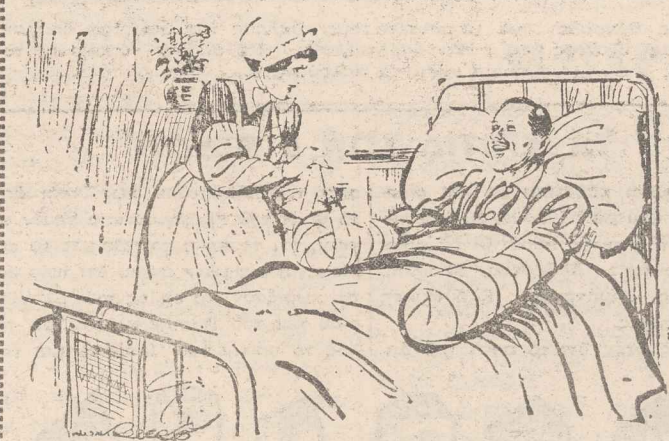

Νεόπλουτοι

— Τα πουλά του κήπου μας δεν έχουν
ανάγκη να κοπάζουν για να κτίσουν τη
φωλιά τους.

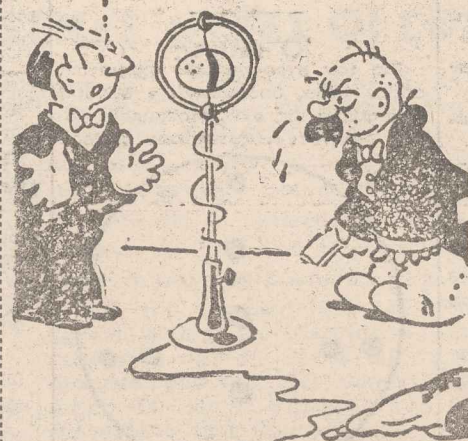

Ο λαθραναγνώστης και ο ευγενικός κύριος (Ιστορία χωρίς λόγια)

Τραύμα εκ προμελετης

— Μα γιατί επιμένετε να σας δέσουμε και το
δεξί χέρι;
— Α μην υπαγάγω ένα τσέκι.

Σοβαρός λόγος

— Αδύνατον να μιλήσω διά ραδιοφώ-
νου. Είμαι τσακωμένος με την πεθερά
μου, που έχει ραδιόφωνο, και όρκισμα-
ί να μην της ξαναμιλήσω ένδοξο.

Πιστός στο λόγο του

— Και γιατί αυτός πίνει στο δρόμο;
— Έχει όρκισθη στη γυναίκα του να μην ξανα-
πίνει σε ταβέρνα.

Αθήναι
4 Μαρτίου 1939
Έτος Γ' Άρ. φύλλου 128

Σ' ΑΥΤΟ ΤΟ ΦΥΛΛΟ:

Η ΜΑΧΗ ΔΙΑ ΤΑ ΠΕΙΡΕΛΑΙΑ

Ο τιτανικός αγών διά να
μονοπωληθῇ ἡ κινήτριος
δύναμις τοῦ πολέμου

Η ΔΙΩΡΥΞ ΤΟΥ ΣΟΥΞΕΖ

Πῶς ἐδημιουργήθη ἡ θα-
λασσία ὁδὸς πρὸς ἐνώ-
νει τὴν Ἀνατολὴν
μὲ τὴν Δύσιν

30.000 ΘΑΜΜΕΝΟΙ ΥΠΟ ΤΑ ΕΡΕΙΠΙΑ

Ἀνατριχιαστικὰ πληροφο-
οῖαι ἀπὸ τοὺς τρομεροὺς
σεισμούς τῆς Χιλῆς

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΓΕΛΑ ΠΟΤΕ!

Ἡ καταπληκτικὴ ἱστορία
τοῦ κωμικοῦ τῆς ὁδοῦ
τῆς Μπάστερ Κῆτον

Διηγήματα, ἔρευνες, πρω-
τότυπες σελίδες, χιούμορ
ἀνέκδοτα, παιχνίδια, εὐθυ-
μα καὶ πλουσιωτάτη εἰκο-
νογράφος

ΤΟ ΕΡΓΟΝ

Π
Ε64

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΝ ΧΙΟΥΜΟΡ

Ο οικοδεσπότης προσπαθούσε με κάθε τρόπο να διασκεδάσει το φίλο του.

Θέλει να πις κάτι; — Δεν πίνω ποτέ τίποτε, μουρμούριζε εκείνος. — Θα καπνίσω κανένα τσιγάρο; — Δεν καπνίζω. — Να δώσω το ραδιόφωνο; ρώτησε ο οικοδεσπότης. — Με νευριάζει, απάντησε ο έπισκεπτής. — Παίξουμε χαρτιά; — Ο διασκεδαστικός φίλος κούνησε το κεφάλι. — Θα προτιμούσα να πηγαίνω, παρατήρησε. Η γυναίκα που είναι μεθυσμένη και της υποσέχεται να γυρίσει χωρίς σπίτι για να... διασκεδάσει τους καλεσμένους.

— Η αδελφή μου η Βεατρίκη έχει μια τρομερή τύχη, είπε η μικρή Μαρία. Ήρθε το βράδυ πήγε σε μια δεξίωση. Εκεί έπαιξαν το εξής παιχνίδι: Οι άνδρες έπρεπε ή να φιλούσαν ένα κορίτσι ή να τους πληρώσουν πρότιμο ένα κομμάτι σοκολάτες. Και ποιά ήταν αυτή η τύχη της Βεατρίκης; — Επρόσφερε οπότε φορτωμένη με 20 κομμάτια σοκολάτες.

— Η αρραβωνιαστικιά σας είναι ικανή να φυλάξει ένα μουσικό; — Αρραβώνας! Είμαστε αρραβωνιασμένοι έναν δολοφόρο μήνα... και δεν το ήξερα!

— Άνταμ μου! Φύσινος ή προσβεβλημένος από τον έρωτα νέος; — Λίγο ακόμα μαζί μου! — Δεν μπορείς να μου πεις, της απάντησε εκείνος. Πιστεύω με θα έδινε τη μοιφή σου για να μείνει περισσότερο μαζί σου... Αυτό όμως είναι αδύνατο. — Μα γιατί λοιπόν; — Έχω ένα ραντεβού στο καφέ με τον Πινκ κ' έχωμε πει ότι έπειτα, καθυστερημένα θα πληρώσω τους καφέδες!

— Τζιμ, έχασα την αγαρόθηκη μου οπότε... — Δεν περάει, της απάντησε εκείνος. Κρατά αρκετά τσιγάρα μαζί μου. — Ναι, αλλά ξέρεις, έχω μέσα σ' αυτήν το... μαγιό μου!

— Ο Τζων με τη γυναίκα του παρακολουθούσαν ένα κανονικό σεξ υπερεκκενισμένο κατά την διάρκεια ενός θαλασσιού ταξιδιού του. — Ώς γενικός γραμμένος ή εκτέλεση ήταν θαυμασία, εξορίσει μιάς δουλειάς, της άποιας ή φωνή, όπως και το πρόσωπο είχαν γνωρίσει απόφαλας καλύτερης ημέρας. — Ξέρεις, γυναίκα, είπε ο Τζων. Είναι τρομερό πράγμα όταν μια μεγάλη άσος αρχίζει ή αντίλαμπος της νύχτας, της νύχτας ή φωνή της. — Εγώ νομίζω, απάντησε η γυναίκα του, ότι είναι τρομερότερο όταν δεν το γνωρίζουμε αυτό το πράγμα.

— Όταν ρωτήσαν τον Τζωνσον, τι είχε δώσει, έδωσε τον εξής όρισμό: — Στην Άγγλια τροφή για τα ζώα στην Σκωτία για τους ανθρώπους. — Τίος σου φαίνεται ο όρισμός; ρώτησε μιά μέρα ο Τζωνσον έναν Σκωτσέζο φίλο του. — Πολύ επιτυχής, απάντησε αυτός. Θα μπορούσαμε μάλιστα να προτείνουμε ότι ή τροφή είναι μοναδική τροφή, γιατί κάνει γερούς γαϊδάρους στην Άγγλια και ρωμειλούς ανθρώπους στην Σκωτία.

— Όταν ρωτήσαν τον Τζωνσον, τι είχε δώσει, έδωσε τον εξής όρισμό: — Στην Άγγλια τροφή για τα ζώα στην Σκωτία για τους ανθρώπους. — Τίος σου φαίνεται ο όρισμός; ρώτησε μιά μέρα ο Τζωνσον έναν Σκωτσέζο φίλο του. — Πολύ επιτυχής, απάντησε αυτός. Θα μπορούσαμε μάλιστα να προτείνουμε ότι ή τροφή είναι μοναδική τροφή, γιατί κάνει γερούς γαϊδάρους στην Άγγλια και ρωμειλούς ανθρώπους στην Σκωτία.

— Όταν ρωτήσαν τον Τζωνσον, τι είχε δώσει, έδωσε τον εξής όρισμό: — Στην Άγγλια τροφή για τα ζώα στην Σκωτία για τους ανθρώπους. — Τίος σου φαίνεται ο όρισμός; ρώτησε μιά μέρα ο Τζωνσον έναν Σκωτσέζο φίλο του. — Πολύ επιτυχής, απάντησε αυτός. Θα μπορούσαμε μάλιστα να προτείνουμε ότι ή τροφή είναι μοναδική τροφή, γιατί κάνει γερούς γαϊδάρους στην Άγγλια και ρωμειλούς ανθρώπους στην Σκωτία.

— Όταν ρωτήσαν τον Τζωνσον, τι είχε δώσει, έδωσε τον εξής όρισμό: — Στην Άγγλια τροφή για τα ζώα στην Σκωτία για τους ανθρώπους. — Τίος σου φαίνεται ο όρισμός; ρώτησε μιά μέρα ο Τζωνσον έναν Σκωτσέζο φίλο του. — Πολύ επιτυχής, απάντησε αυτός. Θα μπορούσαμε μάλιστα να προτείνουμε ότι ή τροφή είναι μοναδική τροφή, γιατί κάνει γερούς γαϊδάρους στην Άγγλια και ρωμειλούς ανθρώπους στην Σκωτία.

— Όταν ρωτήσαν τον Τζωνσον, τι είχε δώσει, έδωσε τον εξής όρισμό: — Στην Άγγλια τροφή για τα ζώα στην Σκωτία για τους ανθρώπους. — Τίος σου φαίνεται ο όρισμός; ρώτησε μιά μέρα ο Τζωνσον έναν Σκωτσέζο φίλο του. — Πολύ επιτυχής, απάντησε αυτός. Θα μπορούσαμε μάλιστα να προτείνουμε ότι ή τροφή είναι μοναδική τροφή, γιατί κάνει γερούς γαϊδάρους στην Άγγλια και ρωμειλούς ανθρώπους στην Σκωτία.

— Όταν ρωτήσαν τον Τζωνσον, τι είχε δώσει, έδωσε τον εξής όρισμό: — Στην Άγγλια τροφή για τα ζώα στην Σκωτία για τους ανθρώπους. — Τίος σου φαίνεται ο όρισμός; ρώτησε μιά μέρα ο Τζωνσον έναν Σκωτσέζο φίλο του. — Πολύ επιτυχής, απάντησε αυτός. Θα μπορούσαμε μάλιστα να προτείνουμε ότι ή τροφή είναι μοναδική τροφή, γιατί κάνει γερούς γαϊδάρους στην Άγγλια και ρωμειλούς ανθρώπους στην Σκωτία.

— Όταν ρωτήσαν τον Τζωνσον, τι είχε δώσει, έδωσε τον εξής όρισμό: — Στην Άγγλια τροφή για τα ζώα στην Σκωτία για τους ανθρώπους. — Τίος σου φαίνεται ο όρισμός; ρώτησε μιά μέρα ο Τζωνσον έναν Σκωτσέζο φίλο του. — Πολύ επιτυχής, απάντησε αυτός. Θα μπορούσαμε μάλιστα να προτείνουμε ότι ή τροφή είναι μοναδική τροφή, γιατί κάνει γερούς γαϊδάρους στην Άγγλια και ρωμειλούς ανθρώπους στην Σκωτία.

— Όταν ρωτήσαν τον Τζωνσον, τι είχε δώσει, έδωσε τον εξής όρισμό: — Στην Άγγλια τροφή για τα ζώα στην Σκωτία για τους ανθρώπους. — Τίος σου φαίνεται ο όρισμός; ρώτησε μιά μέρα ο Τζωνσον έναν Σκωτσέζο φίλο του. — Πολύ επιτυχής, απάντησε αυτός. Θα μπορούσαμε μάλιστα να προτείνουμε ότι ή τροφή είναι μοναδική τροφή, γιατί κάνει γερούς γαϊδάρους στην Άγγλια και ρωμειλούς ανθρώπους στην Σκωτία.

7 Ημέρες 7 νύκτες

Η άνοιξη μας έλθε... Δεν την βλέπουν ίσως ακόμη οι πεζοί άνθρωποι, που είναι απορροφημένοι τόσο από τις ταπεινές ασχολίας των. Την αισθάνονται όμως όλοι όσοι αγαπούν την φύση και ξέρουν να την νοιώθουν και να την παρατηρούν...

Τα πρώτα όσο κύρια και αν είναι ακόμη, έχουν μίαν θεια ουσία. Και τα άγονάματά, όταν ο ήλιος πλησιάζει στην δύση, ή 'Αθήνα γεμίζει από εκείνη την εαρινή κρυσοκόνη που αλωνίζει στην κρυστάλλινη ατμόσφαιρα των άπικων δεινών αυτήν την ώρα στιγμή της αλλαγής των εποχών, που συντελείται με θαυμαστική αλότητα κάτω από τα μάτια μας...

Διόλου δεν μας εκπλήσσει αυτή ή αποκαλύψη, την όποιαν κάνει έλβετική έφημερη, ότι ο περιήμιος χορός (ήλιος-γούνακι) έδανεισθή την άνοιξη, που από ένα μεσαιωνικών βασανιστηρίων.

Μας έχει τόσο περάει στα νεύρα, ώστε τον έθεωρούσαμε ως τοιοτόν και πριν από την αποκάλυψη της καταγωγής του.

Ο αρχηγός των φυσιοθεραπευτών, που είχαν υποσχεθεί την μακροβιότητα των ασθενών του διά της σταφυλοφαγίας και της χορτοφαγίας, απέβαν εις ηλικία 36 ετών! 'Η μοίρα, μέγας φορέας, έστειλε εις τόν άποστολόν της πολυζήλιας ένα άποκιντόν να τον κόψει. Και ο συμπαθέστατος 'Ηλιας Πετρό, απέβανεν άφηνων στην φανταχτούς μαθητάς του άπαρηγόρητος.

Δεν γνωρίζομε αν, ύστερα από τα τραγικά πάθημα του διασκόλου των, ο τελευταίος αυτός έδωκε ή όχι την άνοιξη την χορτοφαγία των τακτικών. 'Υποθέτουμε όμως ότι ή άλλαξήν ή, δέας άν σκεφθώμεν πόσον μάταιος είναι οι προσπάθειες διά την παράσταν του βίου, όταν ή μοίρα κρατά την ζωήν μας στα χέρια της.

Προτιμότερο λοιπόν είναι να καλοτριφώ κανείς παρά να πεθάνη με το παράνομον ότι έμεινε νηυστικός εις όλων των την ζωήν... διά να ζήσει.

Τέλος πάντων, δεν θα μείνη ταδέρνα ή όποια να μην έχη σκεφόν με την ζωολογικήν ήλιον.

Ο πόνοος είναι παιδί του πόθου, που μας συνδέει με τα άντικειμενα, τα νείδα, την ύγεια, τη ζωή.

Οι έπιθυμίες είναι ο πλούτος του φτωχού και δεν καταστρέφουν παρά τους πλουσίους.

Να έπιθυμής πολλά, να έλπιζής λίγα και να μη ζητήσεις τίποτε.

Το πόνοος άρκείται σε λίγα, είνε ανεξάρτητος.

Να έπιθυμής πολλά, να έλπιζής λίγα και να μη ζητήσεις τίποτε.

Μετά (Το Χάνι) το όποιον φέρει σύμβολον ένα... άλογο, μετά τα (Τρία πουλάκια), (Τα τετραπύδα), (Το καναρινί), τον (Γάτο), ίδου τώρα και μιά νέα ταδέρνα που άνοιγει τάς πύλας της με τον συμβολικόν τίτλον: (Τα τρία παπάκια). Η όνομασία είναι, υποθέτομεν, συμβολική. Και θα ύπονοι τους πελάτας, οι όποιοι εις κάθε κέντρον πολυτελείας (μαδιόνται) και σφάζονται άριστοτεχνικώς.

Αλλά ή είδησις δεν σταματά εδώ. 'Ο συντάκτης την συμπληρώνει και με μερικά εκπληκτικά προφητείας. 'Αφού μας διαβεβαιώνει ότι... 'Ο δυνάμης της γροθιάς είναι βέβαιος ότι θα νικήση τον αντίπαλόν του, διά να παραμείνη ά άσους των άσων μεταξυ της... μαύρης φυλής, επιλέγει σοδαριότητα:

«Φαντασθήτε προς στιγμήν το τι ζυλοκόπημα έχει να πέση το βράδυ του Σαββάτου εις το Γκάρντεν. 'Οπωσδήποτε ο άγών θα γίνη εις 10 τριλέπτους γύρους και με έλαφρά γάντια των 5 ούγγων. Προμηνύεται μοναδική κοσμοσυρροή, κατά τον άθλητοκαρόνον του (Νταίτλου) Λίρεν της Νέας Υόρκης και ή όποια θα έπιφέρει την διακοπήν της συγκοινωνίας εις τους 49 και 50 δρόμους της 9ης λεωφόρου».

Ο άνογνώστης, λοιπόν, πρέπει να φαντασθή το ζύλο, την διακοπήν των συγκοινωνιών εις τους 49 και 50 δρόμους της 9ης λεωφόρου, και μετά να μη φαντασθή επίσης παρόμοιον συναισθημόν των φιλάθλων γύρω από τα γραφεία της έφημερίδος και άνάλογον ζυλοκόπημα του συντάκτου του τηλεγραφήματος.

Ο υποδηματοκάθαριστής Ν. Περιόδης απέβανεν άφηνίως ενώ έστίλλωνε τα ύποδήματα κάποιου πελάτου του, γράφον αι μικρά είδησεις των έφημερίδων.

Εχομεν την γνώμην ότι ο θάνατος του άτυχούς υποδηματοκάθαριστού δεν προήλθεν (άπό καρδιακόν νόσημα), ως γράφει συμπληρωματικός ή είδησις. 'Ισως να προήλθεν... εξ άσφύξης, όποτε ως υπεύθυνος πρέπει να συλληφθή ο τελευταίος πελάτης του υποδηματοκάθαριστού...

Μία γρήν κακότητα, ρώτησε μιά μέρα τον 'Αγιο φράγκικο, αν άπνέονε την χριστιανικήν πίστιν.

Κυρία μου, είπε ο μέλλων άγιος, μερικοί ευσεβείς χριστιανοί κατέρχοντα τα κοκκινάδια και μερικοί άγιοι τα νηκέρησαν. 'Εσείς δεν έχετε παρά να άκολουθήσετε τη μέση όδόν: άφάγετε μόνο το μισό σας πρόσωπο!

Αν έξακολουθή να ζώ, αυτό όφειλεται στο ότι, σε λίγες ώρες, το θάλθρο σήμερα θα γίνη γλυκό χόρς.

Χρειάζονται άρκετές χαρές μαζεμένες για ν' άποτελέσουν την ευτυχία.

Η ευτυχία του ανθρώπου μοιάζει με το χιόνι, που είναι άμορφο όταν πέφτει... και τυραννικό όταν αρχίζει να λιώνει.

Μην κοροϊδίζης ποτέ τους δυστυχημένους. Ποίος μπορεί ποτέ να είναι βέβαιος πως θάβη πάντα ευτυχισμένος;

Το άρωμα χιλίων ρόδων, σβύνει πολύ πιο γρήγορα από τον πόνο που προκαλεί ένα μόνο τους άγκάθι.

Αγγλική παροιμία

Καθώς βλέπετε, μαζί με την εξαγγελιαμένη γροθιοπατάδα, ο συντάκτης εγρονθοκόπησε και το συντακτικόν, διά να δώση, υποθέτομεν, μίαν ιδέαν των βασάνων που ύφιστανται οι ήρωες μποξέρ εις τον στίβον.

Καθώς βλέπετε, μαζί με την εξαγγελιαμένη γροθιοπατάδα, ο συντάκτης εγρονθοκόπησε και το συντακτικόν, διά να δώση, υποθέτομεν, μίαν ιδέαν των βασάνων που ύφιστανται οι ήρωες μποξέρ εις τον στίβον.

Καθώς βλέπετε, μαζί με την εξαγγελιαμένη γροθιοπατάδα, ο συντάκτης εγρονθοκόπησε και το συντακτικόν, διά να δώση, υποθέτομεν, μίαν ιδέαν των βασάνων που ύφιστανται οι ήρωες μποξέρ εις τον στίβον.

Καθώς βλέπετε, μαζί με την εξαγγελιαμένη γροθιοπατάδα, ο συντάκτης εγρονθοκόπησε και το συντακτικόν, διά να δώση, υποθέτομεν, μίαν ιδέαν των βασάνων που ύφιστανται οι ήρωες μποξέρ εις τον στίβον.

Καθώς βλέπετε, μαζί με την εξαγγελιαμένη γροθιοπατάδα, ο συντάκτης εγρονθοκόπησε και το συντακτικόν, διά να δώση, υποθέτομεν, μίαν ιδέαν των βασάνων που ύφιστανται οι ήρωες μποξέρ εις τον στίβον.

Καθώς βλέπετε, μαζί με την εξαγγελιαμένη γροθιοπατάδα, ο συντάκτης εγρονθοκόπησε και το συντακτικόν, διά να δώση, υποθέτομεν, μίαν ιδέαν των βασάνων που ύφιστανται οι ήρωες μποξέρ εις τον στίβον.

Καθώς βλέπετε, μαζί με την εξαγγελιαμένη γροθιοπατάδα, ο συντάκτης εγρονθοκόπησε και το συντακτικόν, διά να δώση, υποθέτομεν, μίαν ιδέαν των βασάνων που ύφιστανται οι ήρωες μποξέρ εις τον στίβον.

Καθώς βλέπετε, μαζί με την εξαγγελιαμένη γροθιοπατάδα, ο συντάκτης εγρονθοκόπησε και το συντακτικόν, διά να δώση, υποθέτομεν, μίαν ιδέαν των βασάνων που ύφιστανται οι ήρωες μποξέρ εις τον στίβον.

Καθώς βλέπετε, μαζί με την εξαγγελιαμένη γροθιοπατάδα, ο συντάκτης εγρονθοκόπησε και το συντακτικόν, διά να δώση, υποθέτομεν, μίαν ιδέαν των βασάνων που ύφιστανται οι ήρωες μποξέρ εις τον στίβον.

Καθώς βλέπετε, μαζί με την εξαγγελιαμένη γροθιοπατάδα, ο συντάκτης εγρονθοκόπησε και το συντακτικόν, διά να δώση, υποθέτομεν, μίαν ιδέαν των βασάνων που ύφιστανται οι ήρωες μποξέρ εις τον στίβον.

Καθώς βλέπετε, μαζί με την εξαγγελιαμένη γροθιοπατάδα, ο συντάκτης εγρονθοκόπησε και το συντακτικόν, διά να δώση, υποθέτομεν, μίαν ιδέαν των βασάνων που ύφιστανται οι ήρωες μποξέρ εις τον στίβον.

Καθώς βλέπετε, μαζί με την εξαγγελιαμένη γροθιοπατάδα, ο συντάκτης εγρονθοκόπησε και το συντακτικόν, διά να δώση, υποθέτομεν, μίαν ιδέαν των βασάνων που ύφιστανται οι ήρωες μποξέρ εις τον στίβον.

Καθώς βλέπετε, μαζί με την εξαγγελιαμένη γροθιοπατάδα, ο συντάκτης εγρονθοκόπησε και το συντακτικόν, διά να δώση, υποθέτομεν, μίαν ιδέαν των βασάνων που ύφιστανται οι ήρωες μποξέρ εις τον στίβον.

Καθώς βλέπετε, μαζί με την εξαγγελιαμένη γροθιοπατάδα, ο συντάκτης εγρονθοκόπησε και το συντακτικόν, διά να δώση, υποθέτομεν, μίαν ιδέαν των βασάνων που ύφιστανται οι ήρωες μποξέρ εις τον στίβον.

ΑΘΗΝΑΪΚΟΝ ΧΙΟΥΜΟΡ

Ο διευθυντής του οικοτροφείου παρατήρησε ότι ένας από τους άκοτρώτους ακούμπησε το μαχαίρι και το πήρουν στην πετσέτα.

Κυρία, του είπε άσπρη. Αυτό που κάνατε δεν πρέπει να το επαναλάβετε, γιατί δείκνυτε, πρώτον, ότι δεν έχετε τρόπους, και δεύτερον λερώνετε την πετσέτα...

Ο Μενάλας Νανολέων, ήταν, ως γνωστόν, και μεγάλος γυναικάς. 'Ηταν όμως πολύ άδελγός, ως κατακτητής γυναικείων καρδίων και είχε διαρκώς άποτυχίες, αν δεν τόν έσωζε ή ιδιότης του.

Ήπιρχαν όμως και μερικές κυρίες που δεν του χάριζαν κατάναν. Σε μιά απ' αυτές, στην κ. Τερριέ, έκανε μιά μέρα το εξής γκαρσοειδές κομπλιμέντο, θέλοντας να εκθείσασθ το άρσιο της άνάστης:

Κυρία μου, σας θαυμάζω για το άρσιο σας παράστημα, σαν ένα γρεναδιέρο μου!

Και ή κ. Τερριέ χωρίς να χάση καιρό: — Με άλακρότε, Μεγαλειότατε. Το ίδιο μου έχετε χάος και ή Μελαλία ή μαγειρίδα μου!

Στο κακουργιοδείο: Πρόεδρος.— Κατηγορούμενη, έχεις να προσέβης άλλο τίποτα προς υπέρσπου σου; Κατηγορούμενη.— Ζητώ έπείκει αν για τόν δικηγόρο μου το όποιο ο πατέρας είναι άλκοολικός!

Πρόεδρος.— Τι πράγμα σ' έκανε να καταλάβεις ότι ή κατηγορούμενη ήταν βεβημένη; — 'Ο πλοίσαν.— Τόν είδα, κύριε πρόεδρε, να ρίχνει σ' ένα γρομμάτι κωδικισμό μία δρομική. Κατόπιν κτύπησε το μεγάλο ρολόι του σταθμού και είπε: 'Αδελφέ! Πάχυνα δύο άκάρεις!

Ένας γαστρός που έξοικούσε το έπαγγελμα του στην έπαρχια διηγείται σ' ένα κύκλο φίλων του το άκόλουθο άνέκδοτο: — 'Ο Ρόξερ Σκίρμαν λ.κ. διάσημος 'Αμερικανός πολιτικός, ο 'Αγγλος σοφός Μπλουμζμπεκ και Πρέντλ, ο Τερμάνος Σέκε, ποιητής του λιμπέρτου τον (έξοισαν) προ έπαυσης άν ο Βάγνερ, ο γνωστός Σουηδός ιστοριοφίλος Άλντε, ο Πάπας Ουρβανός ο 4ος, ο μαθητήσας Ρίγκυ ως και αυτός ο κόμης Λέων Τολστόι, μέγας γυναικαρετής και ερασιφίλης υποδηματοκάθαρος, από έρωτα στην υποδηματοποιία μιλία έπαινε την μελέτη του ροντόν στην τασκαρική και κατεκεύαζε θαυμάσιες μπότες.

Τι δυστυχία αλάβεια, που δε σκεφθηκαν οι γονείς μας να μας άδουν να μάθουμε κοντά στα γραμμάτα και κανένα πραγματικό έπαγγελμα. 'Αλλά τι στείμα; Νόμιζαν πως ήταν εξεπαιστωμένοι πράγμα ή εργασία των χερών. 'Αν ύπάρχαν παιδαγωγοί που προβλεπτική, κοντά στα θεωρητικά μαθήματα, με τα όποια μας γερμαία τα μυαλά μας, θα μας έδωσαν να μάθουμε και κάποια τέχνη. Γιατί, όπως άποδείκνυται ή τέχνη είναι άπείθανό όλο στη ζωή.

Κανείς Ρώσος ή Ρωσίδα που έτυχε να ζήσουν μία τέχνη δεν ύπέπεσαν στην έξορία τους, όπως ύπέπεσαν όσοι ήξεραν μόνο γραμμάτα.

Κι' ύπάρχει καιρός ν' αναθεωρήσουμε μερικές προλήψεις και να δολώθουμε όλοι μας, όποιανδήποτε ηλικία κι' αν έχουμε να μάθουμε και κάποια πρακτική τέχνη. Κάθε άνθρωπος έχει μέσα του κάποια ύπολυσανόσα κλίση για κάτι τι. Δεν έχει παρά να την καλλιεργήση.

Ο μακαρίτης Γερσάμιος Βίκος, ο όποιος λόγω της περιοδικής του παθήσεως έκανε τη δημοσιογραφική σειρά του, άνακάλυψε έξωφανα πως είχε κάποια κλίση για τη ζωγραφική. Και πενήντηνάρη πιά άρχισε να ζωγραφίζει και να κερδίζει τη ζωή του ως ζωγράφος.

— 'Η ζωγραφική, έλεγε, είναι γλυσσά βίωσις. Και μας συμβούλευε όλοι να γίνουμε ζωγράφοι. 'Εγώ, όμως, λέω τους νεώτερος κάτι πιο εύκολο: Να γίνουν βιβλιοδέτες. 'Ετσι τούλάχιστον, αν όχι άλλο, θα δένουν μονάχοι τους τα βιβλία. Είνε αν' Ν. ΣΚΙΠΗΣ

Διευθυντής Τυπογραφείου Μ. ΣΑΛΙΒΕΡΟΣ Έριμάνθου 3

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΙΩΑΝ. Α. ΠΑΣΣΑΣ

Σταδίου 23

Γραφεία: Σταδίου 23

Άρθ. Τηλ. 31-909

Σκέψεις = τις ημέρες

ΠΡΑΚΤΙΚΑ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΑ

Του κ. Σκίπη

Κάπου διάβασα, ότι το Συνδικάτο των 'Υποδηματοποιών μιάς γαλλικής έπαρχίας έριξε φωνή κινδύνου για την έλλειψη νέων υποδηματοποιών. Οι νέροι τεχνίτες πεθαίνουν χωρίς ν' άφηνουν άντικαταστάτες.

Τι θα συμβή λοιπόν; Πώς θα παποποιηθεί ο κοσμάκης; Μόνο με παπούτσια της μηχανής;

Κι' όμως θα ύπρχε κάποια λύσις του ζήτηματος. Θυμάμαι, πρ ότν έπν ή μιά κυρία καλής τάξεως άνέκα λυψε έξωφανα πως είχε τάλαντο ύποδηματοποιού. 'Επρωμνήσθηκε λοιπόν όλα τα σχετικά εργαλεία και ύλικά και άρχισε να φτείνει παπούτσια, που άγιναν περιττώματα.

Το παράδειγμα της κυρίας αυτής, άπρεπε να το μιμηθούν και πολλές άλλες. 'Ηρθε ή έποχή, που κάθε γυναικά, σε όποιανδήποτε κοινωνική τάξι κι' αν άνηκε πρέπει να μάθη μιά τέχνη. 'Ας κλέβη λίγες ώρες από την κομική της ζωής, κι' άς τις άφιερώνη σ' ένα πρακτικό έπάγγελμα. Δεν είναι καθόλου έξωτελειτικό πράγμα ή ύποδηματοποιία εν όση μάλιστα διάσπιν άνδρες άσκολάθηκαν άλλοτε μ' αυτό το έπάγγελμα.

Χωρίς να σταθούμε στο Περιηλωμένον 'Ιουδαίο,—που άν πιστέψουν με την παράδοξον-έξοσκουσε το έπάγγελμα του κουτουρά, άλλοι άνδρες λυγίτεροι θυλοκάι καταπιασθηκαν με το φοριόσμου του πετσί. 'Ο Ρόξερ Σκίρμαν λ.κ. διάσημος 'Αμερικανός πολιτικός, ο 'Αγγλος σοφός Μπλουμζμπεκ και Πρέντλ, ο Τερμάνος Σέκε, ποιητής του λιμπέρτου τον (έξοισαν) προ έπαυσης άν ο Βάγνερ, ο γνωστός Σουηδός ιστοριοφίλος Άλντε, ο Πάπας Ουρβανός ο 4ος, ο μαθητήσας Ρίγκυ ως και αυτός ο κόμης Λέων Τολστόι, μέγας γυναικαρετής και ερασιφίλης υποδηματοκάθαρος, από έρωτα στην υποδηματοποιία μιλία έπαινε την μελέτη του ροντόν στην τασκαρική και κατεκεύαζε θαυμάσιες μπότες.

Τι δυστυχία αλάβεια, που δε σκεφθηκαν οι γονείς μας να μας άδουν να μάθουμε κοντά στα γραμμάτα και κανένα πραγματικό έπαγγελμα. 'Αλλά τι στείμα; Νόμιζαν πως ήταν εξεπαιστωμένοι πράγμα ή εργασία των χερών. 'Αν ύπάρχαν παιδαγωγοί που προβλεπτική, κοντά στα θεωρητικά μαθήματα, με τα όποια μας γερμαία τα μυαλά μας, θα μας έδωσαν να μάθουμε και κάποια τέχνη. Γιατί, όπως άποδείκνυται ή τέχνη είναι άπείθανό όλο στη ζωή.

Κανείς Ρώσος ή Ρωσίδα που έτυχε να ζήσουν μία τέχνη δεν ύπέπεσαν στην έξορία τους, όπως ύπέπεσαν όσοι ήξεραν μόνο γραμμάτα.

Κι' ύπάρχει καιρός ν' αναθεωρήσουμε μερικές προλήψεις και να δολώθουμε όλοι μας, όποιανδήποτε ηλικία κι' αν έχουμε να μάθουμε και κάποια πρακτική τέχνη. Κάθε άνθρωπος έχει μέσα του κάποια ύπολυσανόσα κλίση για κάτι τι. Δεν έχει παρά να την καλλιεργήση.

Ο μακαρίτης Γερσάμιος Βίκος, ο όποιος λόγω της περιοδικής του παθήσεως έκανε τη δημοσιογραφική σειρά του, άνακάλυψε έξωφανα πως είχε κάποια κλίση για τη ζωγραφική. Και πενήντηνάρη πιά άρχισε να ζωγραφίζει και να κερδίζει τη ζωή του ως ζωγράφος.

— 'Η ζωγραφική, έλεγε, είναι γλυσσά βίωσις. Και μας συμβούλευε όλοι να γίνουμε ζωγράφοι. 'Εγώ, όμως, λέω τους νεώτερος κάτι πιο εύκολο: Να γίνουν βιβλιοδέτες. 'Ετσι τούλάχιστον, αν όχι άλλο, θα δένουν μονάχοι τους τα βιβλία. Είνε αν' Ν. ΣΚΙΠΗΣ

Διευθυντής Τυπογραφείου Μ. ΣΑΛΙΒΕΡΟΣ Έριμάνθου 3

Διευθυντής Τυπογραφείου Μ. ΣΑΛΙΒΕΡΟΣ Έριμάνθου 3

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΙΩΑΝ. Α. ΠΑΣΣΑΣ

Σταδίου 23

Γραφεία: Σταδίου 23

Άρθ. Τηλ. 31-909

Σκέψεις = τις ημέρες

ΠΡΑΚΤΙΚΑ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΑ

Του κ. Σκίπη

Κάπου διάβασα, ότι το Συνδικάτο των 'Υποδηματοποιών μιάς γαλλικής έπαρχίας έριξε φωνή κινδύνου για την έλλειψη νέων υποδηματοποιών. Οι νέροι τεχνίτες πεθαίνουν χωρίς ν' άφηνουν άντικαταστάτες.

Τι θα συμβή λοιπόν; Πώς θα παποποιηθεί ο κοσμάκης; Μόνο με παπούτσια της μηχανής;

Κι' όμως θα ύπρχε κάποια λύσις του ζήτηματος. Θυμάμαι, πρ ότν έπν ή μιά κυρία καλής τάξεως άνέκα λυψε έξωφανα πως είχε τάλαντο ύποδηματοποιού. 'Επρωμνήσθηκε λοιπόν όλα τα σχετικά εργαλεία και ύλικά και άρχισε να φτείνει παπούτσια, που άγιναν περιττώματα.

Το παράδειγμα της κυρίας αυτής, άπρεπε να το μιμηθούν και πολλές άλλες. 'Ηρθε ή έποχή, που κάθε γυναικά, σε όποιανδήποτε κοινωνική τάξι κι' αν άνηκε πρέπει να μάθη μιά τέχνη. 'Ας κλέβη λίγες ώρες από την κομική της ζωής, κι' άς τις άφιερώνη σ' ένα πρακτικό έπάγγελμα. Δεν είναι καθόλου έξωτελειτικό πράγμα ή ύποδηματοποιία εν όση μάλιστα διάσπιν άνδρες άσκολάθηκαν άλλοτε μ' αυτό το έπάγγελμα.

Χωρίς να σταθούμε στο Περιηλωμένον 'Ιουδαίο,—που άν πιστέψουν με την παράδοξον-έξοσκουσε το έπάγγελμα του κουτουρά, άλλοι άνδρες λυγίτεροι θυλοκάι καταπιασθηκαν με το φοριόσμου του πετσί. 'Ο Ρόξερ Σκίρμαν λ.κ. διάσημος 'Αμερικανός πολιτικός, ο 'Αγγλος σοφός Μπλουμζμπεκ και Πρέντλ, ο Τερμάνος Σέκε, ποιητής του λιμπέρτου τον (έξοισαν) προ έπαυσης άν ο Βάγνερ, ο γνωστός Σουηδός ιστοριοφίλος Άλντε, ο Πάπας Ουρβανός ο 4ος, ο μαθητήσας Ρίγκυ ως και αυτός ο κόμης Λέων Τολστόι, μέγας γυναικαρετής και ερασιφίλης υποδηματοκάθαρος, από έρωτα στην υποδηματοποιία μιλία έπαινε την μελέτη του ροντόν στην τασκαρική και κατεκεύαζε θαυμάσιες μπότες.

Τι δυστυχία αλάβεια, που δε σκεφθηκαν οι γονείς μας να μας άδουν να μάθουμε κοντά στα γραμμάτα και κανένα πραγματικό έπαγγελμα. 'Αλλά τι στείμα; Νόμιζαν πως ήταν εξεπαιστωμένοι πράγμα ή εργασία των χερών. 'Αν ύπάρχαν παιδαγωγοί που προβλεπτική, κοντά στα θεωρητικά μαθήματα, με τα όποια μας γερμαία τα μυαλά μας, θα μας έδωσαν να μάθουμε και κάποια τέχνη. Γιατί, όπως άποδείκνυται ή τέχνη είναι άπείθανό όλο στη ζωή.

Κανείς Ρώσος ή Ρωσίδα που έτυχε να ζήσουν μία τέχνη δεν ύπέπεσαν στην έξορία τους, όπως ύπέπεσαν όσοι ήξεραν μόνο γραμμάτα.

Κι' ύπάρχει καιρός ν' αναθεωρήσουμε μερικές προλήψεις και να δολώθουμε όλοι μας, όποιανδήποτε ηλικία κι' αν έχουμε να μάθουμε και κάποια πρακτική τέχνη. Κάθε άνθρωπος έχει μέσα του κάποια ύπολυσανόσα κλίση για κάτι τι. Δεν έχει παρά να την καλλιεργήση.

Ο ΚΟΣΜΟΣ ΣΕ 7 ΗΜΕΡΕΣ

Ρεκόρ... βραδυπτης!

Χίλια μίλια την εβδομάδα! Αυτή ήταν η απόσταση που διένυσε κάθε εβδομάδα κι' έπ' ένα χρόνο ο ποδηλάτης Λ. Γ. Μούραυ μαζί με τον σύντροφό του Τόραν. Δηλαδή εκάλυψαν μίαν απόσταση 52.000 μιλίων.

Ο Μπίλυ Χάινς εξεπρόσβησε από το Κέιπ — Τάουν στη Νότιο-Ανατολική Αφρική διασχίζοντας μίαν απόσταση 4.000 μιλίων σ' ένα χρόνο! Το ρεκόρ αυτό τ'... βραδυπτης ύφει- λεται στο γεγονός ότι η πορεία του έγινε δια μέσου της ζούγ- κλας.

Πρώτος διέπλευσε την Μάγ- κιντ το 55 π.Χ. ο Ίούλιος Καί- σαρ. Από τότε την διαπλέουν όλοι που θέλουν να γίνουν διά- σμιοι. Ο πλοίαρχος Ούεμπ την διέπλευσε το 1875. Το ρεκόρ του ήταν 1 ώρα και 50 λεπτά. Το πρώτο αερίο ταξίδι πάνω από την Μάγκιντ το πραγματο- ποίησε ο αεροναύτης Μ. Μπα- νιάρ το 1788. Η πτήση έγινε με αερόστατο.

Ο Μίκαελιό πέταξε με το αε- ροπλάνο του το 1909. Το 1927 ο Ρενέ Σαδάρ την διέπλευσε μ' ένα ποπλάτο με πίδαλα σε 6 1/2 ώρες. Τον επόμενο χρόνο ένας Αυστριακός ονομαζόμενος Έδελμάντ την διέσχισε με βάρκα. Το κατορθώμα του αυτό το επανέλαβε και κάποιος Κρέ- τζι.

Η Βικτώρια Μπρούς την διέ- σχιζε από το Ντόνερ στο Καλαί κι' ανάσταν με άμυδα σε μία ώρα και 48 λεπτά. Το ρεκόρ εκείνο κατερίφη από την Κεϋ Ντούς με 69 λεπτά και 24 δε- τερόλεπτα.

Έχει υπελογισθεί ότι όταν πραγματοποιηθεί τ' άνωτέρω κτισσόμενα υποβρυχίου οργα- νιστά θα τράινε θα την διανύουν σε 40 λεπτά.

Το Ψωράφι και η φωνή

Ην περασμένη εβδομάδα ε- νεφανίσθη εις την μεγαλήν Τ- Οραν του Βερολίνου εις δα- ρόνος, ο Μάξ Κάλ, ο οποίος έπ' δέκα πέντε έτη επί εργάτης εις τα περιθώρια γεωμικά ε- ργασία ψωραφιών του Ζόλιν- κεν.

Και οι Γερμανοί διερωτώνται ποία σχέση υπάρχει μεταξύ ψω- ραφιών και φωνής, διότι ο Κάλ δεν είνε ο πρώτος εργάτης του Ζόλινγκεν, που εμφανίζεται εις την σκηνήν.

Εργάται των αυτών εργοστα- σίων ήσαν ο Μάξ Ρότ, της Τ- Ο- περας της Στουτγάρδης, ο Φ. Έγκελς, τοῦ ραδιοφωνικοῦ σταθμοῦ της Κολωνίας, και ο τε- νόρος Κάρλ Χάρτμαν, που εθρι- σμύευσε πέρυσι εις τὰς μουσι- κὰς εορτάς του Μπαϊρόιτ.

Μέχρι τότε, η μόνη σχέση του τραγουδιού με το ψωράφι, ήτο ο «Κουρέας της Σεβίλλης».

Υψηλά χορεύτρια

Την περασμένη εβδομάδα έφθασεν εις το Λονδίνο μία όμης Αμερικανίδων χορευτρι- νών, από τὰς όποιες η πλέον κο- νή έκει ήτοε 1.60 και αΙ όποιαι θά έμφανισθούν εις μίαν έπιθε- ώρησην τής άγγλικής πρωτε- οδού.

Οι άντιπρόσωποι τών έφημερί- δων τού Λονδίνου προσεκλήθη- σαν από τήν διεύθυνσιν τού θε- άτρου εις ένα κοκτέιλ - πάρτυ, διά να γνωρίσουν τας «Ψηλο- τέρας χορευτριάς τού κόσμου», από τὰς όποιες δεν έκει νυμ- φευθή κάμψια, διότι δεν εύρι- σκουν συζύγων ανάλογον τού ύψους των.

Μεταξύ αυτών είνε και μία ά- νετή διά περιφώνησιν ήθοιοῦ τού κινηματογράφου Λάινονελ Μπάρρυμπορ.

ΤΟΥΣ ΕΠΛΗΡΩΣΑΝ ΜΕ ΤΟ ΙΔΙΟ ΝΟΜΙΣΜΑ

Όταν οι Ιάπωνες προσκαλούν εις τα πολε- μικά πλοία των τούς άξιωματικούς τού άγγλικού ή τού άμερικανικού ναυτικού, φροντίζουν να είνε σκεπασμένα όλα τα πράγματα που δεν θέ- λουν να ίδούν οι επισκέπται.

Έννοείται, ότι η προφύλαξις αυτή εκνευρίζει τούς Άγγλους και τούς Άμερικανούς, οι όποιοι θά έπιθυμούσαν πολύ, κατά τὰς επισκέψεις των, να συνδυάσουν «τό τερπνόν μετά τού φελήμου» και να μάθουν μερικά πράγματα για τα τεχνικά μέσα τού Ιαπωνικού ναυτικού.

Πρό όλίγου καιρού, όμως, οι Άγγλοι έπληραν, επί τέλους, τήν «ρεβάνς» των.

Μερικοί Ιάπωνες άξιωματικοί, που είχαν πάει να έπισκεφθούν ένα άγγλικόν καταδρομικόν, έπρόσβησαν ένα όγκώδες άντικειμενόν, σκε- πασμένον τελείως με χονδρό πανί, εις τήν ά- θουσαν των δεξιώσεων.

Η περιέργεια ένικησε και έρώτησαν τούς Άγγλους τί ήτο το πράγμα εκείνο.

Έγινε ένα «μαχοσκόπιον» — άπάντησαν αυ- τοί, — δηλαδή ένα τηλεσκοπικόν τηλεμετρον τελευταίας έφευρέσεως, τού όποιον θά έπρεπε να έκατε και σεις προμηθευθή.

Με αυτό κατορθώνονεν να ανακαλύψουνεν ένα έκθρικόν στόλον από 100 μίλια μακρά, να καθορίσωμεν τήν θέσιν του και να στρέψω- με έναντίον του το κανόνια μας.

Από τήν στιγμήν εκείνην, οι Ιάπωνες δεν εύριξαν πιά τίποτε άλλο ένδιαφέρον εις τήν έπισκέψιν των.

Και έφυγαν από το άγγλικόν καταδρομικόν, άπελπισμένοι, διότι δεν είχαν ήμπορέσει να έ- δοῦν το θαυμάσιον «μαχοσκόπιον»... χωρίς να ύποπτευον καθόλου, ότι κάτω από το πανί, ύπηρχε άπλόυστα το πιάτο του πλοίου!

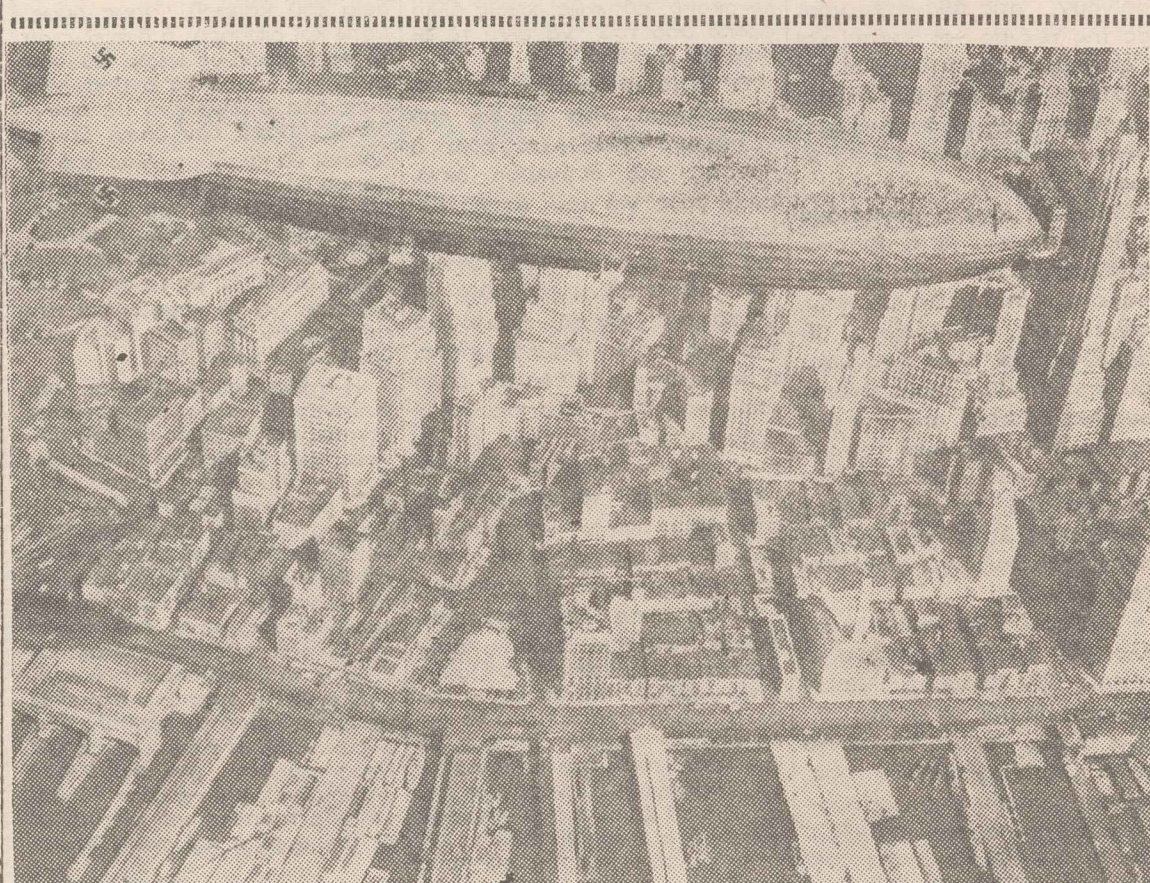
ΟΙ ΘΗΣΑΥΡΟΙ ΤΟΥ ΤΣΙΓΚΟΥΝΗ

Πρό 40 έτών, απέθανεν εις τήν Καντίνα έ- νας φιλόργουρος, χωρίς ν' άφήσιν τίποτε εις τούς κληρονόμους του, καίτοι ήτο γνωστόν, ότι ήτο κάτοχος μεγάλης περιουσίας.

Τι άπέγινεν η περιουσία αυτή, κανείς δεν κατάρθεσε να το εξακριβώσιν, όποτε πρό ήμε- ρών, ο έγγονός του, ψάχνοντας μέσα σε κάτι έγγραφα, εύριξε ένα περίεργον χάρτιν, από τήν μελέτην τού όποιου έλύθη τί μυστήριον τού χαμένου θησαυρού.

Ο ταγκούνης, θέλοντας να βασανίσαι και με- τά θάνατον τούς κληρονόμους του, έκρυψε τα χρήματά του μέσα εις ένα περιδελί, έφρόντισε δὲ να σκεδιάσιν το μέρος τής κρύπτης.

Ηδη, ο εύτυχής έγγονος, ο όποιος διαμένει εις τήν Βενετιαν, άνεχώρησεν εις Καντίνα, προς άνεύρεσιν τής κληρονομίας του πάππου του, άνερχομένης, κατά τούς μετριοτέρους ύ- πολογισμούς, εις 33.000 λίρας.

Παραστατική εικών τού σύγχρονου πολιτισμού: Τό νέον γερμανικόν Ζέπελιν «Λ Ζ 127», που είνε το μεγαλύτερον αερόπλοιον τού κόσμου, έπάνω από τούς ουρανοξύστες τής Ν. Υόρκης

ΤΟ «ΠΑΡΑΛΗΡΗΜΑ ΤΩΝ ΑΠΕΡΓΙΩΝ»

Η συχνότης των απεργιών, που ξεσπάζουν σε διάφορους χώρος, με έπεισδία θίαια και συχνά αιματηρά, έκαμε τούς ψυχιάτρους να μελετήσουν τού φαινόμενον και να εξακριβώ- σουν, ότι αΙ απεργία προκαλούν πολλές φορές ψυχικάς και διαοντικές διαταραχές, αΙ όποιαι έπληραν τήν όμοδικήν ονομασίαν «παρλήρημα των απεργιών».

Έγκαταλείποντας τας συνθέσεις που είχε ά- ποκτήσει, ο άπειρός όφείλει να άποπροσαρμοσθή σε νέας συνθέσεις, πράγμα τού όποιον είνε, για πολλούς, άνώτερον των δυνάμεών των.

Έτσι, οι ψυχικοί αυτοί και νευρικοί κλονισ- μοί φέρνουν σε μερικά άτομα μονίαν καταδί- ζεως, παραιθήσεως, συνεχή άγωνίαν, κλπ.

Άνθρωποι με άδύνατον πνεύμα, που έφε- ροντο όμως έως τότε κανονικά, καταντούν παι- νιδια εις τα χέρια των ταραχοποιών συναδέλ- φων των.

Εύτυχώς ότι, όπως βεβαιώνουν οι ψυχίατροι, τού «παρλήρημα των απεργιών» θεραπεύεται σκεδόν πάντοτε γρήγορα και αυτόματα.

ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΤΩΝ ΝΕΚΡΩΝ

Εις τήν Ρωσίαν, οι Ιατροί έχουν τελειοποι- ήσει τήν τέχνην τής διατήρησεως τού αίματος των θυμάτων διάφορων δυστυχημάτων, ώστε να το χρησιμοποιούν κατόπιν για μεταγίγαιεις, ό- ταν παρουσιασθή ανάγκη.

Μερικοί όφθαλμίατροι, όμως, έχουν έπιτύχει κάτι άκόμη σπουδαιότερον: Άφαιρουν από τούς νεκρούς τών «κερατοειδή χιτών» των ματιών των και τών μεταχειρίζονται για μεταμοσχεύ- σεως σε μάτια ζωντανών, αλλά τυφλών, οι όποι- οι ξαναβρίσκουν έτσι το φώς των.

Τόν περασμένον μήνα, εις τόν Άγιον Φραγ- κίσκον τής Καλιφορνίας, ο γνωστότατος όφθαλ- μολόγος Μ. Γκρήν, διευθυντής μεγάλης κλινι- κής, έζήτησε τήν άδειαν να παίρνη για τήν σκοπόν αυτών τούς κερατοειδείς χιτώνς των νεκρών.

Έως τώρα, εις τας Ηνωμένες Πολιτείας αΙ καταλήκτικαί αυτήι έγκειρήσεις μεταμοσχεύ- σεων ήσαν δυνατόι μόνον, όταν ένας ζωντανός προσέφερε έκουσία τόν κερατοειδή χιτώνα τού ένος ματιού του, προς χάριν ένος τυφλού.

Έπειδή όμως τέτοια παραχωρήσεις είνε, φυ- σικά, σπανιστά, ο δόκτωρ Γκρήν έσκέφθηκε να μεταχειρισθή τούς κερατοειδείς χιτώνς των άγνώστων νεκρών, που μεταφέρονται εις τα νατομείον.

Δυστυχώς, ο νόμος δεν έπιτρέπει τήν διάθε- σιν των πτωμάτων αυτών, πριν περάσουν 24 ώραι από τού θανάτου των.

Αλλά, έπειτα από τούτον χρονικόν διάστημα, ο κερατοειδής χιτών έχει χάσει πιά τήν ζωτι- κοπότην του, έχει άρξιναι να καταστρέφεται, έ- χει γίνει ακατάλληλος για μεταμοσχεύσιν.

Ίδου γιατί ο δόκτωρ Γκρήν άπηνυθύνθη εις τας αρχάς και έζήτησε να έπιτραπή μία παρ- θάς τού νόμου, χωρίς όμως να το έχη έπιτύ- χει άκόμη.

Η γνωστός τής διαθήκης ήμωροπότης από τούς συγγε- νείς τού Γκαρρός, αλλά τὰ δι- καστήρια άνεγνώρισαν τὰ δικαί- ωματα τής συζύγου και τών τρι- ών τέκνων τής.

Περίεργος νόμος

Άμφισβητούς τής γνωστό- τος τής διαθήκης τού Γάλλου διομνηάνου ποδηλάτην Άντρέ Γκαρρός, άπεκάλυψε μίαν περι- εργοσταπν περιπτώσιν ένάμιου διου σαράντα έτών, ο όποιος ά- πετελέσθη μόνον από σαράντα μίνας τού μέλιτος.

Η σύζυγός του, άλλοτε μίς Μάργκαρετ Κρίστι, ήλθεν εις τήν Γαλλίαν, πρό πενήντα έ- τών, ως παιδαγωγός εις μία άγ- γλική οικογένειαν, έγκατεστη μένιν εις τήν Κουαντίν Άκτίν και κατόπιν έγινε συνοδός τής κυρίας τής.

Όταν ο Γκαρρός τήν έζήτη- σεν εις γάμον, η Μάργκαρετ ήρήθη, διότι δεν ήθελε να έγ- καταλείψη τήν κυρίαν τής, εις τήν όποιαν ήτο άφωσιμμένη.

Τέλος, όμως, έδέχθη τήν πρό- τασιν τού Γάλλου διομνηάνου, ο όποιος τής έπε- να να νυμφευ- θούν μυστικά ένα μικρόν κυρίαν και να μη άνακοινώσουν εις κανένα τήν ένυσιν των.

Ο νόμος έγινε κατά τών μί- να τής άδείας τής Μάργκαρετ και μετά το τέλος τής άδείας, η νεαρά συζύγος έπέστρεψεν εις το σπίτι των κυρίαν τής, ό- που συνέχισε τήν εργασία της με το πατρικόν της όνομα.

Οι δύο σύζυγοι έπερνούσαν κάθε έτος ένα μήνα μαζί, μέ- χρις ότου, η γέννησις ενός τέ- κνου, ήνάγκασε τήν Μάργκαρετ ν' άποκαλύψι εις τήν κυρίαν τής τού μυστικόν της.

Ουδείς άλλος, όμως, έμαθε ποτέ το μυστικόν των δύο πε- ριέργων συζύγων, οι όποιοι συ- ντηνόντο μόνον επί ένα μήνα κατ' έτος, μέχρι τού θανάτου τού Γκαρρός.

Ο άποθανών, διά τής διαθή- κης του, άποκαλύπτει το μυστι- κόν και κατόπιν προσέτε: «Θέλω να δηλώσω έπισημάς ένάμιον τού θανάτου, ότι παρά τήν ίδιοτροπίαν τής, η έννοιας μας ήτο η εύτυχέστερα τού κό- σμου και παρακάτω τήν άγαπη- μένην μου συζύγον να με πια- τεύσι, ότι καθ' όλα αυτά τὰ έ- τι ήμουν πιστός εις αυτήν.

Είμαι βέβαιος, ότι και αυτή δύναται να δώσιν τήν ίδίαν δια- βεβαίωσιν και πιστεύω, ότι έ- πραγματοποιήθη άπολύτως η έ- πίθυμία μας, όπως η έννοιας μας είνε μία διαρκής σειρά μνηών τού μέλιτος».

Η γνωστός τής διαθήκης ήμωροπότης από τούς συγγε- νείς τού Γκαρρός, αλλά τὰ δι- καστήρια άνεγνώρισαν τὰ δικαί- ωματα τής συζύγου και τών τρι- ών τέκνων τής.

Ο έρως των νοσοκόμων Έρευνα γενομένη εις τήν Άγγλιαν, δια να εξακριβωθούν τα αίτια, εις τα όποια όφειλονται η έλλείψις νοσοκόμων, έπερί- ψε τας μεγαλύτερας εύθύνας εις τόν έρωτα.

Επί τεσσάρων νοσοκόμων, η μία νυμφεύεται πρό τής ηλικίας των είκοσι τεσσάρων έτών και ένα η δύο έτη, άφού τελειώσιν τήν εκπαιδευσίαν τής.

Φοιττή τής ιατρικής, νεαροί Ιατροί και πρώην άσθενείς, νυμ- φεύονται τας ώραιότερας νοσο- κόμους και τας άποσπύουσιν από τα νοσοκομεία.

Η έπιτυχία αυτή, κατά τούς ένεργήσαντας τήν έρευναν, ό- φείλεται εις τήν πρό όλίγων έ- τών έπιβολήν δευτέρας σειράς άνωτέρων μαθημάτων εις τας νοσοκόμους.

Οι νεαροί Ιατροί και οι φοιτη- ται τής ιατρικής, λέγει η έκθε- σις, εύρισκουν τας μορφωμένας αυτές νοσοκόμους ως άνταξίας των συζύγους και ικανάς να τούς βοηθήσουν και εις τήν έρ- γασίαν των.

Η ΚΙΝΗΤΗΡΙΟΣ ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΟΥ ΣΥΓΧΡΟΝΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Η ΜΑΧΗ ΔΙΑ ΤΟ ΠΕΤΡΕΛΑΙΟΝ

Ο ιδρυτής της «Στάνταρ Όιλ» Τζών Ροκφέλλερ, ο υπέρτατος πολυκα- τομυριάρχης, ο όποιος όταν απέ- θανε άφησε μίαν από τας τρεις με- γαλύτερας περιουσίας τού κόσμου, που είχε σχηματίσει από τα πετρέ- λαια.

Ο ΓΙΓΑΝΤΙΑΙΟΣ ΑΓΩΝ ΔΙΑ ΤΗΝ ΜΟΝΟΠΩΛΗΣΙΝ ΤΟΥ «ΥΓΡΟΥ ΠΥΡΟΣ» ΠΟΥ ΕΞΑΣΦΑΛΙΖΕΙ ΤΗΝ ΚΥΡΙΑΡΧΙΑΝ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

σποί συναγωνισμοί διά τήν κα- τοχήν των πετρελαιοπηγών και των πετρελαιοφόρων έδαφών, συναγωνισμοί οι όποιοι έπρόκα- λυσαν και έντασιν σκέσεων με- ταξύ διάφορων κρατών κατ' έ- πανάληθιν, και οικονομικάς κρί- σεως, αλλά και πολέμους άκόμη κατά τής τελευταίας δεκαετιό- δες.

Τελευταίως και εις διάστημα όλίγων μνηών, επέθαναν δύο

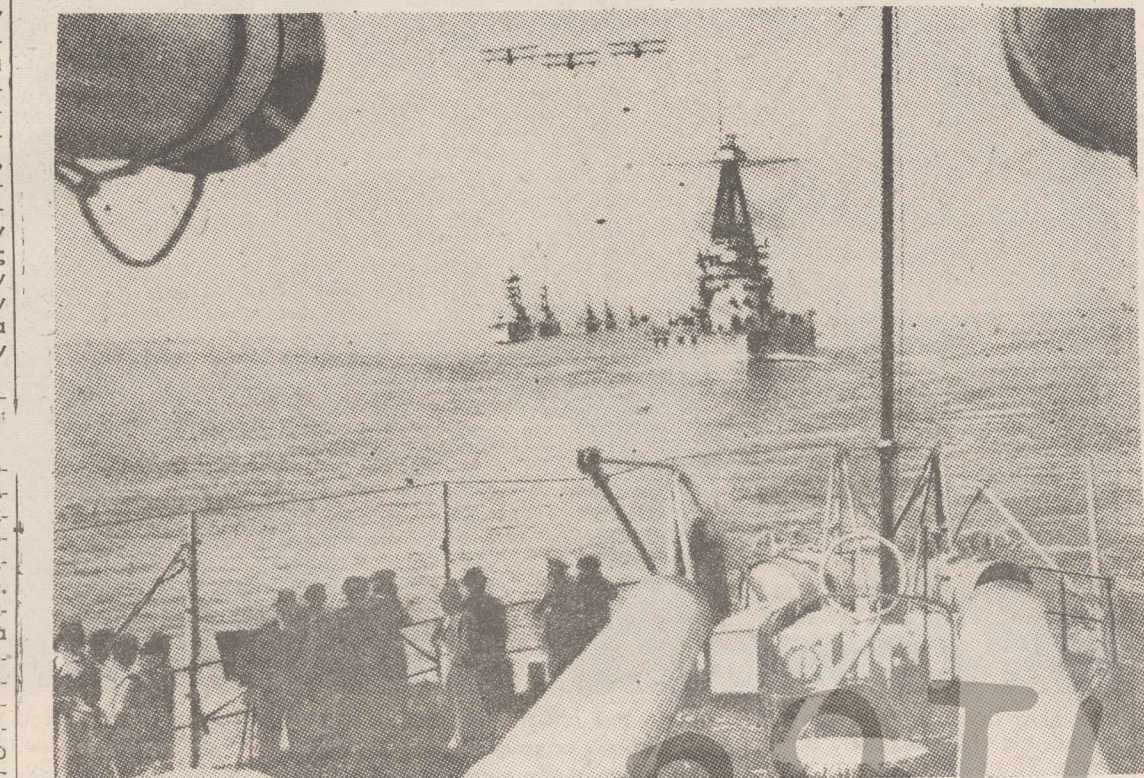
εις έκατομμύριων ανθρώπων — έτών τού βασιλείου του η μά- λων τήν άνευ συνόρων αυτοκρα- τορίαν τής «Στάνταρ Όιλ», έ- νος μεγαθηρίου, που άπερρό- φησε και άπορροφούσε όλες τας μικρότερες έπιχειρήσεις τού αὐ- τού είδους. Η δύναμις του ήτο τούτοις ώστε έφαινετο άπλου- στα γελία η σκέψις, ότι μπο- ρούσε ύπουδρίσσει τού κόσμου να γεννηθή ένας άνταγωνιστής

θεωρείτο από τούς συναδέλφους του όλίγων τι ποίησις και όνει- ροπώλος. Μόνον ο πρόεδρος τής όλλανδικής Έταιρείας πετρε- λαιών Αλβούστος Κιέσλερ είχε διαγνώσει τήν άξίαν τού Ντέ- τερντιγκ και όταν έπέθανε τόν διαίρεσε διά τής διαθήκης του άντακαταστήν τόν εις τήν προ- εδρείαν τής εταιρείας. Ο διορι- σμός αυτόν δεν έκαμε καλήν έντύπωσιν εις τούς κύκλους των Όλλανδών κεφαλαιοχών, Ο Ντέτερντιγκ όμως έδειξε γρή- γορα ότι ήταν άνώτερος τους.

Εις τήν άλλαν άκρην τού κό- σμου είχε άντιληφθί και αυτός, σαν τόν Ροκφέλλερ, τήν σπου- δαιότητα τού πετρελαιοῦ δια τήν έποχήν του, αλλά και διά το μέλλον. Υπέλογισεν ότι τα με- γάλα πλοία, και τα πολεμικά ά- κόμη, δεν θα εδράζονεν να κι- νηθούν με πετρέλαιο. Άντε- ληφθί ταυτοχρόνως όμως ότι, πious από τόν άνθρωπον και τήν έπιχειρήσιν, που θα έπιδίδοντο εις τήν συγκτήντρωσιν τού ζω- τικού αυτού προϊόντος, έπρεπε να ύπαρχη μία μεγάλη δύναμις, διότι άλλως θα ήταν άδύνατον να έπιτύχη. Η «Στάνταρ Όιλ» είχε από πious τής τας Ηνωμέ- νας Πολιτείας. Ο Ντέτερντιγκ έτέθη υπό τήν προστασίαν τής Βρετανικής Αυτοκρατορίας. Συ- νεβλήθη με μίαν έμπορικόν έ- πιχείρησιν τήν Άπιν Άνατο- λην, τήν Έστρελιν (Σέλλ), η όποια ως τότε είχε έργοσθή εις τήν νησίαν να σταθή και να συναναίσθη τήν «Στάνταρ Όιλ». Καί όμως και τα δύο αυτά εκπληκτικά γενοστά έπιγράμ- ματα πέθαναν.

Ο Έρρίκος Ντετερντιγκ, Όλ- λανδός τήν καταγωγήν και μι- κρός υπάλληλος εις μίαν μικράν όλλανδίστην τραπεζήν, έτα- ρείαν τών Όλλανδών τινών η όποια ησολοίετο και με τήν ύπνοχραν πετρελαιοφόρα εδάρη ο Ντέτερντιγκ ένεφανίσθη ως άγοραστής και όταν τέλειε ο Ροκφέλλερ άντελήθη τόν έπι- κινύσαν άντιπαλόν ήτο πλέον άσφα για να τόν καταστρέψη. Άρχισε τότε ένας πολεμώδης πόλεμος σε όλα τα πλάτη και με όλα τα μέσα μεταξύ τής «Στάνταρ Όιλ» και τής «Ρό- αγια Ντάτς Σέλλ». Ο πρώην Όλ- λανδός υπάλληλος είχε όμως από πious τών τήν Άγγλιαν και μετά τόν παγκόσμιον πόλεμον ο Ντετερντιγκ, ως όπερ Χόνου Ντετερντιγκ, ένεφανίσθη ως έ- νας εκ των πλουσιωτέρων και έ- σχυροτέρων ανθρώπων τού κό- σμου.

Και σήμερον άκόμη ο πόλε- μος για τα πετρέλαια εξακολου- θεί, δεν έχει όμως τήν προτέρα τού όξύτητα. Οι δύο δε μέγιστοι όργανισμοί, η «Στάνταρ Όιλ» και η «Σέλλ» εξακολουθούν να έχουν σχεδόν τό μονοπώλιον τού πετρελαιοῦ εις τόν κόσμον.

Όλα τα σύγχρονα όπλα τού πολέμου κινούνται με το πετρέλαιο

άνδρες, οι όποιοι υπήρξαν πρω- τεργάται εις τήν μάχην τού πε- τρελαιοῦ, οι άνευ στέμματος βα- σίλεις και οι μεγάλοι άντιπαλοί: ο Τζών Ροκφέλλερ και ο Έρρί- κος Ντετερντιγκ. Οι δύο αυτοί άνθρωποι υπήρξαν οι κύριοι άν- τιπρόσωποι και οι κύριοι συντε- λεσται ενός ήμωροπότη, ο ό- ποιος περιέβαλε, πέραν των συ- νόρων κρατών και λαών, όλο- κληρον τόν κόσμον και επέδρα- σεν εύνοικάς η δυσμενώς, κα- τά τας περιστάσεις, επί τής ζω- τής.

Πρό έκατό έτών, έν τούτοις, το πετρέλαιο ήτο μακράν από τού να παίξιν τόν σπουδαίον, τόν κυριαρχικόν ρόλον που παίζει σήμερον. Η χρήσις του τότε πε- ριωρίετο εις τόν φωτισμόν των σπιτιών και των δρόμων, όπου είχε άρξιναι να άντικαθίστα το λάδι. Ο 19ος αίων όμως άνέστρε- ψε τήν όψιν τού κόσμου όπως καιμιά άλλη έποχή πρό αυτού.

Όργανον τής άνατροπής υπήρ- ζεν η μηχανή. Η μηχανή όμως έχει ανάγκην από κινήτηριον δύναμιν. Άρχικάς έκρημποποι- ήθη τού κάρβουνου, τού όποιον ό- μως κατόπιν, μετά τήν άνακα- λυψή των μηχανών έσωτερικής καύσεως, άντεκαταστάθη εις με- γάλην κλίμακα διά των προϊόν- των τού πετρελαιοῦ. Η μηχανή σὺν τῷ χρόνῳ κατακτά όλοέν και περισσότερο έδαφος, η καύσιμος όλη δύμη, η άπορρί- πτης δια τήν κίνησιν της, είνε πολύ άνισα μοιρασμένη επί τού πλανήτου μας, η μάλλον υπό τήν επώφειάν του, δεν είνε δε- καί άνεξάντητος, ως ύποθε- ται. Δεστέ: ο λόγος δια τόν όποιον έδημιουργήσαν τερά-

τως σ' ένα αγρόκτημα τής Ά- μερικής, με μισθόν 3% δολλάρια τήν δεκαετία. Έξοικονομούσα τό κάθε μονόλεπτο — έλεγε— δι- ότι είχα ύπολόγισι ότι 50 άπο- ταμειωμένα δολάρια θα μου έ- διναν πρόσ 7% σ' ένα χρόνο τό- σον ποσό που έκεράζα με δε- κα ήμεραν ακλήρη ένοσηρίαν. Όταν εύρεθηκε κάτοχος άρκε- τών χρημάτων άντελήθη τήν σπουδαιότητα τού πετρελαιοῦ και ήρξιναι να κινή εύνησιν τού ένα κατόπιν τού άλλου, ό-

πως σ' ένα αγρόκτημα τής Ά- μερικής, με μισθόν 3% δολλάρια τήν δεκαετία. Έξοικονομούσα τό κάθε μονόλεπτο — έλεγε— δι- ότι είχα ύπολόγισι ότι 50 άπο- ταμειωμένα δολάρια θα μου έ- διναν πρόσ 7% σ' ένα χρόνο τό- σον ποσό που έκεράζα με δε- κα ήμεραν ακλήρη ένοσηρίαν. Όταν εύρεθηκε κάτοχος άρκε- τών χρημάτων άντελήθη τήν σπουδαιότητα τού πετρελαιοῦ και ήρξιναι να κινή εύνησιν τού ένα κατόπιν τού άλλου, ό-

πως σ' ένα αγρόκτημα τής Ά- μερικής, με μισθόν 3% δολλάρια τήν δεκαετία. Έξοικονομούσα τό κάθε μονόλεπτο — έλεγε— δι- ότι είχα ύπολόγισι ότι 50 άπο- ταμειωμένα δολάρια θα μου έ- διναν πρόσ 7% σ' ένα χρόνο τό- σον ποσό που έκεράζα με δε- κα ήμεραν ακλήρη ένοσηρίαν. Όταν εύρεθηκε κάτοχος άρκε- τών χρημάτων άντελήθη τήν σπουδαιότητα τού πετρελαιοῦ και ήρξιναι να κινή εύνησιν τού ένα κατόπιν τού άλλου, ό-

πως σ' ένα αγρόκτημα τής Ά- μερικής, με μισθόν 3% δολλάρια τήν δεκαετία. Έξοικονομούσα τό κάθε μονόλεπτο — έλεγε— δι- ότι είχα ύπολόγισι ότι 50 άπο- ταμειωμένα δολάρια θα μου έ- διναν πρόσ 7% σ' ένα χρόνο τό- σον ποσό που έκεράζα με δε- κα ήμεραν ακλήρη ένοσηρίαν. Όταν εύρεθηκε κάτοχος άρκε- τών χρημάτων άντελήθη τήν σπουδαιότητα τού πετρελαιοῦ και ήρξιναι να κινή εύνησιν τού ένα κατόπιν τού άλλου, ό-

πως σ' ένα αγρόκτημα τής Ά- μερικής, με μισθόν 3% δολλάρια τήν δεκαετία. Έξοικονομούσα τό κάθε μονόλεπτο — έλεγε— δι- ότι είχα ύπολόγισι ότι 50 άπο- ταμειωμένα δολάρια θα μου έ- διναν πρόσ 7% σ' ένα χρόνο τό- σον ποσό που έκεράζα με δε- κα ήμεραν ακλήρη ένοσηρίαν. Όταν εύρεθηκε κάτοχος άρκε- τών χρημάτων άντελήθη τήν σπουδαιότητα τού πετρελαιοῦ και ήρξιναι να κινή εύνησιν τού ένα κατόπιν τού άλλου, ό-

πως σ' ένα αγρόκτημα τής Ά- μερικής, με μισθόν 3% δολλάρια τήν δεκαετία. Έξοικονομούσα τό κάθε μονόλεπτο — έλεγε— δι- ότι είχα ύπολόγισι ότι 50 άπο- ταμειωμένα δολάρια θα μου έ- διναν πρόσ 7% σ' ένα χρόνο τό- σον ποσό που έκεράζα με δε- κα ήμεραν ακλήρη ένοσηρίαν. Όταν εύρεθηκε κάτοχος άρκε- τών χρημάτων άντελήθη τήν σπουδαιότητα τού πετρελαιοῦ και ήρξιναι να κινή εύνησιν τού ένα κατόπιν τού άλλου, ό-

πως σ' ένα αγρόκτημα τής Ά- μερικής, με μισθόν 3% δολλάρια τήν δεκαετία. Έξοικονομούσα τό κάθε μονόλεπτο — έλεγε— δι- ότι είχα ύπολόγισι ότι 50 άπο- ταμειωμένα δολάρια θα μου έ- διναν πρόσ 7% σ' ένα χρόνο τό- σον ποσό που έκεράζα με δε- κα ήμεραν ακλήρη ένοσηρίαν. Όταν εύρεθηκε κάτοχος άρκε- τών χρημάτων άντελήθη τήν σπουδαιότητα τού πετρελαιοῦ και ήρξιναι να κινή εύνησιν τού ένα κατόπιν τού άλλου, ό-

πως σ' ένα αγρόκτημα τής Ά- μερικής, με μισθόν 3% δολλάρια τήν δεκαετία. Έξοικονομούσα τό κάθε μονόλεπτο — έλεγε— δι- ότι είχα ύπολόγισι ότι 50 άπο- ταμειωμένα δολάρια θα μου έ- διναν πρόσ 7% σ' ένα χρόνο τό- σον ποσό που έκεράζα με δε- κα ήμεραν ακλήρη ένοσηρίαν. Όταν εύρεθηκε κάτοχος άρκε- τών χρημάτων άντελήθη τήν σπουδαιότητα τού πετρελαιοῦ και ήρξιναι να κινή εύνησιν τού ένα κατόπιν τού άλλου, ό-

πως σ' ένα αγρόκτημα τής Ά- μερικής, με μισθόν 3% δολλάρια τήν δεκαετία. Έξοικονομούσα τό κάθε μονόλεπτο — έλεγε— δι- ότι είχα ύπολόγισι ότι 50 άπο- ταμειωμένα δολάρια θα μου έ- διναν πρόσ 7% σ' ένα χρόνο τό- σον ποσό που έκεράζα με δε- κα ήμεραν ακλήρη ένοσηρίαν. Όταν εύρεθηκε κάτοχος άρκε- τών χρημάτων άντελήθη τήν σπουδαιότητα τού πετρελαιοῦ και ήρξιναι να κινή εύνησιν τού ένα κατόπιν τού άλλου, ό-

πως σ' ένα αγρόκτημα τής Ά- μερικής, με μισθόν 3% δολλάρια τήν δεκαετία. Έξοικονομούσα τό κάθε μονόλεπτο — έλεγε— δι- ότι είχα ύπολόγισι ότι 50 άπο- ταμειωμένα δολάρια θα μου έ- διναν πρόσ 7% σ' ένα χρόνο τό- σον ποσό που έκεράζα με δε- κα ήμεραν ακλήρη ένοσηρίαν. Όταν εύρεθηκε κάτοχος άρκε- τών χρημάτων άντελήθη τήν σπουδαιότητα τού πετρελαιοῦ και ήρξιναι να κινή εύνησιν τού ένα κατόπιν τού άλλου, ό-

ΕΥΘΥΜΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

— Σε βεβαίω, αγαπητή μου. Ο

ΠΙΘΗΚΟΙ ΠΟΥ ΑΥΤΟΚΤΟΝΟΥΝ

Οί τετράχειρες πρόγ-
νοι μας έχουν στιγμάς
άπελπίσιες...

Πολλοί φουσιδοί και ζωολόγοι
αναφέρουν ότι αυτοκτονίες δεν πα-
ρατηρούνται μόνον στους ανθρώ-
πους, αλλά και στους πηλικούς, οι
οποίοι αυτοτραγολίζονται!

Ένας Άγγλος πλοιάρχος αναφέ-
ρει σχετικά ότι κάποτε στο πλοίο
του είχε ως επιβάτη ένα θηριοκυ-
νηγό, ο οποίος μετέφερε στην Άγ-
γλία από την Αυστραλία μερικούς
χιμαπόληδες. Ο πλοίαρχος με έκ-
πληξη του παρατήρησε ότι ο κυνη-
γός και οι φύλακές του παρακολου-
θούσαν νυκθήμερον άγρινα τους
χιμαπόληδες. Έκτος αυτού παρατή-
ρησε ότι όλοι οι χιμαπόληδες είχαν
τις ουρές τους δεμένες με στερεά
σκοινιά γύρω από το κορμί τους. Κι-
νούμενος από περιέργεια, ρώτησε
τον κυνηγό, ο οποίος του εξήγησε
ότι αυτές είχε δώσει έτσι τις ουρές
των χιμαπόληδων γιατί τα ζώα αυτά
δεν ακιμαλίζονται σε μεγάλη ή-
λικία δεν μπορούν να υποφέρουν τη
σκληραία και τους πρώτους ιδίως μη
νες στενοχωρούνται τόσο υπερβολι-
κά ώστε αυτοκτονούν. Την δε αυτο-
κτονία τους πραγματοποιούν με τον
απλούστερο και αποτελεσματικότε-
ρο τρόπο. Τυλίγουν την ουρά τους
— η οποία είναι όχι μόνο εξαιρετικά
μακρά, αλλά και προεκτεμένη με
μεγάλη δύναμη— γύρω από το λαιμό
τους, έπειτα τεντώνονται με όλη τη
δύναμή τους έως ότου πνέθουν α-
πό άσφυξία.

Ο Μιλν Έντθαρτε, ένας από τους
γνωστότερους περιηγητές, αναφέ-
ρει ότι κάποτε πού ταξίδευε από
την Άρκτική στην Άγγλία, έφερε με
το ίδιο πλοίο να μεταφερθεί κι έ-
νας εξημερωμένος ούραγογόνακος.
Κάποια μέρα ο ούραγογόνακος έκει-
νος μπήκε μέσα στην καμπίνα του
πλοίαρχου, όρθηκε, έδει ένα περί-
στροφο γυμνά, το πήρε στο χέρι
του— η μάλλον στο πόδι του— το έρε-
ψε κοντά στο κεφάλι του με την
κόνην γυρισμένη καταπάνω του, και
έπειτα τη σκαπάνελη.

Στον κρότο του πυροβολισμού, ο
πλοίαρχος, οι αξιωματικοί και μερ-
κοί επιβάτες όρμησαν προς την κα-
μπίνα όπου όρθηκαν τον ούραγογό-
νακο νεκρό.

Τα αίτια της παραδόξου έκλεινης
αυτοκτονίας, η οποία εξετελέσθη
με όλους τους ανθρώπινους κανό-
νες... δεν έγιναν ποτέ
— Έπίσης και τα πουλιά, και μάλι-
στα ώριμα είδη καναρινιών, αυ-
τοκτονούν αν κλεισθούν μέσα σε
κλουβί.

Άνέκδοτα

Ο Έρρίκος της Λωρραίνης κόμης
του Άρκουρ, που ήταν ένας άριστος
αλλά και ένας... άρκετος έπισης
ταβερνώδης και ξενυχτίας είχε μεί-
νει πολύν καιρό έξω της Αύλης.

Μία μέρα κάνει την γνωριμία σε
μια ταβέρνα που ήταν υπό την
έναν από τους πρώτους αδελφούς
της γαλλικής ακαδημίας. Ο άρκε-
ταις παίρνει μία και δυό τον Άρκουρ
και τον πάει στον τότε πρωθυπουργό
καρδινάλιο Ρισιέλι.

Ο πανίσχυρος κληρικοπολιτικός
είχε την μονία να περνάει άσπαρα-
ξά τον χρόνο. Λέει λοιπόν του νέου:
— Κύριε κόμη, ο βασιλέας έπιθυ-
μεί να άποκηρυχθεί από το βα-
σάλειό του...

Ο Άρκουρ τον κυττάζει κατά-
πληκτος. Όποτε τον εξορίζαν;

Ο Ρισιέλι όμως, αφού διασκέδα-
σε για μερικές στιγμές με την ά-
μπακία του, συνελάλησε την φρά-
ση του:

— ... κυβερνώντας τον στόλο του.

♦♦♦

Ένας πάστορ παρεκλήθη να κη-
ρύξει τον λόγο του θεού στους κα-
ταδικούς μιας φυλακής των Ήνω-
μενων Πολιτειών. Ο πάστορ δέχθηκε
την πρόσκληση και την ώριμήν μέρα
έφτασε το κήρυγμά του με τον ά-
κόλουθο τρόπο.

— Έπιτρέψατέ μου, αγαπώται ά-
δελφοί, να σας εκφέρω πρώτα την
ελπιερή μου χαρά που σας έλενα
συγκεντρωμένους όλους εδώ μέσα!

♦♦♦

Ένας άρκετος έμπορος είναι ά-
πειλαμένος έλεονόμος πως ο γυ-
ας του δεν έχει καμιά έπιτυχία
στο σχολείο.

— Όχι μου, λέει σε κάποιον, εί-
μαι θείσιος πώς αυτό το παιδί δεν
δίνει καμία τιποτε στην ζωή του.
— Και γι' αυτό κολασθεί; λέει ο
άλλος, θα σε διαδεχθεί!

ΕΛΤΟΡΑΝΤΟ

Στην Αλάσκα, στη Γουινέα,
στη Σαγκάη, στο Κολοράντο,
τριγυρνώντας ένας άλλης
το χρυσό να βρή Έλντοράντο.

— Πήγαινε! του λέει η άγάπη,
προδοώντας τον στο δέλιλ.
Και δεν δακρύζαν τα μάτια
και δεν έτρεμαν τα χείλη.

Λες χρυσόσκονη ο φίλος
σκόρπιζε μέσα στα μαλλιά της.
— Πήγαινε και σε προσμένω!
ήταν η στερνή μιλή της.

Α, τι μέθη ήταν εκείνη!
Έσπασε στο γυαλό το κύμα
κι έδειχναν το κορμί
για τη γη του όνειρου πρίμα.

Όταν ης κατά τον ήλιο,
δεν άβιθς ποτέ το γέφυμα.
Πόσο άπεραντή είχε η γη μας!
Ο ούρανος δεν έχει τέρμα.

Σφράγισαν την ευτυχία;
Ξέρουμε και κοντραμπάντε
— Η έλπιδα δεν μας λείπει.
Πάμε για το Έλντοράντο!

Μα τα χρόνια πως περνούνε!
Τών όνειρων που είχε η χώρα.
Ξένου τόπου μας πλανέψαν.
Το χρυσό Έλντοράντο τώρα;

Στο γυαλό, που σπάει το κύμα,
μένει ακόμη η άσπρημνη.
Χρόνια έπέρασαν. Όσοσο
είχε πη πως θα προσμένει.

Α, η χρυσόσκονη που άστράφει
στα μαλλιά της, τι να είναι;
Στο γυαλό προσμένει η άγάπη
Το Έλντοράντο ήταν εκείνη...

Γ. ΤΣΟΥΚΑΛΑΣ

ΟΙ ΕΠΙΘΥΜΙΕΣ ΤΩΝ ΜΕΛΛΟΘΑΝΑ ΤΩΝ

Οί περιεργότερες θελή-
σεις που έμπνέει ο θά-
νατος...

Πολύ παράδοξες είναι η τελευταί-
ες θελήσεις ενός κακούργου, του
σφαγέα Βαυλντ ντε λα Ντρόμ, που κα-
ροτομήθηκε στην Βαλέντσια, τον
Σεπτέμβριο του 1909. Έπειδή όμως
είνε πολλές παραθέτουμε εδώ τις
πιο περιέργες από αυτές:

— Αναθέτω στον ύπουρο των Οι-
κονομικών Χοσέρου την εξόφληση
των δικαστικών έξόδων της δικής
μου γιά να τα προσέβρω στον προ-
υπολογισμό του Ναυτικού και του
παραχωρή έπίσης το δικαίωμα να
όρση έναν νέο φόρο γιά να τρα-
θίξη και άλλα τέλη, να έπαι-
νες των αγαθών ηλιθίων Γάλλων. Έ-
πιθυμώ όπως το δέμα των γονάτων
μου παραδοθή στον κύριο Σωδέν,
δορυνομικόν της Βαλέντσια, το ό-
ποιον η άστυνομικές κανόνιπτες εί-
νε παγκόσμιος άναγνώριμένος, να
να φτιάξη με αυτό μια τομπάκρια
εις άνάμνησιν μου. Έτσι μιά και
είνε καλό λαγυνικό θα έχω πάντο-
τε κάτω από τα ρουθούνια του την
μυρωδιά ενός κακασμού. Έξομαι
να άρωματίζω από έξη μήνες
ο καθένας κι έπειτα να σκάσουν ό-
λοι εκείνοι που έχειροκρότησαν κι
έστειλα κρυφά στον άπηνυγέλη ή
έναντιον μου θανατική καταδίκη.

Να δοθί από ένα μετρώλο γεωγι-
κής άλκας στους άστυνομικούς της
Λυών γιά την εξήνταδα και την
δραστηριότητα που άνέπτυξαν προ-
σπαθώντας να με συλλάβουν. Και
μια τελευταία μυστή γιά την άνωσία
ασφάλειας! Προτείνω να τοποθετη-
θούν στις πλατείες και στους δρό-
μους, μικρές κορνιζόνες. Έτσι
δεν υπάρχει άμφισβησία ότι θα ελατ-
τωθί η έγκληματικότητα στην ώρα
μας χώρα, την Γαλλία, γιάτι δεν
μπορεί κανείς να φοβηθεί πέρα
τρέσουν οι άπάχηδες την νύχτα ή ρ α α
(την λαιμητόμο). Ποιός ξέρει; Και
τώρα κληνικά σε όλους!

♦♦♦

Τον Μάιο του 1914 στην έπαρχία
Βαλαιν πέρασε κάποια νεροτοκόρη
όνόματι Βινβίνα Ρεθ 79 έ-των, η ό-
ποια στην διαθήκη της διαίξε ότι σε
όλους όσους παρακολουθούσαν την
κηδεία της να κείνι μέλας, να ποθή
από ένα πενήνταράκι στον καθένα.
Η κομμένη πολλά χρόνια πρό του
θανάτου της είχε μαζέψει γιά το
σκοπό αυτό ο έναν κομηνάρι έ-
να σωρό πενήνταράκια.

♦♦♦

Πολύ παράξενες είναι έπίσης η
τελευταίες έπιθυμίες του Σερμου
Γάλλου ποιητού του 17ου αιώνα Πι-
ρόν, ο οποίος λίγην ώρα πρό του
θανάτου του συγγέντρωσε όλους
τους οικείους του και τους είπε:
— Ο Βολταίρος έσθω ζούρα δεν
έτάξιμπος ποτέ να μου έπισηθί. Άλ-
λά ενό τον ξέρω καλά. Όταν πειά
θα έχω πεθάινει θα φερθή και με
μένα, όπως φερθήκε με τον Κρεμ-
γιόν. Λοιπόν, ανάμεσα στα χειρό-
γραφέα μου διασκορπίστε 150 έπιγράμ-
ματα έναντιον του. Έάν, όταν ένω
δεν υπάρχει πεία, τομήση να γρά-
ψη έναντιον μου έστω και μιά γραμ-
μή, θέλω ο φιλολογικός κληρονόμος
μου να εξοστραλίξη κάθε έδωδιά-
δα από όσους είναι κομηνάρι μου
έμμεν ο Βολταίρος! άπό ένα ένα
γραμμά άπό αυτά που έχω άφισει.

Σοφά λόγια

Δεν υπάρχει ευτυχία που να
διαρκή και δεν υπάρχει ρολόι
που να μη βέλη κορνιούτσια.

Ζακ Ντεβίλ

♦♦♦

Η άληθινή ευτυχία συνίστα-
ται όχι στο να έχης ό,τι έπιθυ-
μείς, αλλά στο να μην έπιθυμής
ό,τι δεν μπορείς να έχης.

Όσο

♦♦♦

Η ευτυχία είναι σαν το χαρού-
μενο σπιτι, το σκεπασμένο με
κισσό και άνθη. Πρέπει να το
άποκαμίνης κανείς από μαρούα,
γιάτι σαν μη μέσα, παύει να
το βλέπει.

Άλφόνς Καρρ

♦♦♦

Ο ευτυχέστερος άνθρωπος
είνε εκείνος που κρατά ένα λο-
γικό άπόθεμα άνακαταποήτων έ-
πιθυμιών.

Ζυλ Ζαβιν

— (Α! όχι! διαμαρτύρεται
έναντιος η Κλάρα. Μη μου μιλά-
τε πιά γι' αυτά! Μακριά από το
Χόλλυγουντ είμαι ευτυχισμένη!
Και στα παιδάκια μου μία συμ-
βουλή θα δώσω: να μη γίνουν
ποτέ καλλιτέχναι!...)

ΜΙΑ ΡΑΦΙΝΑΤΗ ΑΠΩΛΑΥΣΙΣ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ ΜΑΣ

σμός. Όταν κτυπήρη πέντε η
ώρα, ο Άγγλος όπου και αν εδ-
ροκείται πρέπει να πάρη το
ταξί του.

Και παντού, η ώρα αυτού του
ασημάτος με τα έλαφρά δου-
τήματα είναι μία σωστή κοσμική
λεροτελεσία.

Στο ταξί θα χρειασθή, να έπι-
δείξη καθενας τα κοσμικά του
προσόντα. Είναι ένα πεδίο κο-
σμικού συναγωνισμού αυτή η
ώρα.

Ο όμιλητής θα γονεύσει με
την χάριν του λόγου του. Ο
πνευματώδης θα έλθη με όσο
το δυνατόν περισσότερο άκονι-
σμένο το πνεύμα του. Ο άνεκ-
δοτολόγος θα προσκομίση την
πιο άπολαυστικην συλλογήν ά-
νεκδότων.

Οι όπαλοι της Συκρατικής δια-
λογικής θα προκίσουν τις γλώ-
σσες των και θα άρχίσουν να τις
διασευριώνουν και να τις α-
φαιρούν με τέχνην, σαν απά-
θες έμπεριον ζυφοάκων. Ο ή-
λικιωμένος θα φέρη την άσσην
του περαιν και ο σφοδς την κου-
ραστικην του λογικήν.

Γιά να ταξί θα φυλάξη η φι-
λοπεριεργη κυρία το πιο ένδο-
ξον κοσμικόν νέον, που κα-
τάρθωσε να άφαιρής ύστερα ά-
πό πολλούς μοχθους. Η κυ-
ριοτάτη θα φέρη γεμάτη την
σφάραγαν της κακολογίας της
με δηλητηριώδη βέλη κατά των
άπόντων.

Η κάθε γυναίκα θα προσθή-
σει, ευχάροστη κακογλωσσά,
τύρα από την τσαγέριρα σχημα-
τίζεται η κας' αυτό, η πιο γν-
πια άτιμωσφαιρα σαλονιού...

Στην Άγγλία το ταξί είναι θε-
θριπος ένα μεγαλειον.

Το ταξί είναι τ-άγματι σημε-
ρια μεγαλειότης Ρέει μέσα σε
βαρύτητα δοχεία, σε πολυτελείς
τσαγιέρες και άρσουργηματα
φλυτζάνα. Συγκεντρώνει γύρω
από τους άχνους του τα ζωντα-
να άνθη της κοσμικής σέφρας
Άρωματίζει λεπτός πολιτισμέ-
νης συζητήσεις, καρτωμένα
φλέτ, ευχάροστη κακογλωσσά,
τύρα από την τσαγιέριρα σχημα-
τίζεται η κας' αυτό, η πιο γν-
πια άτιμωσφαιρα σαλονιού...

Η κάθε γυναίκα θα προσθή-
σει, ευχάροστη κακογλωσσά,
τύρα από την τσαγιέριρα σχημα-
τίζεται η κας' αυτό, η πιο γν-
πια άτιμωσφαιρα σαλονιού...

Στην Άγγλία το ταξί είναι θε-
θριπος ένα μεγαλειον.

Το ταξί είναι τ-άγματι σημε-
ρια μεγαλειότης Ρέει μέσα σε
βαρύτητα δοχεία, σε πολυτελείς
τσαγιέρες και άρσουργηματα
φλυτζάνα. Συγκεντρώνει γύρω
από τους άχνους του τα ζωντα-
να άνθη της κοσμικής σέφρας
Άρωματίζει λεπτός πολιτισμέ-
νης συζητήσεις, καρτωμένα
φλέτ, ευχάροστη κακογλωσσά,
τύρα από την τσαγιέριρα σχημα-
τίζεται η κας' αυτό, η πιο γν-
πια άτιμωσφαιρα σαλονιού...

Η κάθε γυναίκα θα προσθή-
σει, ευχάροστη κακογλωσσά,
τύρα από την τσαγιέριρα σχημα-
τίζεται η κας' αυτό, η πιο γν-
πια άτιμωσφαιρα σαλονιού...

Στην Άγγλία το ταξί είναι θε-
θριπος ένα μεγαλειον.

Το ταξί είναι τ-άγματι σημε-
ρια μεγαλειότης Ρέει μέσα σε
βαρύτητα δοχεία, σε πολυτελείς
τσαγιέρες και άρσουργηματα
φλυτζάνα. Συγκεντρώνει γύρω
από τους άχνους του τα ζωντα-
να άνθη της κοσμικής σέφρας
Άρωματίζει λεπτός πολιτισμέ-
νης συζητήσεις, καρτωμένα
φλέτ, ευχάροστη κακογλωσσά,
τύρα από την τσαγιέριρα σχημα-
τίζεται η κας' αυτό, η πιο γν-
πια άτιμωσφαιρα σαλονιού...

Η κάθε γυναίκα θα προσθή-
σει, ευχάροστη κακογλωσσά,
τύρα από την τσαγιέριρα σχημα-
τίζεται η κας' αυτό, η πιο γν-
πια άτιμωσφαιρα σαλονιού...

Στην Άγγλία το ταξί είναι θε-
θριπος ένα μεγαλειον.

Το ταξί είναι τ-άγματι σημε-
ρια μεγαλειότης Ρέει μέσα σε
βαρύτητα δοχεία, σε πολυτελείς
τσαγιέρες και άρσουργηματα
φλυτζάνα. Συγκεντρώνει γύρω
από τους άχνους του τα ζωντα-
να άνθη της κοσμικής σέφρας
Άρωματίζει λεπτός πολιτισμέ-
νης συζητήσεις, καρτωμένα
φλέτ, ευχάροστη κακογλωσσά,
τύρα από την τσαγιέριρα σχημα-
τίζεται η κας' αυτό, η πιο γν-
πια άτιμωσφαιρα σαλονιού...

Η κάθε γυναίκα θα προσθή-
σει, ευχάροστη κακογλωσσά,
τύρα από την τσαγιέριρα σχημα-
τίζεται η κας' αυτό, η πιο γν-
πια άτιμωσφαιρα σαλονιού...

Στην Άγγλία το ταξί είναι θε-
θριπος ένα μεγαλειον.

Το ταξί είναι τ-άγματι σημε-
ρια μεγαλειότης Ρέει μέσα σε
βαρύτητα δοχεία, σε πολυτελείς
τσαγιέρες και άρσουργηματα
φλυτζάνα. Συγκεντρώνει γύρω
από τους άχνους του τα ζωντα-
να άνθη της κοσμικής σέφρας
Άρωματίζει λεπτός πολιτισμέ-
νης συζητήσεις, καρτωμένα
φλέτ, ευχάροστη κακογλωσσά,
τύρα από την τσαγιέριρα σχημα-
τίζεται η κας' αυτό, η πιο γν-
πια άτιμωσφαιρα σαλονιού...

Η κάθε γυναίκα θα προσθή-
σει, ευχάροστη κακογλωσσά,
τύρα από την τσαγιέριρα σχημα-
τίζεται η κας' αυτό, η πιο γν-
πια άτιμωσφαιρα σαλονιού...

Στην Άγγλία το ταξί είναι θε-
θριπος ένα μεγαλειον.

Το ταξί είναι τ-άγματι σημε-
ρια μεγαλειότης Ρέει μέσα σε
βαρύτητα δοχεία, σε πολυτελείς
τσαγιέρες και άρσουργηματα
φλυτζάνα. Συγκεντρώνει γύρω
από τους άχνους του τα ζωντα-
να άνθη της κοσμικής σέφρας
Άρωματίζει λεπτός πολιτισμέ-
νης συζητήσεις, καρτωμένα
φλέτ, ευχάροστη κακογλωσσά,
τύρα από την τσαγιέριρα σχημα-
τίζεται η κας' αυτό, η πιο γν-
πια άτιμωσφαιρα σαλονιού...

Η κάθε γυναίκα θα προσθή-
σει, ευχάροστη κακογλωσσά,
τύρα από την τσαγιέριρα σχημα-
τίζεται η κας' αυτό, η πιο γν-
πια άτιμωσφαιρα σαλονιού...

Στην Άγγλία το ταξί είναι θε-
θριπος ένα μεγαλειον.

Το ταξί είναι τ-άγματι σημε-
ρια μεγαλειότης Ρέει μέσα σε
βαρύτητα δοχεία, σε πολυτελείς
τσαγιέρες και άρσουργηματα
φλυτζάνα. Συγκεντρώνει γύρω
από τους άχνους του τα ζωντα-
να άνθη της κοσμικής σέφρας
Άρωματίζει λεπτός πολιτισμέ-
νης συζητήσεις, καρτωμένα
φλέτ, ευχάροστη κακογλωσσά,
τύρα από την τσαγιέριρα σχημα-
τίζεται η κας' αυτό, η πιο γν-
πια άτιμωσφαιρα σαλονιού...

Η κάθε γυναίκα θα προσθή-
σει, ευχάροστη κακογλωσσά,
τύρα από την τσαγιέριρα σχημα-
τίζεται η κας' αυτό, η πιο γν-
πια άτιμωσφαιρα σαλονιού...

ταλούδιζε, τρελλά το φλέτ.
Με ποση χάρη, με ποση φιλα-
ρεσκεία, οι προσκεκλημένοι
άφαιρουν των φύλων κεντρού
την ώρα του τσαγιού ένα άρα-
δούργημα διακριτικής αισθημα-
τολογίας. Μία τέτοιον ώρα κο-
σμικής άδρότητας, οι άνθρωποι
προσπαθούν να άρουν τους καλ-
λίτερους έαυτούς των. Γίνονται
αισθαντικοί, φιλοτεχνοί, αγα-
πούν το ώραιον και το έξυπνον.
Προσπαθούν ν' άνέδουν προς
μιαν ψυχικην ανωτερότητα. Και
αυτή η προσπάθεια, έστω και άν
γίνεται δια της βίας, έχει κά-
ποιο θεαλτικό ένδοιαφέρον.

Στο ταξί θα χρειασθή, να έπι-
δείξη καθενας τα κοσμικά του
προσόντα. Είναι ένα πεδίο κο-
σμικού συναγωνισμού αυτή η
ώρα.

Ο όμιλητής θα γονεύσει με
την χάριν του λόγου του. Ο
πνευματώδης θα έλθη με όσο
το δυνατόν περισσότερο άκονι-
σμένο το πνεύμα του. Ο άνεκ-
δοτολόγος θα προσκομίση την
πιο άπολαυστικην συλλογήν ά-
νεκδότων.

Οι όπαλοι της Συκρατικής δια-
λογικής θα προκίσουν τις γλώ-
σσες των και θα άρχίσουν να τις
διασευριώνουν και να τις α-
φαιρούν με τέχνην, σαν απά-
θες έμπεριον ζυφοάκων. Ο ή-
λικιωμένος θα φέρη την άσσην
του περαιν και ο σφοδς την κου-
ραστικην του λογικήν.

Γιά να ταξί θα φυλάξη η φι-
λοπεριεργη κυρία το πιο ένδο-
ξον κοσμικόν νέον, που κα-
τάρθωσε να άφαιρής ύστερα ά-
πό πολλούς μοχθους. Η κυ-
ριοτάτη θα φέρη γεμάτη την
σφάραγαν της κακολογίας της
με δηλητηριώδη βέλη κατά των
άπόντων.

Η κάθε γυναίκα θα προσθή-
σει, ευχάροστη κακογλωσσά,
τύρα από την τσαγιέριρα σχημα-
τίζεται η κας' αυτό, η πιο γν-
πια άτιμωσφαιρα σαλονιού...

Στην Άγγλία το ταξί είναι θε-
θριπος ένα μεγαλειον.

Το ταξί είναι τ-άγματι σημε-
ρια μεγαλειότης Ρέει μέσα σε
βαρύτητα δοχεία, σε πολυτελείς
τσαγιέρες και άρσουργηματα
φλυτζάνα. Συγκεντρώνει γύρω
από τους άχνους του τα ζωντα-
να άνθη της κοσμικής σέφρας
Άρωματίζει λεπτός πολιτισμέ-
νης συζητήσεις, καρτωμένα
φλέτ, ευχάροστη κακογλωσσά,
τύρα από την τσαγιέριρα σχημα-
τίζεται η κας' αυτό, η πιο γν-
πια άτιμωσφαιρα σαλονιού...

Η κάθε γυναίκα θα προσθή-
σει, ευχάροστη κακογλωσσά,
τύρα από την τσαγιέριρα σχημα-
τίζεται η κας' αυτό, η πιο γν-
πια άτιμωσφαιρα σαλονιού...

Στην Άγγλία το ταξί είναι θε-
θριπος ένα μεγαλειον.

Το ταξί είναι τ-άγματι σημε-
ρια μεγαλειότης Ρέει μέσα σε
βαρύτητα δοχεία, σε πολυτελείς
τσαγιέρες και άρσουργηματα
φλυτζάνα. Συγκεντρώνει γύρω
από τους άχνους του τα ζωντα-
να άνθη της κοσμικής σέφρας
Άρωματίζει λεπτός πολιτισμέ-
νης συζητήσεις, καρτωμένα
φλέτ, ευχάροστη κακογλωσσά,
τύρα από την τσαγιέριρα σχημα-
τίζεται η κας' αυτό, η πιο γν-
πια άτιμωσφαιρα σαλονιού...

Η κάθε γυναίκα θα προσθή-
σει, ευχάροστη κακογλωσσά,
τύρα από την τσαγιέριρα σχημα-
τίζεται η κας' αυτό, η πιο γν-
πια άτιμωσφαιρα σαλονιού...

Στην Άγγλία το ταξί είναι θε-
θριπος ένα μεγαλειον.

Το ταξί είναι τ-άγματι σημε-
ρια μεγαλειότης Ρέει μέσα σε
βαρύτητα δοχεία, σε πολυτελείς
τσαγιέρες και άρσουργηματα
φλυτζάνα. Συγκεντρώνει γύρω
από τους άχνους του τα ζωντα-
να άνθη της κοσμικής σέφρας
Άρωματίζει λεπτός πολιτισμέ-
νης συζητήσεις, καρτωμένα
φλέτ, ευχάροστη κακογλωσσά,
τύρα από την τσαγιέριρα σχημα-
τίζεται η κας' αυτό, η πιο γν-
πια άτιμωσφαιρα σαλονιού...

Η κάθε γυναίκα θα προσθή-
σει, ευχάροστη κακογλωσσά,
τύρα από την τσαγιέριρα σχημα-
τίζεται η κας' αυτό, η πιο γν-
πια άτιμωσφαιρα σαλονιού...

Στην Άγγλία το ταξί είναι θε-
θριπος ένα μεγαλειον.

Το ταξί είναι τ-άγματι σημε-
ρια μεγαλειότης Ρέει μέσα σε
βαρύτητα δοχεία, σε πολυτελείς
τσαγιέρες και άρσουργηματα
φλυτζάνα. Συγκεντρώνει γύρω
από τους άχνους του τα ζωντα-
να άνθη της κοσμικής σέφρας
Άρωματίζει λεπτός πολιτισμέ-
νης συζητήσεις, καρτωμένα
φλέτ, ευχάροστη κακογλωσσά,
τύρα από την τσαγιέριρα σχημα-
τίζεται η κας' αυτό, η πιο γν-
πια άτιμωσφαιρα σαλονιού...

Η κάθε γυναίκα θα προσθή-
σει, ευχάροστη κακογλωσσά,
τύρα από την τσαγιέριρα σχημα-
τίζεται η κας' αυτό, η πιο γν-
πια άτιμωσφαιρα σαλονιού...

Στην Άγγλία το ταξί είναι θε-
θριπος ένα μεγαλειον.

Το ταξί είναι τ-άγματι σημε-
ρια μεγαλειότης Ρέει μέσα σε
βαρύτητα δοχεία, σε πολυτελείς
τσαγιέρες και άρσουργηματα
φλυτζάνα. Συγκεντρώνει γύρω
από τους άχνους του τα ζωντα-
να άνθη της κοσμικής σέφρας
Άρωματίζει λεπτός πολιτισμέ-
νης συζητήσεις, καρτωμένα
φλέτ, ευχάροστη κακογλωσσά,
τύρα από την τσαγιέριρα σχημα-
τίζεται η κας' αυτό, η πιο γν-
πια άτιμωσφαιρα σαλονιού...

Η κάθε γυναίκα θα προσθή-
σει, ευχάροστη κακογλωσσά,
τύρα από την τσαγιέριρα σχημα-
τίζεται η κας' αυτό, η πιο γν-
πια άτιμωσφαιρα σαλονιού...

Στην Άγγλία το ταξί είναι θε-
θριπος ένα μεγαλειον.

Το ταξί είναι τ-άγματι σημε-
ρια μεγαλειότης Ρέει μέσα σε
βαρύτητα δοχεία, σε πολυτελείς
τσαγιέρες και άρσουργηματα
φλυτζάνα. Συγκεντρώνει γύρω
από τους άχνους του τα ζωντα-
να άνθη της κοσμικής σέφρας
Άρωματίζει λεπτός πολιτισμέ-
νης συζητήσεις, καρτωμένα
φλέτ, ευχάροστη κακογλωσσά,
τύρα από την τσαγιέριρα σχημα-
τίζεται η κας' αυτό, η πιο γν-
πια άτιμωσφαιρα σαλονιού...

Η κάθε γυναίκα θα προσθή-
σει, ευχάροστη κακογλωσσά,
τύρα από την τσαγιέριρα σχημα-
τίζεται η κας' αυτό, η πιο γν-
πια άτιμωσφαιρα σαλονιού...

ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΚΑΛΑ

Από τα ευθυμογραφικά φύλλα όλου του κόσμου

«Η Χα θανά συναντά στον δρόμο την φίλη της ΚΑ Μ...
— Τι νέα; Την ρωτά αυτή.
— Μην τ' αρώ, ο άνδρας μου είναι φυλακή.
— Γιατί;
— Να τακτοποιήσω με κάποιον φυλακισμένο...
— Φυλακισμένος για πολλή καιρό;
— Για τρεις μήνες.
— Μην το παίρνεις κατάρδια, γρήγορα περνούν...
— Γι' αυτό στενοχωριέμαι...»

«Ο κύριος Νεμρούδ επιστρέφει άπρακτος από το κυνήγι. Όπως ντρεπάζει να παρουσιάσει στην γυναίκα του έτσι, πηγαίνει ο' ένα μαγαζί και αγοράζει ένα λαγό.
Θριαμβευτικά τον φέρνει στο σπίτι του.
«Η Χα Νεμρούδ, όμως, κυττάζει κα χυπότα τον λαγό, τόν μυρίζει.
— Τι συμβαίνει, την ρωτά ο σύζυγος.
— Συμβαίνει ότι μία μέρα ακόμη αν άργούσε να... σκοτώσης τον λαγό, δεν θάταν για γάμμο!»

«Οι δύο φίλες αγαπιούνται πολύ αλλά και δεν χωνεύονται, όπως συμβαίνει συνήθως.
Κάποτε η μία αρραβωνιάζεται μ' ένα φλέττ.
— Άλληθαι, την ρωτά η φίλη της αρραβωνιάζοντάς τον Πέτρο;
— Ναι.
— Στοιχηματίζω, ότι δεν σου είνε για ποιά λόγο τα χάλασε ενώ μαζί γιά.
— Όχι, αλλά μου είνε άπλάς, ότι ντρεπάνα για να νεανικά του στερεοτυπίατα.

«Ο Μάκκερσον έλαβε ένα γράμμα από την πλούσια θεία του με το οποίο του ζητούσε να της στείλει διάδωμο άγοράκια του, να περάσουν λίγες μέρες στην έξοχή, κοντά της, για το λόγο ότι δεν τα είχε δει ποτέ της. Μέσα στο γράμμα μάλιστα, η γενναία θεία είχε έσκαλει ότι να έξοδα του ταξιδιού του.
«Επειτα από λίγες μέρες από έ-ξοχικό σπίτι της θείας παρουσιάσθη έ-να πολύ αδύνατο παιδάκι, και της έδωσε να διαβάσει ένα σημείω-μα που κρατούσε στο χέρι:
«Αγαπητή θεία, έγραφε το σημεί-ωμα. Αυτός είνε ο ήνωτάλδς. Το ένα από τα δίδωμά μου. Το άλλο είνε ακριβώς το ίδιο».

«Ο Μπιά ήταν χαρούμενος και στο μαγαζί του, που έκανε λαμπρές δου-λειές, πουλούσε αποκατακτητικά γου-ρουνία και όλα τα προϊόντα τους: σαλμάς, ζαμπόν κλπ.
«Όπου μία μέρα ένας συνάδελ-φός του έφθασε από την πόλη και κα-λόνε ν' ανοίξει μαγαζί άπέναντί του το δικό του.
«Ουσικά του πήρε τη μισή πλατεία αλλά και αυτός δεν κάθισε με τα χέρια σταυρωμένα. Ένα πρωί, άλ-λας τα ρούχα του, και μπαίνοντας στο συνηθισμένο του κατάστημα, πα-ραμέρισε τον κόσμο των πε-λατών, και άφησε πάνω στον πάγκο ένα φάσιο σκυλί που κρατούσε.
«Εί Τζακ, που είνε δυνατό. Με αυτό γίνονται δώδεκα!...»

«Η σύζυγος (διακρίνοντας το δι-άβασμα της έφημερίδας) — Έξω ή έφημερίκη γράφει για κάποιον που έ-δωσε στη γυναίκα του ένα κολλέ-διας 50 λωρών. Τέτοιο πράγμα δεν έχει ποτέ σμιδή ο μένα.
«Ο σύζυγος — Χέες διάδασα κι' ε-γώ με μιά άλλη έφημερίδα για κά-ποιον που έδωσε στη γυναίκα του 500 χατοούκια. Κι' αυτό, φυσικά, δεν έ-χει σμιδή ποτέ ο σένα.

«Ο παπας και η παπαδιά συζητού-σαν για δύο ώρες για τον πόλεμο. Ο παπας έλεγε ότι ο πόλεμος είναι κα-λός, γιατί τον δώδεκα τους γυναικί-α από παπιά, έλεγε ο παπας. Ο ένας ή-ταν έξυπνος κι' άφαισε από το άλλο-ς πρακτικός κι' έργατικός. Μόλα ταυ-τά ο έξυπνος είχε μείνει πίσω όταν άναψε τις ζωές, ενώ ο έργα-τικός προέβλεπε. Στάθηκε ότι όταν πέθανε, άποσε από χίρα του έξυ-πνα χιλιάδες λίρες.
— Συμφωνώ, του άπάντησε η πα-παδιά. Άλλά σήμερα το πρωί πληρο-φορήκα ότι ο έξυπνος πρόκειται να παντρευτεί τη χίρα!

ΤΟ ΞΕΝΟΝ ΧΟΥΜΟΡ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΧΡΗΜΑΤΙΣΤΟΥ

ΕΝΑ ΕΥΘΥΜΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΕΥΑΣ ΝΩΡ

Την ιστορία του Σπρόσμαιρ, του βαθυπλούτου χρηματιστή, που πέθανε στην φάσα, την ξέρουν πολλοί λίγοι, την ξέρουν όμως όλοι εινε πραγματικός.
Ο Σπρόσμαιρ, που έγραψαν οι έφημερίδες ότι τον βρήκαν τάχα σπουδή στο μεθύσι ένα βράδυ οι λυποδύτες και τον έ-λκυσαν, δεν έπαυε τίποτα δου-λεύει — να γίνει σπουδή δηλαδή.
«Οχι ο κακομοιρός! Αυτό που έ-παυε το έπαυε αλλοιώς. Και ά-κούστε πως:

Κάποια έφημερίδα του είχε ρι-χτεί:
«Ο άρχιεпис ο χρηματιστής Σπρόσμαιρ, ο έτοι, ο άλλοις, ο κλέφτης, ο λυποδύτης, ο άρ-χιεпис, που πλούτισε εις βάρος πάνε άρχων, ανθρώπων, που άρ-πάζει τα λεφτά του κορομάκι και τα τοσιώνει...»
Κάθε πρωί, μόλις ξυπνούσε, θά έπινε αυτό το χάρτι ο δυστυ-χής.
Και γιατί τύπωνε θά ρωτήσετε.
«Ε, ο άνθρωπος είχε περιέρ-γεια να ιδεί τι γράφει ο τύπος γι' αυτόν-κι' ο τύπος τον αγύ-ραγε...
Τόσο, που στο τέλος άρχισε να ρωτά τον εαυτό του μήπως είχαν δικαίο οι άρχιεпис οι σοσιαλιστάδες, που θέλουν να μοιράζονται οι άλλοι τα πούκα-μιά τους και να τους τα δίνουν αυτόνών!

— Για να δούμε-για να εξετά-σμε το ζήτημα-άνθρωποι εί-μαστε, μπορεί να κάνουμε και λάθη... Έλεγε ο Σπρόσμαιρ. Άπ' έκερα άπ' έδω και μέτρα άπ' έκερα πήρε την άπόφασι του. Λέγοντας τη σκληρή σκληρή και τα σόκα σόκα, έφτασε στο θλι-βερό συμπέρασμα πως πράγμα-τι πλούσιος μ' έναν τρόπο άπλό-μέν, αλλά όχι και τόσο πατρι-κόν. Έπαυσε δηλαδή τα λεπτά του κόσμου από την τσέπη του και τα έδωσε στη δική του. Τσέ-πη για τσέπη θά ήπτε βέβαια μιά...
Και τα ρυπαράφυλλα συνέχι-ζαν το χαζό τους:
«Α, άς μ' λησμονή όμως ο ά-ρχιεпис, ο φαύλος, ο έτοι και ά-λλοις χρηματιστής Σπρόσμαιρ, πως πριν δώσει λαγό στο θεό, θά δώσει λόγο ος μάς, τους ά-νταρους, που μάς πήρε τον τι-μιον παρά μας. Η ώρα μας ήγί-γικε — όπως λέει το Ευαγγέλιο! — και ούαι εις τους πλούσιους!»
— Μωρέ, αυτοί θά μου τα πα-ρουν οίγουρα σήμερα, αύριό! Και γιατί μία που θά τα χάσω να μην κάνω μία χειρονομία μεγαλοπρεπή, να με λένε και φιλήνθρωπο στο κάτω-κάτω; οκέ-φθηκε ο έκατομμυριούκος, που ήταν έξυπνος βέβαια άνθρωπος (άν δεν ήταν έξυπνος δεν θά έκανε και λεπτά). Μά πως να την κάμν την χειρονομία; Έξω είνε ο κόμπος. Κι' άφου συλλο-γιώτικε χίλους δυο τρόπους για να διαθέσει την περιουσία του, κατέληξε στο έξης οκέδιο.
Μαζεύοντας τα πλούτη του ο' ένα πολύτιμο πορτοφόλι, ξεκί-νησε ένα βράδυ με την καρδιά του γεμάτη θεία ευχαρίστηση, άθ έκανε ευτυχισμένους τους άλλους — όποιους πρωτόδρισκε έμπροστά του! και να που μόλις έκαμε λίγα βήματα, βρέθηκε πρόσωπι με πρόσωπο μ' ένα ζευγαράκι χαρούμενο. Σιά μιά-

ΤΑ ΜΕΓΑΛΑ ΜΕΣΑ

— Δεν ντρεπάσαι, Άντινιφ, έ-σύ μία τόσο ηλικιωμένη υπέ-ρεια, να χεις τώρα ένα τόσο νέο φίλο;
— Τόν άπέκτησα, κύριε, άφ' ε-σου του μού δώσατε αύριον.

ΕΝΑΣ ΕΜΠΕΙΡΟΣ

— Στόν πιστώτη που ήλθε πρό-όλιγο, κύριε, είπα ότι ήπγατε ταξίδι στην Ιαπωνία.
— Και το πιστέψω.
— Δεν ξέρω. Κάθισε πάντως στο σαλόνι και μου είνε ότι θά-σας περιμένν να γυρίσετε.

ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΚΑΛΑ

Από τα ευθυμογραφικά φύλλα όλου του κόσμου

— Για πές μου, Τόμ, ρώτησε ο δάσκαλος, όταν το βαρόμετρο πέ-φτει, τι μάς λέει αυτό;
— Ο μικρός Τόμ δεν άπαντά.
— Ένα, Τόμ, πές μου του, τόν έ-πίσε ο δάσκαλος. Τι σημαίνει η πίεσις του βαρόμετρου;
— Όταν το βαρόμετρο πέσει ά-πάντως επί τέλους ο Τόμ, σημαί-νει ότι έφυγε από τόν τοίχο του καρφί.

«Η υπέρα... Πας τα κατάφερες κι' έσπασες αυτό το πιάτο, Τότ;
— Σέρεις, υπέρα... Πέταξα χαμύ τη πετόετα και κατόπιν είδα ότι την κρατούσα στο άλλο μου χέρι.
— Γιατί αυτός ο δούρος στο έπά-νω πάτωμα;
— Η μαμά τραβά το πανταλόνι του μπαμπά πάνω στο πάτωμα.
— Και γίνεται κάτι φασαρία;
— Μά μέσα στο πανταλόνι είνε κι' ο μπαμπάς!

«Ηταν πολύ θυμωμένος με τόν ράφτι μου.
— Έξήγησέ μου πως συνέθεσ αύ-τό; του είπε μόλις μπήκε στο μαγα-ζί του. Την πρώτη κιόλας φορά που κουμπώσα το σακάκι μου, σκισίκα από πίσω.
— Αυτό σημαίνει, κύριε, ότι ε-ίσε ράβουμε πολύ γερά τα κουμπιά, τόν έξήγησε ο ράφτης.

Το εικόνητο του Νοτισαυερικα-νού περιγράφει έτερε με δαιμονι-ώδη ταχύτητα. Σαφικά μόλις ο ά-δηςος του είδε έναν χαρικό, φρε-νάρησε άπότομα κι' όταν επί τέλους σταμάτησε, τόν ρώτησε:
— Μην μού λες καλές μου άνθρώ-πι, Πηνελόπη καλά για το σπίτι του Σαίκαπη;
— Μάλιστα, άπάντησε ο κυρίατός. Αυτός είνε ο δρόμος. Προς θεού ό-μως, γιατί διαλέγει; Ο άνθρωπος έχει πεθάνει έδω και τόσο χρόνια.

«Ο μίστερ Τζόνος κατέθηκε να προ-γευματίσει με τα μούτρα κατεβα-σμένα.
— Δεν πάμε διάλου καλά, μου-μούρισε στη γυναίκα του. Είδοί-ποσα τόν νέο σωφέρ μας ότι θά τόν άπολύουν. Είνε ή δεύτερη φορά που παρά λίγο να με σκοτώει.
— Κοιμήμε, έκανε ή γυναίκα του. Μην είσαι τόσο αστείρος. Άδωσε στον άνδρα μου άκόμη εύκαρία να άπανορώσει το σάμα του!

— Κατηγορείσαι ότι πέταξες την πεθερά σου από το παράθυρο.
— Ημουν τελείως άφηνμένος έ-κείνη την ώρα, κύριε πρόεδρε. Δεν ήξερα τι έκανα.
— Και τι ώφελεσ αύτό; Έπρεπε ν' αναλογισθείς τι κινδύνους διέτρε-χαν οι διαδέτες που περνούσαν έ-κείνη τη στιγμή από το πεζοδρόμιο!

«Δύο γυναίκες μπήκαν ο' ένα έ-στασιόριο και παραγγείλαν εντό-σθα. Όταν άρχισαν να τρώνε, ή μία γυναίκα είπε στην άλλη:
— Δεν σου φαίνεται πως αυτά τα εντόσθα είνε σκληρά;
— Νά σου πώ; άπάντησε ή άλλη. Είνε λίγο, σκληρά. Δοκίμασε όμως να τα φας με τόν... θέλω σου ση-καμένο;

«Μπαμπά, τί θά ήπ' (άδρόνισα);
— Νά σου πώ, παιδί μου. Όταν την έχει ο μπαμπάς σου, την άδρό-νισα, σημαίνει τριπλιά, και όταν την έχει ή μαμά σου, σημαίνει ύπερ κόπια!

— Έ, σό! φώναξε ή μπαλαρίνα ο' έναν από τους έργατές της οικί-νης. Μπορείς να μού άνοίξεις αύτη την πόρτα;
— Ευχαρίστως, δεσποινίς, προθυ-μοποιήθηκα ο έργάτης.
«Έκανε να σπρώξει δυνατά την πόρτα του καμινιού της, αλλά ή πόρτα άνοίξε ευκολοτάτα.
— Μά αυτή ή πόρτα άνοίξε οκε-δόν μόνον της. Η θοήβια μου ήταν τελείως περιττή.
— Τό ξέρω, άπάντησε ή μπαλαρί-να. Άλλά ήταν φρεοκοδαμένο.

Η ΩΡΑΙΑ ΧΗΡΑ ΤΗΣ ΣΟΥΜΑΤΡΑΣ

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΑΡΝΑΛΑΝΤΟ ΦΡΑΚΚΑΡΟΛΙ

Η χήρα είνε:
— Αυτόν τόν άντρα θέλω να τόν παντρευτώ.
Οι συγγενείς της άπάντησαν:
— Αυτός ο άντρας είνε παν-τρεμένος. Κι' άρα να θής κα-μέναν άλλον. Ήναρουν τόσο-νέοι και ώραιόι στο νπο!...
«Η χήρα έπέμενε σαν τα πεισματάρικα παιδιά:
— Έγώ αυτόνε θέλω.
Και έπειδή είνε πλούσια και πεισματάρικα ένόμιος ότι έπρεπε να έπιμένν

«Η χήρα λέγεται Χαρά και ήρθε στο μικρό νπο! Έγκανον τών Όλλανδικών. Ίδων άπό την γεωτική μεγαλόνησο Σου-ματρά. Γι' αύτά παίρνει ύφους πρωτεύουσας άμυστά στους έπαρχίους αυτούς (θαγνείναι).
«Άλλά είνε κι' αύτή (θαγνείναι) τις Μαλαισίας. Η Χαρά, με τη γυαλιστερή έπιδερμίδα που έ-χει το χρώμα του ώριμου στα-ριού, τα μαλλιά κατάμαυρα, το πρόσωπο ολόστοργό, τα μά-τια πολύ μεγάλα και τα χείλη σαρκώδη, φιληδόνα.
Τρία πράγματα δίνανε πρό-παντός το αίσθημα της ύπερο-χής στη χήρα Χαρά: το ότι γεν-νήθηκε στην μεγαλόνησο Σου-ματρά, το ότι είνε ώμορφη και πλούσια, πάρα πολύ πλούσια.

Στο Έγκανον ήρθε έδω και τρία χρόνια με τόν γυναικίον άντρα της, τόν Μπακίρ. Τα πλού-τη μάλιστα ήταν όλα του Μπα-κίρ, που άκαχε συγγενείς με τόν τιμω έμπόριο τών σκληρών. Το έμπόριο αυτό άποκαλύεται άυτοπρότατα στις Όλλανδικές άποικίες και άκριβώς γι' αύτό είνε τόσο προσοδοφόρο.
Πριν παντρευτεί ή Χαρά ήταν φτωχή, αλλά νέα και ώραιότα-τη. Ο Μπακίρ ήταν γέρος, άλ-λά λαίμαργος για δροσρές γυ-ναίκες, και πολύ πλούσιος. Ε-προσπάθησε λοιπόν να κάνν την Χαρά δική του, με δώρα και ταξίδια, άλλ' αύτή δεν έ-δέχτηκε. Καθώς ήταν πονηρή άμέσως εκτάλασε πως ο γέ-ρος ήταν έρωτευμένος μαζί-της και του άπάντησε πως ήταν τιμιο κορίτσι που μόνο στον σύ-ζυγο θά ύποχωρούσε.

Καταγεμινένος πιά, ο Μπα-κίρ την παντρεύτηκε. Και ή Χα-ρά άπόκτησε, ότι ήθελε ή ψυ-χή της, τα πάντα, εκτός από τόν έρωτα. Ο Μπακίρ, άνοιχτο-χέρης στο δάρο ήταν πολύ τοι-γοκύνος στην άγάπη. Και ή Χα-ρά ήθελε τόσο πολύ να γλεν-τήση τα νεύτα της!...
«Ο Μπακίρ έπείνε με την Χα-ρά στο νποσάκι αυτό για τις δου-λειές του. Μετά τού άρεσε και έμεινε. Έκτισε μιά μεγάλη κα-λύβα με πολλά διαμερίσματα, και με λουτρό, όπως είχε ιδή στο σπίτι ενός λευκού, και κα-τάρθηκε να προμηθευτεί ένα γραμμόφωνο. Πρωτοφάνει πο-λυτέλειες, τέλος πάντων. Και ο Μπακίρ, μ' αυτές και με τη νε-αρή του γυναίκα, ένιωσε πως ήταν ο ευτυχέστερος άνθρώ-πος τού κόσμου.

Φαίνεται όμως να είνε άλ-θηθαι ότι ή ευτυχία δεν διαρκέ-πολύ, γιατί ο Μπακίρ άπέθανε. Και ή μεγάλη καλύβα με τα πολ-λά διαμερίσματα, με το λουτρό και το γραμμόφωνο, ένιωσαν έδι-κταίοσα τής ώμορφης χήρας, με τόσο άλλα πλούτι.
«Ο Μπακίρ έπείνε με την Χα-ρά στο νποσάκι αυτό για τις δου-λειές του. Μετά τού άρεσε και έμεινε. Έκτισε μιά μεγάλη κα-λύβα με πολλά διαμερίσματα, και με λουτρό, όπως είχε ιδή στο σπίτι ενός λευκού, και κα-τάρθηκε να προμηθευτεί ένα γραμμόφωνο. Πρωτοφάνει πο-λυτέλειες, τέλος πάντων. Και ο Μπακίρ, μ' αυτές και με τη νε-αρή του γυναίκα, ένιωσε πως ήταν ο ευτυχέστερος άνθρώ-πος τού κόσμου.

Φαίνεται όμως να είνε άλ-θηθαι ότι ή ευτυχία δεν διαρκέ-πολύ, γιατί ο Μπακίρ άπέθανε. Και ή μεγάλη καλύβα με τα πολ-λά διαμερίσματα, με το λουτρό και το γραμμόφωνο, ένιωσαν έδι-κταίοσα τής ώμορφης χήρας, με τόσο άλλα πλούτι.
«Ο Μπακίρ έπείνε με την Χα-ρά στο νποσάκι αυτό για τις δου-λειές του. Μετά τού άρεσε και έμεινε. Έκτισε μιά μεγάλη κα-λύβα με πολλά διαμερίσματα, και με λουτρό, όπως είχε ιδή στο σπίτι ενός λευκού, και κα-τάρθηκε να προμηθευτεί ένα γραμμόφωνο. Πρωτοφάνει πο-λυτέλειες, τέλος πάντων. Και ο Μπακίρ, μ' αυτές και με τη νε-αρή του γυναίκα, ένιωσε πως ήταν ο ευτυχέστερος άνθρώ-πος τού κόσμου.

«Ενωίβε πιά πως ήταν τρε-λά έρωτευμένη μαζί του. Άκόμα κι' αυτός ο άπότομος τρόπος του με τόν όποιον προ-παθούσε ν' άποφύγει τις έρω-τήσεις της, της άρεσε. Προπα-θούσε να τόν δλέπη όσον τόν δυνατόν πιά-συνά, τόν έπείρι-μενε στην ακρογιάλι όταν ή-ξερε πως έπρόκειτο να έπιστρέ-ψι από τού φάρεμα, και για να

— Τώρα θέλω να δρώ έναν άντρα νέον και ρωμαλέον.
— Τότε άκριβώς, έλθοντας να περνάει έμπρός άπ' την καλύβα της ένας άντρας νέος και ώ-ραιός που τόν είχε προσέξει από καιρό, ή Χαρά είπε:
— Πώς λέγεται αυτός ο νέος;
— Γκαλό Άλδ, της άπάντη-σαν. Είνε φαρές.
— Καλά. Αυτόν τόν άντρα τόν θέλω για μένα.
Οι άλλοι την είδοίποισαν:
— Πρόσχε, Χαρά, γιατί ο ά-νθρωπος αυτός είνε παντρεμέ-νος. Κ' έχει καταργηθή από αι-ώνες ή συνήθεια να παίρνουν οι άντρες πολλές γυναίκες.
— Και τί περάζει;
«Η Χαρά ήταν έτοιμη να ειπή και κάτι άλλο, αλλά ή φράση της φάνηκε πολύ τολμηρή και δεν την είπε. Άλλ' άπό κείνη την ήμερα άρχισε ν' άσכולείται με τόν Γκαλό Άλδ. Έμεινε πως ή-τον άλθεσος παντρεμένος με μιά φλογερή γυναίκα που την έλεγαν Άρουντ, και πως ήταν μάλλον φτωχή.
«Τόσο το καλύτερο για μέ-να», έσκέπτηκε.
Έμεινε άκόμη πως ή φλογε-ρή γυναίκα δεν ήταν και τό-σο ευχαριστήμενη από την παν-τρεία της, και ότι συχνά στην καλύβα της γίνονταν καυγάδες. Μά πως ήταν δυνατόν μία γυ-ναίκα να μην είνε ευτυχισμένη με τόν Γκαλό Άλδ που ήταν τόσο ώραιος άντρας;
«Έμεινε άκόμη ότι δεν είχαν παιδά, και αυτό ήταν μεγάλη εύκολια για τα σκεδιά της. Γιατί ή χήρα είχε δάλε, σοδρά στο-νού της να παντρευτεί τόν Γκα-λό Άλδ.
Τού μίλησε κι' όλα, και της άρεσε άκόμη πιο πολύ όταν έ-κείνος έφάνηκε τόσο ντροπα-λός. Έπειτα οι έκφράσεις του ήταν πολύ χαριτωμένες, πολύ σπάνιες ο' έναν άνθρωπο τού λαού. Για να τόν δλέπη πιο συχνά τού παρήγγειλε να της έφερν κάθε μέρα φάρια στο σπίτι.

Μιά μέρα τόν έρώτησε:
— Γκαλό Άλδ, δεν σου κακο-φαίνεται να μένεις τόδες νύχτες στη βάλωση ψαρεύοντας, αντίς νασαι στο σπίτι με τη γυναίκα-λα σου; Η βάλωση θάναυ συ-νά τρικυμιομένη, ενώ στο σπί-τι θά έκινς ήσυχα.
— Πώς; Δεν είσαι ευχαριστη-μένος κοντά στη γυναίκα σου; Και όμως είνε χαριτωμέ-νη.
— Τι σκέψη έχει αύτό; Θά τα πάρης όλα τα φάρια;
— Ναι, όλα. Έμεινε ότι δεν τα πάτε και τόσο καλά.
— Παραμύθια.
— Άν δεν συμφωνάτε, γιατί δεν τόν άφήνεις;
— Ποιά; Τη γυναίκα μου; Τι κουβέντες είν' αυτές; Τι ο' έν-διαφέρει εόσένα;
«Η Χαρά τόν εκύτταξε προ-κλητικά και είπε:
— Ποιός ξέρει!... Ίως να μ' ένδιαφέρει...
«Ενωίβε πιά πως ήταν τρε-λά έρωτευμένη μαζί του. Άκόμα κι' αυτός ο άπότομος τρόπος του με τόν όποιον προ-παθούσε ν' άποφύγει τις έρω-τήσεις της, της άρεσε. Προπα-θούσε να τόν δλέπη όσον τόν δυνατόν πιά-συνά, τόν έπείρι-μενε στην ακρογιάλι όταν ή-ξερε πως έπρόκειτο να έπιστρέ-ψι από τού φάρεμα, και για να

τόν δλέπη συχνά στο σπίτι της άγόραζε όλα τα φάρια του και μετά τα χάριζε στους φτωχούς.
Έκαπαλάνανε πιά ότι χωρίς αυτόν τόν άνδρωπο ή ζωή θά ήταν άνυπόφορη. Μιά μέρα σκέφθηκε: «Είμαι κοινή. Άφου αυτός δεν καταλαβαίνει γιατί δεν κάνω εγώ την αρχή;»
Και την πρώτη φορά που έ-ανάρθε στο σπίτι με τα φάρια, ή Χαρά εκάρφωσε στα μάτια του ένα πυρφό γλέμμα και μετά τόν άγκάλιασε άπότομα. Είχε κάμει γυαλιστέρα τα μαλλιά της και άρωματίσε την έπιδερμίδα της για να γίνν πιο έλπισηκή. Αυ-τός δλέψε την έρωτρε.

— Μά τί κάνεις, Χαρά; Τι κά-νεις;
— Εκείνη τόν εκύτταζε κατά-πληκτι.
— Δεν ο' άρέσει;
— Δεν ξέρω... Είμαι παν-τρεμένη...
Και έρωτρε.
— Είνε και πιστός τόν γυναι-κα του! Έκανε ή Χαρά με άπο-νόητοση και θαυμασμό μαζί. Αυτό είνε παρίγορο για όταν θά γίνν άντρας μου.

«Ένα βράδυ, στην ακρογιάλι τού είπε:
— Γιατί με άποφεύγεις. Γκαλό Άλδ;
— Δεν σε άποφεύγω.
— Δεν έκαστάλας πως είμαι έρωτευμένη μαζί σου;
— Και σό, δεν ξέρεις πως εί-μαι παντρεμένος;
— Δεν μπορείς να τόν άφήσης τη γυναίκα σου, να τόν ένα-στείλεις στους γονείς της;
— Θά μού στοιχίον πολύ, κ' ε-γώ είμαι φτωχός.
— Θά τόν έκανες όμως αυτό;
— Άφου δεν μπορώ είνε πε-ριττό να τόν λέμε.
— Και αν σε πάρω εγώ;
— Ο Γκαλό Άλδ την εκύτταξε καταπληκτικώς και τα φάρια που κρατούσε έξερψαν από τα χέ-ρια του.
— Νά με πάρης εσύ...
— Ναι, γιατί είμαι έρωτευμέ-νη μαζί σου.
— Μά γιατί είμαι φτωχός.
— Τι περάζει άφου εγώ είμαι πλούσια;
— Α, τότε αλάζει... Άφου θέλεις να πληρώσεις την Ά-ρουντ για να θά γίνν...
— Πολύ ευχαρίστως. Άλλά θά δεχτεί.

«Ο Γκαλό Άλδ έκανε έναν έρω-τασμό.
— Τό, ναι. Βέβαια!
— Δεν αναπόσαστε, δερνό-σαστε. Άλλ' αύτό δεν μ' ένδι-ασέρει. Άρκει να γίνης όσος μου. Ίσ' λατρεύω. Γκαλό Άλδ... Ένωίβεσε και σκετενιάζει. Δεν με συνάφει στο σπίτι μου.
Αυτός — έδέχτηκε. Έπρεπε τόν μεγάλο όρομο της ακρογί-αλίας κ' έμπηκαν στον κήπο που τριγυρίζε το σπίτι της. Ο-λο το όρομο ή Χαρά περπατού-σε σφηνέννη κοντά της.
— Τι ώραιός που είσαι, Γκαλό Άλδ!
Κ' έπρεσε πάλι στην άγκάλια του. Άλλ' αυτός έστράδηκτικε μ' ένα πηήμα.
— Όχι! Όχι! Κ' έχώθηκε στην νύχτα.
«Εκείνη έμεινε καταπληκτι-άπονοητευμένη.
— Μά τί έπαθε; Γιατί...
Κ' έπέρσεσε πολύ άσχημη νύχτα ή Χαρά.

«Τον άλλη μέρα τού πρωί, ή Χα-ρά έπείνε άποφασιστικά στην καλύβα τού Γκαλό Άλδ, μία κα-λύβα πολύ φτωχική. Πας για να

ρούσε να ζή εκεί μέσα ο λα-τρευτός της καρδιάς της.
«Ο άντρας έλεγε, στο φάρμα-κο. Ήταν όμως ή γυναίκα του, Χαριτωμένη, νέα, λεπτή, με ματιά που λαμπεροπούσαν από την πονηρία κ' ένα σαρκ-ακό χαμόγελο στο στόμα. Κα-λά έλεγαν όλοι στο νπο: μιά γυναίκα όλο νεύρα.
— Είσαι ή Άρουντ, ή γυναίκα τού Γκαλό Άλδ;
— Ναι, Καί ξέρω ότι είσαι ή Χαρά, ή φιληδόνα του.
«Ο ήλιος να προστάσει τη νεαρή ώμορφή σου, Άρουντ. Μοιάζει με τού λουλούδι τού λωτού, όταν άνοιγν.
— Ο ήλιος δεν έχει ανάγκη να προστάσει την περφηνη ώμορφή σου, Χαρά. Ή ύπεροχη ώμορφή σου προστάτεύεται μό-νη της. Είσαι ώμορφη όταν τα λουλούδια τού ίδιου όταν άρ-χίζουν να γίνονται πορφυρά.
Ακολουθώσε μιά στιγμή σι-γής. Ή Άρουντ εκτάλασε κα-λά πως ή Χαρά δεν είχε έρθει για να της κάνει κομπλιμέντα. Και την έρώτησε χαμογελάν-τας:
«Η Χαρά ήταν πολύ βασική, σαν τα πορφυρά λουλούδια που περιφέρονται ά-δρόστον. Μάλας τελείωσε ο ήλιος, ήλθε να πάρν τόν Γκαλό Άλδ και να φύγουν, να πάνε στην καλύβα της.
«Εκείνη τη στιγμή νοιώθη κα-ποία να την κυττάει έλαφρά στον ώμο. Στρέφεται. Είνε ή Άρουντ.
— Τι θέλεις Άρουντ;
— Η Χαρά της μιλάει ευγενικά, γιατί καταλαβαίνει ότι της ήρε-τον άντρα. Ή Άρουντ είνε έ-πίσης ευγενική και της ψιθυ-ρίζει:
— Πρέπει να ο' ευχαριστήσω. Χαρά, και να σου πώ ότι ή χα-ρίς στην γενναίοτητα σου θά πεν-τρεψά μετά λίγες μέρες ένα νέον φάρμακο και ρωμαλέον: τόν Ταρέ Βαού.
— Η ευτυχία νάνι μαζί σου, πο άς τα μάτια, ή λαυφή ενός χαμογέλου. Και δεν μπορείς να κρατήση τα γέλια:
— Χαί! Χαί! Χαί!...
— Γιατί τόν λες αυτό; Με τόν Γκαλό Άλδ δεν έννώρισε την άγάπη;
— Μαζί του, όχι!
— Και άντικρύς πάλι τα ερω-νικά της γέλια.
— Όχι! φώναζει ή Χαρά. Πές μου ότι δεν είνε αλήθεια, ότι τό λες για να με τρομάξεις.
«Ήρεψ, με τα μάτια της που γελαύνε με κακεντρέχεια, ή Άρουντ άπάντησε:
— Μοιάζει λοιπόν Χαρά, ότι άν ο Γκαλό Άλδ ήταν ο τύπος τού άνδρος που φανερύει για να τόν πάρης;
— Κ' εγώ έμεινα ότι μαλάντε από τού πρωί ως τού βράδυ. Ο-

λος ο κόσμος τού ξέρει. Και λες ότι τόν άναπαί;
— Μαλάνουμε άκριβώς γιατί τόν άναπαί.
— Καλά, αυτό δεν μ' ένδιαφέ-ρει, θά τόν άφήσης να τόν πα-ρω εγώ;
— Ζάν πιστή γυναίκα, είμαι ύ-ποκρυμμένη να τόν ύπακούω. Άν θέληση λοιπόν να με δώ-ζη, θά φύγω. Άλλά πρέπει να με πληρώσει καλά, και είνε φτω-χός.
— Είμαι πλούσια εγώ! Έκανε ή Χαρά αλαζονικά. Πόσα θέλεις για να τόν άφήσης;
— Θά ζήσω πολλά, γιατί τόν άναπαί.
— Όσα και να ζητήσεις μπο-ρώ να στή πληρώσω.
— Όραιο! Τώρα, μάλιστα, μπο-ρώμε να συνηνοηθούμε.

«Ευμύνωνσαν για τού ποσόν, που ήταν πραγματικά μεγάλο, κ' έσυμφώνησαν για την ήμερα που θά γίνονταν ο χωρισμός και ο νέος γάμος. Καί διαρκώς ή Άρουντ χαμογελούσε πονηρά. Ή Χαρά ήταν πολύ βασική, σαν τα πορφυρά λουλούδια που περιφέρονται ά-δρόστον. Μάλας τελείωσε ο ήλιος, ήλθε να πάρν τόν Γκαλό Άλδ και να φύγουν, να πάνε στην καλύβα της.
«Εκείνη τη στιγμή νοιώθη κα-ποία να την κυττάει έλαφρά στον ώμο. Στρέφεται. Είνε ή Άρουντ.
— Τι θέλεις Άρουντ;
— Η Χαρά της μιλάει ευγενικά, γιατί καταλαβαίνει ότι της ήρε-τον άντρα. Ή Άρουντ είνε έ-πίσης ευγενική και της ψιθυ-ρίζει:
— Πρέπει να ο' ευχαριστήσω. Χαρά, και να σου πώ ότι ή χα-ρίς στην γενναίοτητα σου θά πεν-τρεψά μετά λίγες μέρες ένα νέον φάρμακο και ρωμαλέον: τόν Ταρέ Βαού.
— Η ευτυχία νάνι μαζί σου, πο άς τα μάτια, ή λαυφή ενός χαμογέλου. Και δεν μπορείς να κρατήση τα γέλια:
— Χαί! Χαί! Χαί!...
— Γιατί τόν λες αυτό; Με τόν Γκαλό Άλδ δεν έννώρισε την άγάπη;
— Μαζί του, όχι!
— Και άντικρύς πάλι τα ερω-νικά της γέλια.
— Όχι! φώναζει ή Χαρά. Πές μου ότι δεν είνε αλήθεια, ότι τό λες για να με τρομάξεις.
«Ήρεψ, με τα μάτια της που γελαύνε με κακεντρέχεια, ή Άρουντ άπάντησε:
— Μοιάζει λοιπόν Χαρά, ότι άν ο Γκαλό Άλδ ήταν ο τύπος τού άνδρος που φανερύει για να τόν πάρης;
— Κ' εγώ έμεινα ότι μαλάντε από τού πρωί ως τού βράδυ. Ο-

ΑΡΝΑΛΑΝΤΟ ΦΡΑΚΚΑΡΟΛΙ

ΔΣΑ ΔΕΝ
ΓΡΑΦΕΙ
Ο ΤΥΠΟΣ

Επικίνδυνον ταξείδι

Τνός σιδηροδρομικός υπά-
λλος, εξετάζων τούς τροχούς
ένός τραινου, εις τόν σταθμόν
του Σιλιγκούρι, ανέκαλυψεν έ-
να μικρό παιδί, τὸ ὅσιον ἦτο
σκαρφαλωμένον εις ἕνα ἄξονα
κάτω ἀπὸ ἕνα βαγόνι.

Νομίζων ὅτι πρόκειται περὶ
τοῦ πτώματος κανενὸς θύμα-
τος, ἀνέφερε τὴν ἀνακάλυψιν
τοῦ εις τόν σταθμάρχην, ὁ ὁ-
ποῖος ἐπέσπευεν ἐπὶ τοποῦ καὶ
ἐξυρξέ τὸ παιδί, τὸ ὅσιον ἦτο
ἐξηντημιών, ἀλλὰ ἀφρον.

Τὸ παιδί ἀνηγήθη, ὅτι ἐταξεί-
δευσεν εἰς τὴν θείαν αὐτὴν ἀπὸ
τὸ Μαλάν - ἐπὶ ἐκατὸν ἐβδο-
μήντα ἐννέα μίλια - διότι πρὸς
ἡδύνατο νὰ πληρώσῃ, εἰσπρίην.

Ὁ νῦρος τοῦ κόσμου

Πρὸ ὀλίγων ἐβδομάδων, ἡ κ.
Σαίμοντ, ἡλικίας πενήντα ἐπτά
ἔτων, διαμένουσα ἀπὸ τεσσαρα-
κονταεῖς εἰς τὸ Σίδνεϋ τῆς
Αὐστραλίας, κατελήφθη αἰφνιδί-
ως τὴν ἐπιθυμίαν νὰ ἐπι-
κερθεῖ τὴν πατρίδα της.

Ἀμέως ἐκράτισε μίαν θείαν
εἰς τὸ ἀεροπλάνον τῆς "Ιμπί-
λιντ Αἶρ Γουέιρ" καὶ τὰ τέλη
Μαρτίου ἐβάρσεν εἰς τὸ Λονδί-
νον.

Ἡ διαδρομὴ αὐτὴ, ὅμως, τὴν
εὐχαρίστησε τόσο, ὥστε ἀπε-
φάσισε νὰ κἀμν τὸν ὕψον τοῦ
κόσμου καὶ μετὰ δύο ἡμέρας
ἀνεχώρησε διὰ τὴν Ἀμερικὴν
μετὰ τὸ ὑπερκεκάνειον "Κουὴν
Μαίρλ" καὶ ἀρῶ ἐμεινε δύο
ἐβδομάδας εἰς τὰς Ἰνωμένες
Πολτείας, ἐπέστρεψεν εἰς τὸ
Λονδίον.

Ἀμέως κατόπιν ἐπῆρε τὸ
τραινὸ διὰ τὴν γενέτειράν της
Σουθμπτον καὶ μετὰ δύο ἡμέ-
ρας ἐπέβη πάλιν ἀεροπλάνου,
ἐπιστρέφουσα εἰς τὸ Σίδνεϋ.

Ὡτῶ ἡ κ. Σαίμοντ διέτρεξε
περισσότερα ἀπὸ πενήντα πέν-
τε χιλιόμετρα χιλιόμετρα, ἐντὸς
ὀλγώτερον τῶν ὀκτὼ ἐβδομά-
δων.

Πολυμελὲς οἰκονόμεια

Ἡ Μαρία Βαζ, ἡ ὁποία ἀπέ-
θανε τὴν περασμένην ἐβδομάδα
εἰς τὴν Λισαβόνα, εἰς ἡλικίαν
ἐννενήντα ἑνὸς ἔτων, εἶχεν
ἐκατὸν ἐβδομήντα ἑξ ἀπογόν-
ους ἐν ζωῇ.

Αὐτὴ καὶ ὁ σύζυγός της Ἀν-
τόνιος Περέιρα Βαζ, ὁ ὁποῖος
ἀπέθανε πρὸ τεσσάρων ἔτων,
ἐπίσης εἰς ἡλικίαν ἐννενήντα
ἑνὸς ἔτων, εἶχον ἀποκτήσει εἰ-
κοσι δύο τέκνα.

Ἦδη ζοῦν σαράντα τέσσαρες
ἐγγονοί, ἐκατὸν ἐννέα διόγ-
γονοί καὶ ἕνας τριεγγόνος.

Καουτοοὺκ ἀπὸ ντομάτα

Φαίνεται ὅτι τοιχὺς ἡ καινο-
τάτη ντομάτα θὰ γίνῃ εἰδὸς με-
γάλης πολυτελείας, ἐπεὶ ἀπὸ
τὴν πληροφωρίαν αὐτὴν πού μὲς
ἐρχεται ἀπὸ τὴν Ρώμην. Ὁ κ.
Μάουρι, καθηγητὴς τῆς χημείας
εἰς τὴν Πόρμον, ἀνεκάλυψεν,
ὅτι μετὰ τῆς φλούδας τῆς ντομά-
τας κατασκευάζεται ἕνα καου-
τοοῦκ, τὸ ὅσιον εἶναι ἀντέ-
ρον ἀπὸ ὅλα τὰ γνωστὰ ἐλαστι-
κά. Ἡ ἐφεύρεσις ἐξέτασθη ἤδη
ἀπὸ τὸ ἱταλικὸν συμβόλιον ἐ-
νεργειῶν ἐρευνητῶν, τὸ ὅσιον κα-
τέληξεν εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅ-
τι τὸ νέον αὐτὸ καουτοοῦκ ἀντὶ
καθιστὰ πλήρως τὸ φυσικόν. Εἴ-
νε δὲ γνωστὸν, ὅτι τὸ καου-
τοοῦκ εἶναι σήμερον εἰδὸς πρῶ-
της ἀνάγκης, ἀφοῦ οἱ Γερμανοὶ
ἐφρόντισαν νὰ κατασκευάσουν
τέτοιο χημικὸς ἀπὸ γαϊάνθρα-
κος. Ἡ ἴταλία, ὅπως καὶ ἡ Ἑλ-
λάς, ἔχει ἀφθονὸν παραγωγήν
ντοματῶν, - ὑπὲρ τὰ τετρακό-
σια ἑκατομμύρια κιλά τὸ ἔτος -
καὶ κατὰ τοὺς ὑπολογισμοὺς τοῦ
καθηγητοῦ Μάουρι, δυνατόν ἐ-
στὶν παράγῃ περὶ τὸ ἕνα ἑκατομ-
μύριον κιλά καουτοοῦκ ἑτησίως.
Ἐάν ἡ μέθοδος αὐτὴ ἀποδεικθῇ
ἐπιβεβλητὴ, δυνατόν καὶ ἡ Ἑλ-
λάς νὰ ἀποκτήσῃ μεγάλαν παρα-
γῶν καουτοοῦκ.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ἐνα δειλινὸν σὺς "κοῦνιεσι" τῆς
Κηφισιάς ἕνα παιδάκι ἔπασσε
καὶ κτύπος τόσο δυνατὸς, ὥστε
ἀναισθητο. Ἀνάμεσα σὲ πλῆθος
καὶ ἐπὶ τῆς θοῆς φάνηκε ἕνας
ἀνδρὸς γκαρῶς πού ἐπορεύετο νὰ
παράσῃ τῆς πρῶτης βοήθειας. Στὸ
μεταξὺ αὐτὸ θνήσκεν ἡ μητέρα
τοῦ παιδιοῦ, μὴ νὰ γυναικα σύζυγος
τραπέζιτου πού μόλις ἀντικρύζει
τὸ γαστρὸ κλωμάζει γιὰ τὸ ἀνταρ-
χεῖ οἱ αὐτὸν ἕνα παλαιὸν γνώριμό
της. Τὴν ἄλλη μέρα μετὰ τὸ παιδάκι
πναιγνέται σὲ σπῆτι τοῦ μετὰ τὴν
πρόφωτον αὐτὸν τραινὸ τοῦ.

Ἡ "Ἑλσα" - ἔτσι λεγόταν - ἦταν
κόρη ἐνὸς μεγαλοοικτιήμονα μετὰ
πατριάρχικας ἀντιλήψεις.
Ἐπὶ αὐτὴν ἀπεβίβασεν ὁ πατήρ
της, ἄν καὶ ἀγαπᾶ τὸν νεαρόν γι-
ατρό Γιώργου Στάμπελο. Ὁ γαστρός
αὐτὸς εἶναι ὁ σωτήρ τῆς κόρης
πρὸς τὸν ὅστις εἶναι δὲ καὶ τὰ τρία
χρόνια πού ἦταν παντρεμένη.

5ον

Ἐφτασε ἀργὰ σὲ σπῆτι τοῦ
Ἡ ὑπηρεσία κοιμόταν. Ἀνέβη-
κε ἀργὰ σὲ δωμάτιό του, ἀνα-
ψὲ τὸ φῶς καὶ ἀνοίξε διάπλατα
τὸ παράθυρό τοῦ ὕπνου - ὅμως
τοῦ πού ἐβλεπε σὲ ἕνα με-
γάλο κήποι γειτονικοῦ οπιτοῦ.

Ἦταν καλοκαίρι, ἡ ζέση
ἡμέρα φέρνει πάντοτε στὴν Ἱ-
θίνα πρὸ ζέσης νύκτα, ὅταν ἡ
δύος ἐπικρατῇ ἀπνοία. Τὰ σπῆ-
τα πυρῶν καὶ τὴν νύκτα αὐ-
τὴν ποβάλλουν τὴ θερμότητά τοῦ
ὅς τις προηλθὲς ὥρες πού ἀρκί-
ζει νὰ δροσίζῃ.

Ἀπὸ τὸ περιβάλλον πού ἦταν
γεμάτο δένδρα, ἀνέβαινε μὴ
ἀνάλαφρο δροσιστὸ πού ὁ Γιώργος
τὴν ἀνέπνευε μετὰ ἀνακούφισι.

Ἀναψὲ ἕνα τσιγάρο καὶ ἐ-
βουσε τὸ φῶς.

Ἡ ἀστροφειγγία ἦταν δυνα-
τὴ ἀπὸ τὸν κατακάθρο καὶ πλη-
μυρισμένη ἀπὸ τὰ ἀναρίθμητα
ἀστέρια οὐρανὸ πού φεγγοβο-
λοῦσαν στὰ οὐράνια πλάτη σὺν
φωσκολοιμένη σπῆ δροσιστῇ
τῆς νύκτας.

Τώρα ἡ σκία τῆς Ἑλσας πού
δὲν τὸν ἀφνε στίγμῃ σὲ δρό-
μο ἦρθε πρὸ σπῆ τοῦ.

Τὴν ἐνοίωσε πλάνη τοῦ.

Τοῦ φαινόταν σὺν νανοίωθε
τὴν ἀναισθησί της, καὶ σπῆ τα-
ραγμένη καὶ ἀναλυγμένη ψυ-
χή του περνοῦσε συχνὰ ὁ ψυ-
χισμὸς της.

Ἡ ἔχει μεθύσει τὸ πρῶτον
φιλί σου. » Καὶ μαζὶ μ' αὐτὰ τὰ
λόγια ὁ ἄλλος ἰδανικός ψθυρι-
σμός της, πού ἐβουσε ἀπαλὰ στὰ
σπῆ καουτοοῦκ.

κεῖλη της "θάρω" τὸ πρῶτον...

Ἡ κεῖλη της τὰ κοράλλια
πὸ διψάγαν τὴ μέση τῆς ἀγά-
πης, τὴν παραξάλλ τῆς ἡδονῆς.

Τώρα ἐνοίωθε πόσο θίαια πό-
σο ὀρμητικὴ εἶχε ἐκπύνησιν με-
σα τοῦ ἡ παλὰ ἰδανικὴ ἀγάπη.
Πόσο ρεαλιστικὰ τώρα ζανάνα-
θε ἡ φλόγα της, πόσο τυραννι-
κὰ ὁ πάθος τῆς ἐνθῆς.

Δὲν εἶχε πιά νὰ φοβηθῇ τίπο-
τε, κανεὶς δισταγμὸς δὲν πέρα-
σε ἀπὸ τὸ νοῦ τοῦ. Θὰ γινό-
ταν δική του. Τώρα σὲ λίγες
ὥρες θαφεινγε τὸ κορμὶ της

γυμνὸ στὰ σπῆτι τοῦ καὶ θακλε-
νε μετὰ τὴ διψασμένη κεῖλη τοῦ
τὰ θερμὰ κεῖλη τῆς γυναικας
πὸ τόσο ἀγάπης καὶ τόσο ἄ-
σφατον πὸ τὴν θάρω, ὅταν ἡ
καὶ ὁ σκληρότης τοῦ πατέρα
της. Μὰ ἡ ἴδια τύχη τοῦ τὴν ἔ-
φερνε τώρα σπῆ ἀγκαλιά του.

Τὴν ἔφερνε διψασμένη ἀπὸ ἔ-
ρωτα. Κοιμήται πλέον ἀνθρωπίνῃ
δυνάμει δὲν μποροῦσε νὰ τοῦς
χωρίσῃ.

Ἐπὶ αὐτὴν ὁ Γιώργος ἡ Ἑλ-
σα ἐμεινε κάμποσιν ὥρα μόνη

Αἱ πληροφορίες περὶ ἐνίσχυσε τῶν ἱταλικῶν φροῦδων τῆς
Λένης, ἤγαγον τὸ γαλλικὸν ἐπιτελεῖον εἰς τὴν ἀπόφασιν
τῆς ἀναλόγου ὁργανώσεως τῶν παρεμβολῶν στρατευμά-
των τῶν ἀποίκων τῆς Γαλλικῆς Ἀφρικῆς Ἀνωτέρω: Αἱ
ἰδανικὲς μονάδες κατὰ τὰ προσωπικὰ τελεσθέντα γυμνά-
σια, κατὰ τὰ ὅποια καὶ περὶ οἱ τῆς ἐοήμου ἐπέδειξαν
τὴν ἱκανότητά των ν' ἀντιμετωπίζουν πολυποσθόμερον ἐκ-
θρόν ὠπλισμένον μετὰ σὺν χρόνῳ τεχνικὰ μέσα. Τὰ γαλ-
λικά γυμνάσια τῆς Λένης συνεδουθήσαν καὶ μετὰ ἐκθρο-
νισμὸν ἀεροπλάνων, ἡ ὁποία ἀπεκρούσθη ἐπιτυχῶς

σὲ τραπέζι. Ὁ ἄνδρας τῆς ἐκο-
ρευσεν τὴν ἐρωμένην του καὶ ὁ
μηχανικός, ὁ μοντέρνος σύζυ-
γος, καταστάλαξε νὰ χορεύῃ
κάποια φίλη τοῦ. Ἐπειτα ἀπὸ
κόμποσιν ὥρα, ἡ Ἑλσα πού δέ-
χτηκε σὲ τραπέζι τῆς ἕνα γέρο
πὸ τὴν τριγύρῃ καὶ δὲν πα-
ρέλειπε τὴν εὐκαιρία νὰ τῆς φέ-
ρῃται μετὰ ἐκτίμησιν καὶ σεβασμῷ,
ἀφνε τὴν σάλα καὶ ἀνέθηκε
σὲ δωμάτιό της. Τὸ κοριτσάκι
τῆς ἡ Κίτσα κοιμότανε βαθεῖα,
τὸν ὕπνον τοῦ ἀθῶου πλάσματος.

Ὡς σπῆν μητέρα της, τὴν
καλὴ καὶ θεοσεβούμενη γυναι-
κα τοῦ παλαιοῦ καιροῦ, τοῦ και-
ροῦ πού πέρασε γιὰ πάντα τὴν
συνειδησί της νέας γενεᾶς, ἡ
Ἑλσα δὲν εἶχε ψθυρίσει τὸ πα-
ραμικρὸ παράνονον.

Ὁ πατέρας της εἶχε πεθάνει
δὺν χρόνια μετὰ τὸν ἀκούσι
γάμο της, καὶ ἡ Ἑλσα πού τὸν
πένονε καὶ τὸν ἐκλάψε, δὲν κα-
τάρθωσε ποτὲ νὰ τὸν συγχω-
ρήσῃ.

Ἡ ὥρα προχωροῦσε καὶ ἡ Ἑλ-
σα βυθισμένη στὴ σκέψιν καὶ
σπῆ συγκινήσει της, ἀντελή-
φθη κάποια στιγμή ἕνα ἐλαφρὸ
σοῦστρο ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὸ δω-
μάτιό της. Τὸ σοῦστρο, πού ἄ-
φνε συνήθως τὸ γράμμα ἄμα
ἀνθρώπινον χερὶ τὸ ὠθᾷται κάτω
ἀπὸ τὴν χαρμάδα τῆς πόρτας.

Τῆς φάνηκε παράδοξον. Κάτι
ῖριζαν σπῆν κάμαρά της. Τὶ ἄλ-
λο ἀπὸ γράμμα.

Σκεῶθηκε, τὸ διέκρινε καὶ τὸ
πῆρε. Ἦταν λευκὸς φάκελλος
"Ὅταν τὸν ἀπεσφράγισεν εἶδε
πῶς ἦταν γράμμα τοῦ ἀνδρός
της.

Διάβασε αὐτὰ τὰ λόγια:
"Ἀγαπητὴ μου Ἑλσα,

Μὴ ἀπροσδόκητῃ πληροφω-
ρία πού ἔλαθε μετὰ τὴν ἀπομά-
κρυνσιν σου ἀπὸ τὴν σάλα, με-
ἀναγκάζει νὰ φύγω πολὺ πρῶτον
γιὰ τὰ μεταλλεῖα. Μὴν ἀνυποσχί-
σης, θὰ ἐπιστρέψω γρήγορα.
»Σὲ φιλῶ καὶ φιλοῦμαι πρὸς τὴν
Κίτσα».

Στὰ κεῖλη τῆς Ἑλσας ξεψύ-
χισε διακεκομμένη μὴ λέξις, μὴ
ὕβρις: "Ἀρσενίδειτε"...
Ἦταν προφανὲς τί εἶχε
συμβῆ.

Ὁ ἄνδρας τῆς ἔφευγε μετὰ τὴν
ἐρωμένην του ἔπειτα ἀπὸ τὸ κυ-
ρίεμα τοῦ πόθου σὲ χορὸ τῆς
βραδυῆς.

Τὴν ἄλλη μέρα ἡ Ἑλσα ἐπε-
φε σπῆν ἀγκαλιά τοῦ ἀνδρός
πὸ τόσο εἶχε ἀγαπήσει, καὶ ἀ-
πὸ τὸν ὅστιον τόσο σκληρὰ τὴν
εἶχε ἀποσπᾶσει ἡ νοστροπία τοῦ
πατέρα της.

Σὲ λίγες μέρες ὁ γαστρός ἔ-
βαλε μὴ μικρὴ καὶ κομψὴ γκαρ-
σονιέρα, μὴ κούκλα ἡ μὴ φο-
λὰ. Μὴ γκαρσονιερῖτα σὲ μὴ
πυλκατοκίττα σπῆ γυναικα τῆς
στορφῆς ἐνὸς μεγάλου δρόμου,

πὸ εἶχε τὸ πλεονέκτημα πῶς
ἄμα ἐστρίψε κανεὶς χανόνταν ἄ-
μέσως σπῆν πόρτα της πού ἦ-
ταν πολὺ λίγα βήματα ἀπὸ τὴν
γυναικα τῆς οδοῦ.

Ἐκεῖ μέσα σπῆν παρφυμαρι-
ομένη ἀτμόσφαιρα καὶ σπῆ ἀρῶ.

Ὁ ἀδελφὸς τῆς ὁ Μάνος, πού

"ΕΡΩΤ"

ΕΝΑ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΗΣ ΠΛΟΚΗΣ
ΤΟΥ κ. Γ. ΑΣΠΡΕΑΣ

τώρα βρισκόταν μετὰ κάποια ἄ-
ποστολή τοῦ ὑπουργείου τῶν
Στρατιωτικῶν σπῆν Εὐρώπῃ, εἶχε
ὑποπτεῖσαι τὴ ζωὴ της, ἀλλὰ πο-
τὲ δὲν εἶχε ἀκούσει ἀπὸ τὸ στό-
μα της τὸ παραμικρὸ παράνονον.
τὴν παραμικρὴ νύξιν.

Ὡς σπῆν μητέρα της, τὴν
καλὴ καὶ θεοσεβούμενη γυναι-
κα τοῦ παλαιοῦ καιροῦ, τοῦ και-
ροῦ πού πέρασε γιὰ πάντα τὴν
συνειδησί της νέας γενεᾶς, ἡ
Ἑλσα δὲν εἶχε ψθυρίσει τὸ πα-
ραμικρὸ παράνονον.

Ὁ πατέρας της εἶχε πεθάνει
δὺν χρόνια μετὰ τὸν ἀκούσι
γάμο της, καὶ ἡ Ἑλσα πού τὸν
πένονε καὶ τὸν ἐκλάψε, δὲν κα-
τάρθωσε ποτὲ νὰ τὸν συγχω-
ρήσῃ.

Ἡ ὥρα προχωροῦσε καὶ ἡ Ἑλ-
σα βυθισμένη στὴ σκέψιν καὶ
σπῆ συγκινήσει της, ἀντελή-
φθη κάποια στιγμή ἕνα ἐλαφρὸ
σοῦστρο ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὸ δω-
μάτιό της. Τὸ σοῦστρο, πού ἄ-
φνε συνήθως τὸ γράμμα ἄμα
ἀνθρώπινον χερὶ τὸ ὠθᾷται κάτω
ἀπὸ τὴν χαρμάδα τῆς πόρτας.

Τῆς φάνηκε παράδοξον. Κάτι
ῖριζαν σπῆν κάμαρά της. Τὶ ἄλ-
λο ἀπὸ γράμμα.

Σκεῶθηκε, τὸ διέκρινε καὶ τὸ
πῆρε. Ἦταν λευκὸς φάκελλος
"Ὅταν τὸν ἀπεσφράγισεν εἶδε
πῶς ἦταν γράμμα τοῦ ἀνδρός
της.

Διάβασε αὐτὰ τὰ λόγια:
"Ἀγαπητὴ μου Ἑλσα,

Μὴ ἀπροσδόκητῃ πληροφω-
ρία πού ἔλαθε μετὰ τὴν ἀπομά-
κρυνσιν σου ἀπὸ τὴν σάλα, με-
ἀναγκάζει νὰ φύγω πολὺ πρῶτον
γιὰ τὰ μεταλλεῖα. Μὴν ἀνυποσχί-
σης, θὰ ἐπιστρέψω γρήγορα.
»Σὲ φιλῶ καὶ φιλοῦμαι πρὸς τὴν
Κίτσα».

Στὰ κεῖλη τῆς Ἑλσας ξεψύ-
χισε διακεκομμένη μὴ λέξις, μὴ
ὕβρις: "Ἀρσενίδειτε"...
Ἦταν προφανὲς τί εἶχε
συμβῆ.

Ὁ ἄνδρας τῆς ἔφευγε μετὰ τὴν
ἐρωμένην του ἔπειτα ἀπὸ τὸ κυ-
ρίεμα τοῦ πόθου σὲ χορὸ τῆς
βραδυῆς.

Τὴν ἄλλη μέρα ἡ Ἑλσα ἐπε-
φε σπῆν ἀγκαλιά τοῦ ἀνδρός
πὸ τόσο εἶχε ἀγαπήσει, καὶ ἀ-
πὸ τὸν ὅστιον τόσο σκληρὰ τὴν
εἶχε ἀποσπᾶσει ἡ νοστροπία τοῦ
πατέρα της.

Σὲ λίγες μέρες ὁ γαστρός ἔ-
βαλε μὴ μικρὴ καὶ κομψὴ γκαρ-
σονιέρα, μὴ κούκλα ἡ μὴ φο-
λὰ. Μὴ γκαρσονιερῖτα σὲ μὴ
πυλκατοκίττα σπῆ γυναικα τῆς
στορφῆς ἐνὸς μεγάλου δρόμου,

πὸ εἶχε τὸ πλεονέκτημα πῶς
ἄμα ἐστρίψε κανεὶς χανόνταν ἄ-
μέσως σπῆν πόρτα της πού ἦ-
ταν πολὺ λίγα βήματα ἀπὸ τὴν
γυναικα τῆς οδοῦ.

Ἐκεῖ μέσα σπῆν παρφυμαρι-
ομένη ἀτμόσφαιρα καὶ σπῆ ἀρῶ.

ματα τῶν λουλουδιῶν, πού πάντο-
τε φρεσκοκοιμῶμεν ἦσαν σκόρπια
καλαίσθητα σπῆν ἐρωτικῇ φωλῇ
οἱ δύο ἐρωτευμένοι νοιώσανε σὲ
κάθε συνάντησί τους τὸν πόθο
τους σφοδρότερον. Μόνον σὲ κα-
πρίσιο ὁ πόθος σθύνει γρήγορα.

Ὡς σπῆν μητέρα της, τὴν
καλὴ καὶ θεοσεβούμενη γυναι-
κα τοῦ παλαιοῦ καιροῦ, τοῦ και-
ροῦ πού πέρασε γιὰ πάντα τὴν
συνειδησί της νέας γενεᾶς, ἡ
Ἑλσα δὲν εἶχε ψθυρίσει τὸ πα-
ραμικρὸ παράνονον.

Ὁ πατέρας της εἶχε πεθάνει
δὺν χρόνια μετὰ τὸν ἀκούσι
γάμο της, καὶ ἡ Ἑλσα πού τὸν
πένονε καὶ τὸν ἐκλάψε, δὲν κα-
τάρθωσε ποτὲ νὰ τὸν συγχω-
ρήσῃ.

Ἡ ὥρα προχωροῦσε καὶ ἡ Ἑλ-
σα βυθισμένη στὴ σκέψιν καὶ
σπῆ συγκινήσει της, ἀντελή-
φθη κάποια στιγμή ἕνα ἐλαφρὸ
σοῦστρο ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὸ δω-
μάτιό της. Τὸ σοῦστρο, πού ἄ-
φνε συνήθως τὸ γράμμα ἄμα
ἀνθρώπινον χερὶ τὸ ὠθᾷται κάτω
ἀπὸ τὴν χαρμάδα τῆς πόρτας.

Τῆς φάνηκε παράδοξον. Κάτι
ῖριζαν σπῆν κάμαρά της. Τὶ ἄλ-
λο ἀπὸ γράμμα.

Σκεῶθηκε, τὸ διέκρινε καὶ τὸ
πῆρε. Ἦταν λευκὸς φάκελλος
"Ὅταν τὸν ἀπεσφράγισεν εἶδε
πῶς ἦταν γράμμα τοῦ ἀνδρός
της.

Διάβασε αὐτὰ τὰ λόγια:
"Ἀγαπητὴ μου Ἑλσα,

Μὴ ἀπροσδόκητῃ πληροφω-
ρία πού ἔλαθε μετὰ τὴν ἀπομά-
κρυνσιν σου ἀπὸ τὴν σάλα, με-
ἀναγκάζει νὰ φύγω πολὺ πρῶτον
γιὰ τὰ μεταλλεῖα. Μὴν ἀνυποσχί-
σης, θὰ ἐπιστρέψω γρήγορα.
»Σὲ φιλῶ καὶ φιλοῦμαι πρὸς τὴν
Κίτσα».

Στὰ κεῖλη τῆς Ἑλσας ξεψύ-
χισε διακεκομμένη μὴ λέξις, μὴ
ὕβρις: "Ἀρσενίδειτε"...
Ἦταν προφανὲς τί εἶχε
συμβῆ.

Ὁ ἄνδρας τῆς ἔφευγε μετὰ τὴν
ἐρωμένην του ἔπειτα ἀπὸ τὸ κυ-
ρίεμα τοῦ πόθου σὲ χορὸ τῆς
βραδυῆς.

Τὴν ἄλλη μέρα ἡ Ἑλσα ἐπε-
φε σπῆν ἀγκαλιά τοῦ ἀνδρός
πὸ τόσο εἶχε ἀγαπήσει, καὶ ἀ-
πὸ τὸν ὅστιον τόσο σκληρὰ τὴν
εἶχε ἀποσπᾶσει ἡ νοστροπία τοῦ
πατέρα της.

Σὲ λίγες μέρες ὁ γαστρός ἔ-
βαλε μὴ μικρὴ καὶ κομψὴ γκαρ-
σονιέρα, μὴ κούκλα ἡ μὴ φο-
λὰ. Μὴ γκαρσονιερῖτα σὲ μὴ
πυλκατοκίττα σπῆ γυναικα τῆς
στορφῆς ἐνὸς μεγάλου δρόμου,

πὸ εἶχε τὸ πλεονέκτημα πῶς
ἄμα ἐστρίψε κανεὶς χανόνταν ἄ-
μέσως σπῆν πόρτα της πού ἦ-
ταν πολὺ λίγα βήματα ἀπὸ τὴν
γυναικα τῆς οδοῦ.

Ἐκεῖ μέσα σπῆν παρφυμαρι-
ομένη ἀτμόσφαιρα καὶ σπῆ ἀρῶ.

τῆς τὰ ἱκνὴ τῆς κοπύσεως, τὴν
κούρασι πού δεικναι ἔπειτα ἀπὸ
τὴν ἱκανοποίησι σφοδρῶν πόθων
ἡ ἀγάπη.

Δὲν εἶχε ἀνάγκη νὰ τὴν ρω-
τήσῃ τίποτε, αἱ ὑποφαί της ἐγί-
ναν βεβαίως ὅταν τὴν πρό-

Ο ΜΑΡΤΙΟΣ ΜΑΣ ΕΦΘΑΣΕ...

Ήλθεν ο Μάρτης κι' ούτω πώς κατά τὸ Καλαντάρι
ἐμπήκαμε στὴν Ἀνοιξί
κι' ἐρωτική κατάνυξι
θὰ νοιώσουν, νὰ τοὺς πλημμυρί, ἀνθρώποι καὶ γαί-
(δάρει).

Τὰ δέντρα θὰ ἀνοίξουν μετ' τὴ χρυσι ἀντλιά.
Μήπως ἀλήθεια ἔχουν κι' ἄλλη καμιά δουλειά;
Αὐτὸν τὸν χρόνον μάλιστα ποὺ ἐνισχύσαμε ὅλοι
τὸ πρῶτον γενναῖα
μὲ πλείστα δέντρα νέα,
θὰ δοῦμε λίγο μοιάζουσιν τῶν Ἀθηνῶν τὴν πόλι
μὲ δάσος ἀφρικανικὸν
δοῦν καὶ φουντωμένον
ὅπερ περὶ τὸ Ψυχικόν
ποὺ εἶνε τὸ Ἀρόακτον, θὰ εἶνε καί... παρθένον.

Μ' αὐτὴν τὴν ἀναδάσων, μ' αὐτὰ τὰ νέα δάση
θὰ ὑπονοῦν οἱ γαμπροὶ ποὺ ἔχουν πεθερά
να ποῦνε ἕνα ποίημα παλιὸ τοῦ Μαλακάση
τὸ «Δάσος», ποὺ εἰς τὸ σχολεῖο τῶμαθαν μιὰ φορά:
«Τὸ δάσος, ποὺ λαχτάρει
τὸσο, ὅ πεθερὰ μου,
κύτταζε, τῶκαε γύρω σου
τῶρα, ὡ σφοδρά μου!
Καὶ ἔτσι δύνανται χωρὶς
μεγάλη δυσκολία
νὰ εὐρὴς γιὰ τὴν πλάττ μου
δοῦν χρειασθῆς... ξυλεια!».

Ήλθε καὶ πάλι ἡ Ἀνοιξίς! Θέ νὰ τῆς γράψω ὕμνον.
Ὁ, οὐ ποὺ φέρνεις θελήγντρα θηλέων ἡμιγύμων;
Γιὰ σένα τί δὲν θάγραφα; Φέρτε ὁκάδες χάρτι...
Μὰ γιὰ σταθίτε, βρε παιδιά,
Τώρα τὸ πῆρα μυρουδιά
πὺς πρέπει λίγα νὰ εἰπῶ μονάχα γιὰ τὸν Μάρτη.
Καὶ πρῶτον ἔχω βέβαια καθίκον ἱερὸν
νὰ θυμῶθ' τὸ ἔθιμον τῶν παλαιῶν καρῶν
ποὺ κάθε νέα ἔπρεπε ἀφεύκτως νὰ φροντίσῃ
νὰ βάλῃ εἰς τὸ μπράτσο τῆς «μάρτι», νὰ μὴ μαυρίσῃ.

Τώρα οὐδεὶς ἀκολουθεῖ τὸ ἔθιμον ἐκεῖνον.
Ἡ κάθε μιὰ ἐπιθυμῇ
νᾶναι ψημένη κι' ὄχι ὡμή.
Κι' οἱ ἄνδρες βρίσκουν τό... ψητὸ τὸ θελήγντρον πῶ
(φίνο).
Ὅμως ὁ «μάρτης» οἰοῦμαι μετὰ ἰσχύος πάσης
ἔσταν καὶ τώρα χρήσιμος εἰς πλείστοις περιστάσεις.
Ἰδοὺ ἕνα παράδειγμα: Ὁ Σκίπης ὁ μυστήριος...
Γι' αὐτὸν ὁ «μάρτης» ἔσταν πολὺ-πολὺ οὐ αὐτὸς ὁ Σκίπης.
Τὸ κατ' ἐμὲ, δὲν εὐσταθεῖ ἀντήρσις καμμία:
Ἄν εἶχε εἰς τὸ χερί του «μάρτι» ὁ Σκίπης, ὅταν
ἐγένετο ἡ ἐκλογὴ εἰς τὴν Ἀκοδημία
δὲν θά... ἐμαυρίζετο...

Σ' αὐτὸ τὸ ἔθιμον πιστὴ θὰ ἔπρεπε νὰ μείνῃ
καὶ ἡ συγγραφικὴ дуὰς Μαμάκη-Γιοκαρίνη
Ἄν οἱ ἐν λόγῳ συγγραφεῖς σκέπτονται σοδάρᾳ
νὰ δώσουν κι' ἄλλη μιὰ ρεθὺ δσον ἡ ἄλλη σκαρτὴ
θὰ πρέπει τοῦτῃ τῇ φορᾷ
νὰ ἔχουν βάλει «μάρτι».
Γιὰτὶ σὺν φίλος τους καλὸς νὰ τοὺς τὸ πῶ ὀφείλω:
Μαυρίζει καὶ τό... ζῦλο!

Καὶ ὁ Ἀσπρέας, ποῦγινε —καίεις δὲν ἀμφιβάλλει—
μορφὴ ἱστορικὴ
θὰ ἔπρεπε νὰ βάλῃ
«μάρτι»... σὲ δούρας Ἑλλήνας στέλνει στὴν Ἀφρικὴ.
Μὰ καὶ οἱ ἀναγνώσται του θὰ πρέπει οἱ φτωχοὶ
αὐτὴν τὴν ἐποχὴ
«μάρτι» εὐθὺς νὰ βάλουν
γιατὶ ἀλλοῦς ἂς μάθουν καὶ ἂς μὴν ἀμφιβάλλουν
πὺς ἂν κανένας γελαστὴ καὶ κάνει πῶς ἀρχισῇ
Ἀσπρέα μυθιστόρημα, ποὺ ἔχει τέχνη τόση,
ὡ, τότε πειὰ τὸ μάτι του ἀφεύκτως θὰ μαυρίσῃ
δοῦν νὰ... τελειώσῃ.

Ποιὸ τοῦ Μάρτι εἶχ' αὐτὰ μονάχα νὰ εἰπῶ
καὶ τώρα σιωπῶ.
Ἐκτὸς αὐτοῦ μοῦ ὠθήκε καὶ ὁ πρὸς χρῆσιν χάρτης.
Πάντως θαρρῶ πὺς πέτυχα τὸ θέμα δικῶς ἄλλο.
Σ' αὐτὸ δὲν ἀμφιβάλλω,
ἀφοῦ κι' ὁ ἀναγνώστης μου ἔνιν' αἰσίως... μάρτυς.
Ο ΜΑΓΚΑΣ

Εὐχαρίστησις ἡ θυμός; Ἡ ἐκφρασις τῆς
ῥωσας αὐτῆς ψυχῆς δεικνύει καὶ τὰ δύο.
Ἄλλ' ὅταν καίεις δεχεται χάδι πρὸς
νὰ κάνει καὶ ναζακία...

Ἡ κατὰ τῆς ψυχῆς κτηνὴ ἦδη δυνατὰ
γὰ κάποιον ποὺ ἐλπίζει νὰ τὸν συναν-
τήσῃ σὲς φεγγαρόλουστες στέγες τῶν
σπιτιῶν.

Θέλοντας καὶ μὴ γίνεταί κανεὶς λαιμαρ-
γος, ὅταν ἀφίουν ἀφουρῶντες ἐμπρός
τοῦ τόσο θελαστικῆς λικουδίας.

ΟΙ ΓΑΤΕΣ

Μπράσο σου, ἄνθρωπε, ἔξυ-
πνο πλάσμα, ποὺ κατάρθωσες
νὰ χρησιμοποίησ' τὰ ἄλλα ζῶα
πρὸς ὄφελός σου. Τὰ ἐξημέρω-
σες γιὰ νὰ σοὺ δουλεύουν.
Μπράσο σου!...
Ἐνὶ πεινῶν ὁμως νὰ καυχῇ-
σῃ καὶ γιὰ τὴν ἐξημέρωσιν τῆς
γάτας...

Ἐδῶ ἀλλάζουν τὰ πράγματα.
Στὴ γάτα εὐρήκαμε τὸν δασκα-
λό μας. Δὲν μποροῦμε νὰ ποῦ-
με, ὅτι τὴν κάναμε κατοικίδιον,
γιὰ νὰ τὴν ἐκμεταλλευθοῦμε, ὅ-
πως τὸ ἄλλο, τὸ πρόβατο, τὴν
κόττα. Μάλλον τὸ ἀντίθετο συμ-
βαίνει: Ἡ γάτα δηλαδὴ μᾶς...
ἐξημέρωσε πρὸς ὄφελός της.
Τὴ προσφέρει τὸ προνομιού-
χον αἰλουροειδὲς στὴν οἰκίαν
οἰκονομία. Τίποτε. Λέμε, ὅτι τὴν
ἐκούμε γιὰ νὰ ἐξολοθρεύει τὰ
ποντικία. Ἀπίστει, δικολογία,
στὴν ὁποία καταστρέφουμε ἀπὸ
ἀνθρώπινο ἐγωισμό, διότι δὲν
θέλουμε νὰ ὁμιολογήσουμε, τὸ
πόσο μᾶς ἔχει πιάσει κοροῖδα
ἡ γάτα...

Ἄς μὴ ἀνταπαύμεθα. Γιὰ τὰ
ποντικία λαμβάνουμε πάντα μέ-
τρα δραστικά: Χρησιμοποιοῦμε
τὴν φάκα, τὸ δηλητήριο ἢ βά-
ζουμε τὴν κόρη μας νὰ παίξῃ
πῆλιν. Τότε λοιπὸν εἰς τί χρειά-
ζεται ἡ γάτα;
Ἀπλούστατα, τὴν ἔχουμε, γιὰ
νὰ ὑπακούωμε ταπεινὰ στὸν ἀτί-
θαστο χαρακτήρα τῆς καὶ σὲ
κάθε τῆς καρίτσας.

Τὸ διαβολεμένο τετράποδο ἰ
μᾶς ἔχει πολὺ καλά. Γνωρίζει,
ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἔχει τὴν ἀδυνα-
μία, νὰ δεῖσῃ δουλικότητα σ'
ἐκεῖνον, ποὺ τοῦ φέρνεται περι-
φροντικῶς.
Δὲν κάνει λοιπὸν καὶ ἡ γάτα
ἄλλο τίποτε, ἀπὸ τὸ νὰ μᾶς πε-
ριφρονῇ. Ἐνας διαρκὲς ἐγω-
ισμὸς εἶνε ὅλη της ἡ ζωὴ μέσα
σὲ σπῆ. Δείκναι τὴν περισσό-
τερος φορές, ὅτι μᾶς ἀννοεῖ
ἐντελῶς.

Πηγαίνει καὶ καίματα σὲ μα-
ζαρί, μᾶς. Ἀνεβαίνει μὲ ὅλο
τῆς τὸ θάρρος σὲ γραφεῖο μᾶς
ἢ στὴν βιβλιοθήκη μᾶς, ὅταν
τὴν καταλάβῃ αἰφνιδίᾳ διάθεσις
φλυαρίας. Ἐρχεται, νὰ πρι-
φτῇ στὰ γόνατά μᾶς, ὅταν τῆς
νοσητῇ αὐτῆς. Καὶ μονάχα
τότε...

Σὲ κάθε περίστασι ἐκδηλῶνται
τὸ πάθος τῆς ἐλευθερίας, ποὺ
τὴν κατέχει. Δὲν ὑποτάσσεται
σὲ καμμίαν ἐπιθυμία μᾶς. Δὲν εἶ-
νε διατεθειμένη οὔτε ἕνα χάδι
μᾶς νὰ δεχθῇ διὰ τῆς βίας καὶ
παρὰ τὴν θέλησιν τῆς. Καὶ μὲ τὸ
ἄλλο φέροισιμὸ τῆς εἶνε σὺν νὰ
μᾶς λέγῃ, ὅτι μᾶς κάνει μεγάλῃ
χαρὶ, ποὺ μένει μαζί μᾶς. Καὶ
ὅτι, ἂν δεχεται, νὰ ὑποστῇ αὐ-
τὴν τὴν θυσίαν, εἶνε διότι τῆς
ἀρέσει ἡ κουζίνα μᾶς καὶ ἡ θαλ-
πυρὶ τοῦ σπιτιοῦ μᾶς.

Πῶς νὰ τὰ βγάλῃ πέρα κα-
νεὶς μὲ ἕνα τέτοιο ἐγωιστικὸν
πλάσμα; Μονάχα ἕνας τρόπος

ὑπάρχει: Νὰ τοῦ ὑποταθῇ. Αὐ-
τὸ κάνουμε καὶ ἐμεῖς.
Συνθησίσουμε, νὰ μὴν ζητοῦμε
ἀπὸ τὴν γάτα μᾶς οὔτε τὴν τα-
πεινὴν ἀφοσίωσιν τοῦ σκύλλου,
οὔτε κανέναν ἄλλον φόρον ὑ-
ποταλείας.
Εἶνε κυρία μέσα σὲ σπῆ, νὰ
κάμῃ ὅ,τι θέλει. Νὰ ζαπλωθῇ ὅ-

σπὴν ὀνοματολογία τὸ κατοικί-
διον αὐτὸ ἀναφέρεται εἰς θηλυ-
κὸν γένος. Ἡ Γαίη, λένε τὰ λε-
ξικά. Κι' ἐμεῖς λέμε, ἡ γάτα, λε-
στω κι' ἂν εἶνε ἀρσενικοῦ γέ-
νους. Γίνεται χρήσις τοῦ θηλυ-
κοῦ καὶ αὐτὸ ἔχει τὴν σημασίαν
τοῦ. Ὑπογραμμίζεται μὲ αὐτὸν
τὸν τρόπο ὁ χαρακτήρ τοῦ κα-
τὰς ἀλήθεια, πρόκειρον εἶδος
συγκρίσεως μὲ τὴν γάτα. Ὁ
σκύλλος περιμένει μὲ συγκινη-
τικὴν ἀγωνίαν τὴν ἐπιστροφὴν
μᾶς. Ἡ γάτα λίγο σκοτίζεται, ὅ-
ταν ἔχει νὰ φάῃ. Ὁ σκύλλος
προσπαθεῖ νὰ διαβάσῃ μέσα στὰ
μάτια μᾶς τὴν κάθε μᾶς ἐπιθυ-
μία. Ἡ γάτα γυρίζει νὰ μᾶς κυτ-

φοδεύσῃ καυγάδες τῶν. Ὁ
σκύλλος ἀσφαλῶς θ' ἀποκαλῇ
τὴν γάτα, ψυροτερήφανη, ἰδιό-
τροπη, ἐλαεινὴ σὲ χαρακτήρα,
τεμπέλα καὶ ἀκηροπτι. Ἡ δὲ γά-
τα μιὰ μονάχα ὁρισιὰ θὰ τοῦ ρί-
χνῃ ἀπὸ τὸ ὕψος τοῦ στύλου, ὅ-
που ἔχει ἀκαρφαλώσει:
—Δοῦλε!...

Καὶ σὺν ἐρωτῇ τῆς ἡ γάτα εἶ-
νε πολὺ παράξενη. Ἐκεῖ, φαί-
νεται, πολὺ ραφιναριόμενα καὶ
ἐξεζητημένα ἐρωτικά γούστα.
Ἐκεῖ πᾶσθῃ, ὅπως εἶπε ὁ ὁ-
δῶδ, ὅχι γιὰ τοὺς κανόνες, ἀλ-
λὰ γιὰ τῆς ἐξαιρέσεις. Καὶ αὐτὸ
εἶνε τὸ ἀκρον αὐτὸν τοῦ ραφι-
νάτου γούστου.

Ὅλα τ' ἄλλα ζῶα ἐρωτεύου-
ται τὴς θερμῆς ἐποχῆς τοῦ ἔ-
τους. Αὐτὴ ἐννοεῖ ν' ἀποτελῇ
ἐξαιρέσιν. Ἀφίνει τὴν καρδιά
τῆς, νὰ πυρῶν ἀπὸ τὸ αἰσθη-
μα σὲ τὴν παγερότητα τῆς καρ-
διάς τοῦ χειμῶνος. Ποῖαν ἀρὰ
γε λεπτὴν καὶ ὀξείαν ἡδονὴν
θηρεύει τὸ σατανικὸν τετράπο-
δο μέσα στὰ σφύριγμα τὸ
βορρὰ καὶ σὲς ψυχρῆς κατα-
νύας τῶν χειμερινῶν νυκτῶν;
Οἱ ἐπὶ τῶν στεγνῶν ἐρωτῆς τῆς
γάτας ἀποκτοῦν ἕνα τραγικὸν
μεγαλεῖον. Εἶνε κατὰ ὑπερβολὴν,
ἀλήθεια, νὰ ἐκράζῃς τὸν ἐρω-
τὰ σου μὲ ὑπάρχουσιν βανερ-
ρικῆς συμφωνίας τῶν ἀνεμῶν,
ν' ἀφίρῃς ἐρωτικῶς ἐπὶ κλησιν
μέσα σπὴν νύκτα καὶ νὰ σοὺ ἀ-
παντοῦν οἱ ἀστραπὲς μὲ τὴς λάμ-
ψεις τῶν...

Ὁ γάτος πηγαίνει σὲ ἐρωτι-
κὸν του ραντεβὺ ἂν ἄλλος
Ζεὺς: Μὲ τὴν συνοδείαν τῶν
κεραυνῶν...
Ἐπὶ εἰς τὸ ἐρωτικὸν τῆς
νύκτας θερμαίνει φωναί, εἰς
τὸν ὀψιγενὲς βαθμὸν, ὁ ἐγωισμὸς
τῆς γάτας. Θεωρεῖ ὡς γκροσσ-
νιέρα τῆς ὅλη τὴν οὐρανὸν, μέσα
σὲ ὅποιον ἀφίρει ἐλευθερίαν τὴν
θραυθευτικὴν κραυγὴν τῆς εὐ-
δαιμονίας τῆς. Ἀλαλεῖ τοὺς ἐ-
ρωτῆς τῆς:
—Νιάου, νιάου...

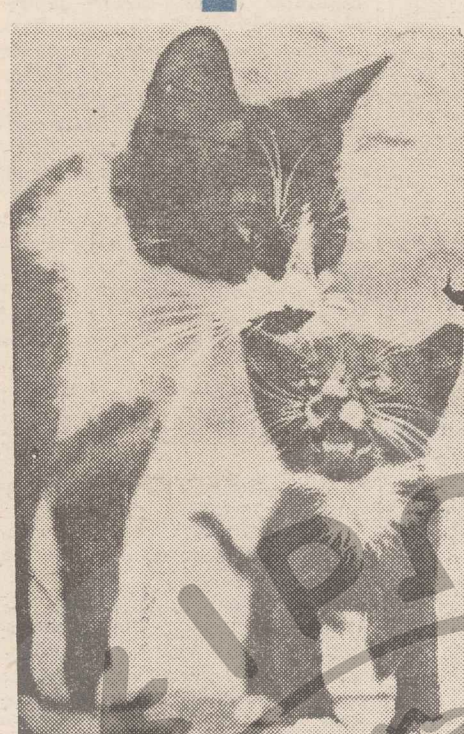
Ὁ φανερὸς ἀγγελὸς τῶν ἄν-
θρωπίνων ὕμνων στέκει, κα-
τὰ τὸν οὐρανὸν, μὲ τὸ δάκτυλο
στὰ χελεῖ καὶ ἐπιβάλλει σιωπὴν.
Ὁ φανερὸς τοῦ ὕμνου τῆς
γάτας κρατεῖ τὴν σάλπιγγα τῆς
καυτῆρας Παροισίας:
—Νιάου, νιάου...

Ἐπὶ αὐτῇ, ἡ ἱστορικὴ Λαγία, Ἡ
καὶ ἀφίρει καὶ ἄνθρωποι, καὶ
καὶ αὐτὰ τὰ πράγματα, ὅπως λέ-
νε, ὁ ἐρωτικὸς, Ἡ παρθένω λέ-
νε, ὁ καλὸν. Τίποτε αὐτῇ:
—Νιάου, νιάου...
Σταρκάει ἀπὸ τὸ ὕψος τῆς
στεγνῆς ὅλην τὴν ἀνθρώπινον ἡ-
δονήν.

ΑΣΗΜ. ΓΙΑΛΛΙΑΣ

Εἰς τὴν φυλὴν τῶν γάτων ὑπάρχουν καὶ
οἱ προνομιούχοι. Αὐτὸς ὁ περιφρῶς γά-
τος τῆς Ἀγκύρας μὲ τὴν ἀρχοντικὴν
γούνα του, εἶνε πραγματικὸς ὁ πλουσιος
Δὸν Ζουάν, ποὺ θὰ ἔχῃ βεβαία πολλὰς
κατακτήσεις...

Τὴ καλὴ μητέρα. Μὲ ποῖν τεμερὴν στο-
γῇ προσέχει τὸ μόνον γατάκι ποὺ τῆς ἐ-
μείνε. Τὰ ἄλλα ἐμορφάσθηκαν σὲ δια-
φορὰ σπῆς ὅπου ἂν κάνουν δικῶς τοὺς
ἀκοινένειες...

Ἵπάρχει ἄνθρωπος ποὺ νὰ μὴν ἐπαί-
ζε μὲ τὰ γατάκια; Εἶνε τὰ πῶς φλο-
περιεργὰ ζῶα τοῦ κόσμου καὶ τὰ πῶς
χαριτωμένα ἀκόμη κι' ὅταν γράτσον-
ζουν μὲ τὰ νύκτα τοὺς.

ΜΠΗΚΑΜΕ ΣΤΗΝ ΑΝΟΙΞΗ...

Ἐμπήκαμε στὸν Μάρτιον τὸν μῆνα μᾶς τὸν τρίτον
τὸν μῆνα τόσο / καλλονῶν καὶ πλουτῶν ἀμετρήτων
καὶ μαλονότη με βροχῆς ὁ κόσμος ἐπλημύρισε
ἡ ἀνοιξίς ἐμύρισε.

Στὴς κορυφῆς ἐλυώσανε τὰ χιόνια τῶν ὀρέων
πρὸς γενικὴν ἀπὸγνωση Ἀπθίδων σὲς κι' ὠραίων
ποὺ πρὸς στιγμὴν θὰ χάσουν τὸ προσφιλὲς τῶν σκι,
κι' οἱ γίδες με βελάσματα
ὡσὺν τοῦ Βέλλα τ' ὄματα
ἐν ἀντιθέσει καίρονται, ποὺ βγίκαν γιὰ... βοσκῇ.

Λιακάδες ἀνοιξιάτικες μηνύματα μᾶς στέλνουν
καὶ τὰ πουλάκια φέλνουν
στοὺς θάμνους καὶ στοὺς βάτους
χωρὶς νὰ διακόψουν καθόλου τὸ χαθὰ τους.
Τὰ κελεδόνια γύρουν σπὴ θεοὶ τὴν παλιὰ τους
νὰ χτίσουν τὴ φωνὴν τῶν
ἢ σπὴν παλιὰ νὰ κάνουνε μικρὴ ἐπισκευή,
χωρὶς κανένα κίνδυνο νὰ γίνουμε... ρε θὺ.

Ἐμπήκαμε στὴν ἀνοιξί, παμφίλατοι μου, ἀρτι
καὶ τῶν ἀνθρώπων τὸ χάμα
καινούργιο πῆρε χρώμα
χωρὶς νὰ μεταχειρισθῇ κι' αὐτὸ βαφὲς τῆς... «Ἀρτι».
Κι' ἀμέτρητα κοράσια
τῆς ἐποχῆς θαυμάσια
μάρτι φοροῦν πολυχρῶμον στὸν ἕνα τῶν δακτύλων
ἀδρὸν ἢ μετὰ... τίλων
γιὰ νὰ διαπρήσουν εἰς ὅλο τῶν τὸ σῶμα
τοῦ γαλακτοῦ τὸ χρώμα.
Ἄλλα δὲν παραλείπουν συνάμα καὶ νὰ πᾶνε
μὲ ἐκεῖνον ἢ ἀγαπᾶνε
μαζὺ του νὰ τὰ σπᾶνε
ὅποτε

τ' ἀδέρφρα ξεμπουκαρουνε τῆς ἐποχῆς ἱππῶται
κι' ἀφοῦ τὰ πάντα κάνουνε σὲ κέντρον ριμαδιὸ
ἀντλεῖς τοὺς βρίσκουν
κατόπιν καὶ τοὺς δύο
σὲ ζῦλο τοὺς... μαυρίζουγε
καὶ βγαίνει μὲ τὴν πρᾶσιν τῶν ἡρόληπς μᾶς σκαρτῇ
πῶς δὲ... μαυρίζεται κανεὶς ὅταν φρεσάει... μάρτι.

Τῆς ἐποχῆς ἀνοίγουνε τὰ κέντρα τὰ κοφτήρα,
ἐρωτῶν ἐντεκτηρία,
ὅπου πηγαίνουν πρὸ παντός τὰ ζευναράκια τ' ἄνομα
ποὺ ζοῦν χωρὶς στεφάνωμα.
Συνάμα τὰ «ἰδιαίτερα» φρεοκάρανα μὲ ἀσέβητες
τοῦ φλογεροῦ τῶν ἐρωτῶν νὰ γίνουν πυροβόλετες.
Στὰ σεπὰρὲ κάθε φορὰ πηγαίνουν ομοφῶνως
ὅλα τὰ ζευγῇ, ὡς γνωστὸν, μετ' ὅλου τῶν τοῦ πάσου
χωρὶς νὰ γίνῃ πατρὶνι χωρὶς νὰ γίνῃ φόνος
κ' ὀκτῆς, φεῖ ὀκτῆς, φεῖ ὀκτῆς, οἱ σῆκοι τοῦ Περσέου.

Στὸν... ἔρχομαι τῆς ἀνοιξίς» χιλιάδες σῆκοι φά-
λονται
γι' αὐτὴν δὲ δὲν ἀλλάγεται
τὰ διποδα καὶ μόνον
μὰ καὶ μερὶς τῶν... ὄνων,
ποὺ τόσον περιμένουν τὸν Μάιον τὸν μῆνα,
ἵνα
τὰ νύκτα φορέσουνε νὰ πάρουν τὴν ἐκείνιν τῶν
γι' αὐτὸ δὲ κι' ἀερίνιτον
θὰ ὄπτε μὰ τὸ ναί,
τόν, ὅς τὸν ποῖμε, φιλῆται, τῶν... ὄνων τὸν Ρενέ.

ΠΑΡΩΣ ΟΙΣΒΙΟΣ

ΘΕΑΜΑΤΑ

ΚΟΤΟΠΟΥΛΗ: Αίθουσα άναμονής... θεατών...
ΓΕΡΟΝΤΟΚΟΡΟΝ: "Ονειρα που σβύσανε."
ΘΕΑΤΡΟΝ ΣΥΖΥΓΟΥ: Τό ανθρώπινο κτήνος.
ΑΚΑΔΗΜΙΑ: "Ο άδικός μου," με τον κ. Πάπ.
ΣΥΖΥΓΙΚΟ: "Τό λιμάνι των άποκλήρων," με όλους
τούς παντρεμένους.

Ο ΙΣΠΑΝΙΚΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ

Κατόπιν τής ραγδαίας εξέλιξης του 'Ισπανικού πολέμου, άπετελείμεν εις 'Ισπανίαν τον συντάκτην μας άκαδημαϊκόν κ. Ζαχαρίαν Παπαντωνίου, ο όποιος θα κρατή ένήμερον τούς αναγνώστας μας τής εξέλιξης των μαχών. 'Ιδού ή πρώτη άναπόκρισις του άπεσταλμένου μας.

ΙΣΠΑΝΙΑ. (Τού Ζαχαρία μας). — Μόλις επήλθα τό ποδί μου στό 'Ισπανικό έδαφος επήγα κατ' ευθείαν στό Τολέδο, εις ελλαδικήν προσκύννημα του Γκρέκο. "Α, ο Γκρέκο! Τι θα εγινώσασουν χωρίς τον Γκρέκο! Καί τι θα εγινώσασουν έσεις χωρίς έμένα, ο ο ποίος σάς εγνώρισα τον Γκρέκο! Αυτό άδυνατεί να τό συλλάβη ο νοός μου..."

Τι μουσικισμός διακρίνει τής μορφές του Γκρέκο! Τι άποκρυφισμός! Τι ούρμπανισμός! Τι σπανφανισμός! Τι έντερικός γουργουρισμός! Σήμερα διεπιστώσα, παρατηρών τό πορτραίτο του Δόν Χαζίλιο (δέν πρόκειται περί του άναγνώστου), ότι ούτος λίγος πριν τον ζωγραφιστό ο Γκρέκο είχε φάει σπανακόριζο. Καί με πόση μαεστρία πινέλου απέδωσε την πραιντην χροιά τής χορτοφαγίας του Μοντέλλου ο μέγας ζωγράφος.

Τούτο μόλις τό ανεκάλυψα έπεσα κατά γής και άρχισα να έξυμνών τον Γκρέκο και τό σπανακόριζο. "Ο Γκρέκο! Καί πάλιν ο Γκρέκο! Καί ξανά-ανά ο Γκρέκο. Καί φτωχέ κι' άπ' την άρχή ο Γκρέκο. Καί ποθό θα μου πάτε; Θα σάς τρελλάνω με τον Γκρέκο.

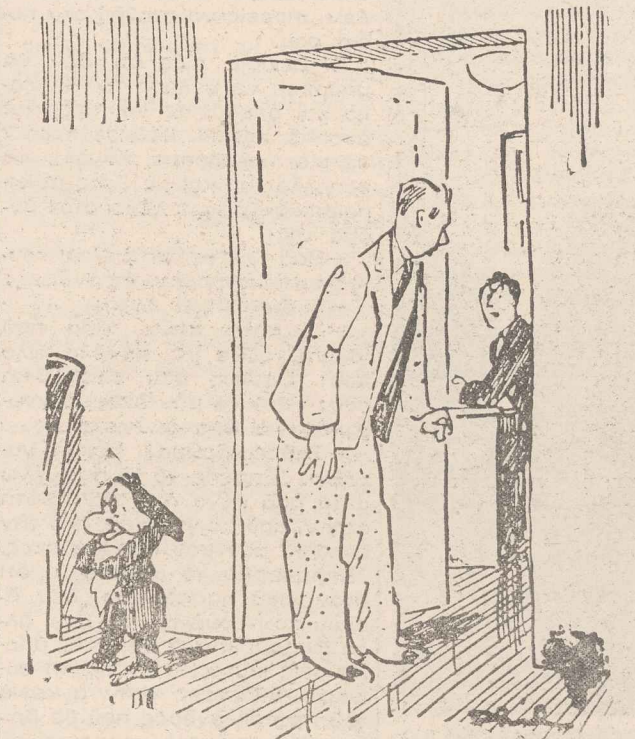
Διακρίνω πόδες στιγμήν, διότι έσκασε δίπλα μου μια οδίδα. "Εδώ θρυλείται ότι γίνεται κάποιος πόλεμος. Πού όμως ακριβώς δέν έφρόντισα να μάθω, φρονώ όμως, ότι πρόκειται μάλλον περί θρύλου.

ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ ΖΑΧΑΡΙΑΣ

Τής Ζαχαροπλαστικής και τής

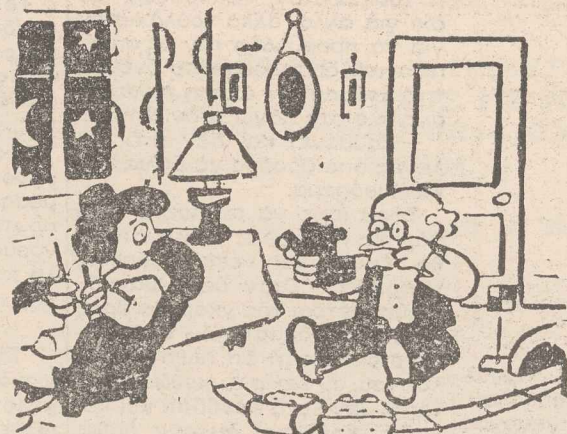
'Ακαδημίας 'Αθηνών.

(Σημειώσεις σατυρικής σελίδος "Εργου". — Κατόπιν τής πρωτοφανούς επιτυχίας, την όποιαν έσημείωσεν ή άποστολή του συντάκτου μας εις τό 'Ισπανικόν μέτωπον, ελπίζομεν, ότι ούτος δά έχρη την φιλοτιμίαν να μη γυρίση ζωντανός. Για να μη μάς βάλει σε κόπο δολοφόν, όχι για τίποτε άλλο).

Ο "Γκρινιάρης" δυσαρестημένος

— Είνε κάποιος κύριος, που ζητεί τον κριτικό τής κινηματογραφικής σελίδος μας

Τρομερά παιδιά

"—Όποτε χάλασε τό σιδηρόδρομο του Τοτού Σπθ θέσι σου, θα πήγαινα να πλανιάσω χωρίς προ τό γυρίση άπ' τον κινηματογράφο.

ΑΝΟΙΞΕΙΣ

Εμπήκαμε στή, άνοιξε κι' άξίζει, κάποι νύξας για τας πολλές άνοιξεις με άλλους λόγους ήγουν, να πούμε λίγα πράγματα, για πράγματα που άνοιγουν.

"Άνοιγουν κέντρα συνεχώς από τής Παλλάδος 'Αστυ για να δασκευάζουν οι πάντες την άντα κι' ένα τεμπελανάδικο σωστό κατεκοευάσθη από τό καφεναείο και νύχτα μέρα παίζει τής τράπουλας και τό παθιού κάθε δεινό ξεφτέρει κι' οι καφετζήδες διαρκώς άνοιγουν ε... τεφτέρι.

Τά θερρινά τό σινεμά θ' άνοιξουν τας πύλας των για να δεχθούν άνευ φειδούς τούς πιο θερμούς των όπαδούς από τον έσκατογενρον μέχρι μικρόν άθληστον πού... μ' άνοιχτό τό στόμα τους θα βλέπουν σ' όλα των τά φιλμ αστέρες θεοκόμματος και μ' όλο που άκίνητοι θα κάθωνται στή θέσι των θ' άνοιγοίται κι' ή... μέση των

Πολλά κυρία είδικα και πρό παντός άσται τά μάλα σεδασται με κάποιαν μεθόδον απλήν, αλλά και θαυμασίαν άνοιγουν τας άγκάλας των σε τρυφερά "κοιμά- (τα)

εις την άρχή τά παίρνουνε υπό την προστασίαν και τούς άνοιγουν εκ καιρώ τον δρόμον και τό μάτι.

"Άνοιγουνε τό στόμα των με μεθόδον αυτόματον ντιζέζ και τραγουδιάρειες, αλλά κι' ήθοιοι και δέν άνοιγει, φεύ! ή γη γά να τούς... καταπιή.

"Άνοιγουνε τά θέατρα έγκαίρως τά ταμεία τά πρώτα τά καθίσματα συνήθως προτιμώνται μά πριν από τη μια τά στόματα των θεατών άνοιγουν πού... χασμώνται, έκτός εάν... κοιμώνται.

"Άνοιγουν όλα κατ' αυτάς και του ρωμπου τό κέφι... Γι' αυτό στα κέντρα πάει τά πινει και τά σπασει με τζάζ και με γραμμάφωνο, με υπαλαμιά και ντέφι κι' αν κάποιος του μιλήρη εύθως θα βρη τη λύση του καθ' ένός προβλήματος κι' αυτοί του πλέον ά- λυτου

και δίχως να κοπιάση τό κάθισμα θα πιάση ν' άνοιξη τό... κεφάλι του.

Κι' ο ποιητής ο εύχεστος που τόσους στίχους γράφει και μένουνε στο ράφι άνοιγει... δίσκον όμοιον με τον των επιτρόπων και κατ' αυτόν τον τρόπον θα τον δεχτή σπς πείνες του και κάποιος... άνοχτός "Πατσάς νυχτός"

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ (ΜΟΥΛ-ΠΟΥΛ)

ΟΙΚΟΠΕΔΟΦΑΓΙΑ

Ο Παπαθανασόπουλος, πολύ μεγάλος πόντος ένήργησε δεόντως και παρ' όλίγον έλειψε να φάγη μάνι-μάνι δέκα χιλιάδες στρέμματα περίπου στο χασάνι

Δέν εγεννήθη δευτερος έν μέσω των ανθρώπων που νάχη τέτοια όρεξι, να φάη τόσον τόπον 'Αλλά εστάθη άτυχος. Δέν πρόφτασε τό κτήμα — άληθινά τι κρίμα! — στο χέρι να τό βάνη. Μά τ' άχασε, ίσως γιατί τό έλεγαν... Χασάνι.

Βρέ Παπαθανασόπουλε, τι πίνες, βρέ, να κάμης; Δέν σκέφθηκες, πώς ούτο Συγγρού μπορούσε να έκ- (δράμης; θα πής δέν είσαι μόνος σου. Είνε πολλά παληόπαιδα που πάνε και καταπατούν τό ξένα τά οικόπεδα.

Μήπως και ο Ξενότολος πρό χρόνου άρκετού χάριν τοί 'μετρούς; δέν καταπάτησε κι' ούτος έντέχνως, ως γνωστόν, τά ξένα τά οικόπεδα των... διαφημιστών;

Αυτή ή κοινωνία μας δέν είνε δά άγία. Είνε μοναδική εις την οικόπεδοφαγία.

ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

"Η ακηνή σ' ένα άκούρι. Πρό σ' όπα: "Ο γαΐδαρος, ο τράγος, ή άλεπού, τό ποντίκι).

"Ο γαΐδαρος: Καλημέρα σας. "Η άλεπού: Μπώ, Μιλούν και τά γαΐδούρια: "Ο γαΐδαρος: Μάλιστα, κυρία μου. Μιλούν και γράφουν... σ' άθηνάικα περιόδικά.

"Ο τράγος: Τι τραγώδια! "Ο ποντίκος: Τι μυρο-τήριον! "Η άλεπού: Τι κάνουν, άγαπητέ μου τράγο, οι... κρεμαστοί σου κήποι;

"Ο τράγος: Ξετοίπηται!... 'Αλλά έτσι είσαστε σεις οι κυρίες, που φορεΐτε ρενάρ...

"Ο γαΐδαρος: Για που τομαστικές, κυρία 'Α- λεπού;

"Η άλεπού: Για τό παζάρι...

"Ο ποντίκος: Τι θέλει ή άλεπού στο παζάρι;

"Η άλεπού: Τώρα μιλάς σαν άνθρωπος και λες...

... βλακείες.

Διασκευή ΤΣ—ΕΠΗΣ

Αυτον εύσυνειδυσιάζ

"—Έχω γρήπνη, αλλά δέν έννοώ να παρατήσω και την ύπηρεσία μου.

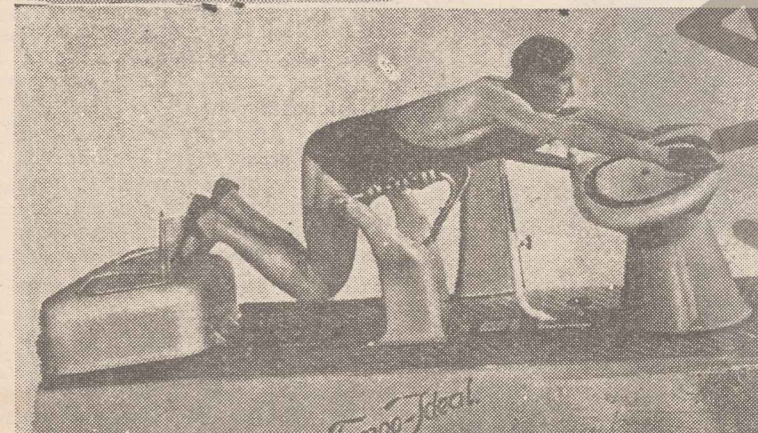
"Εκπληκτική έφευρεσις που έξυπνρετεί τας φιλόλους κυρίας... Τα γυαλιά είνε εφοδισμένα με μικρούς "καθαριστήρες" όπως τά "ηχο- μπιζ" των αυτοκινήτων. "Ο άέρας θέτει εις κίνησιν μιάν μικρήν έλικ- κα, ή οποία κινεί τούς καθαριστήρες. Τά γυαλιά καθαρίζονται αυτομά- τως, και έτσι όταν ή κυρία τρέξει, με σκι, τό πυκνό χιόνι δέν έμποδίζει να βλέπη εμπρός της ολόκαθαρα!

πως κοντά στην κλασσική μουσική και σπς όπερες υπάρχουν τά μικρά τρα- γουδάκια, ή ελαφρά μουσική που δροσίζει και διασκεδάζει, όπως κοντά στα μεγάλα φιλολογικά έργα υπάρχει ή ελαφρά φιλολο- γία με τς ποικίλλες και πολύ- μορφες εκδηλώσεις της, όπως κοντά στην αυστηρά αρχιτεκτο- νική υπάρχουν οι ελαφροί ρυ- θμοί και τά πρόχειρα ιδιόρρη- θμα κατασκευάσματα, έτσι κον- τά στούς μεγάλους έφευρέτας, κοντά στην τεχνική της μεγα- λοφίας, στην όποιαν όφειλου- με άλλες τις μεγάλες έφευρέ- σεις, που έκαναν την πρόοδο της ανθρώπινης ζωής, υπάρχουν οι μικροέφευρεσεις, πού, χωρίς να είνε πάντοτε άπολύτως πρακτι- κές, δείκνουν όμως ότι τό μυα- λο του ανθρώπου δέν σταματά ποτέ από τό να άναζητά και να προσπαθή.

Πρό έτών. Ένας συμπολίτης είχε άνοιξε στας 'Αθηνas ένα κατάστημα με τον ύψαιο τίτλο: "Οτι νέον", στο όποιο δέν εύ- ρισκε κανείς τίποτε άλλο παρά μόνον μικρά αντικείμενα, τά ό- ποια άποτελούσαν νέες έπινοή- σεις και νέες έφευρεσεις εις τον κύκλον των καθημερινών ά- ναγκών του ανθρώπου, στή ζωή του σπιτιού, του δρόμου και του γραφείου: Ένα αυτόματο κουπι- τι, ένα νέο φερμουάρ, ένα κυ-

"Αμερικανική έφευρεσις 100%, που ένδιαφέρει όμως ιδιαίτερως τούς 'Α- θηνάιους. Κάτω από τό παπούτσι ε- φοριόζεται ένας αυτόματος φυση- τήρ, ο όποιος διοχετεύει με την ζο- ηθειαν μικρών σωλήνων φρέσκον α- έρα στ' όύμα και στο κεφάλι. Μπο- ρεί λοιπόν κανείς να περπατά στο λιονηρι και ταυτοχρόνως να δροσ- ζεται!...

Για όποιον θέλει να μάθι σε τρεις ώρες κολύμπι... Το περιεργον αυ- τό μηχανήμα όταν τεθή έν λειτουργία, άναγκάζει τον άσκούμενον να κάμη όλες τις κινήσεις που πρέπει να επαναλάβη μέσα στο νερό. Χι- λιάδες κεραιών 'Αμερικανών έμαθαν με αυτόν τον τρόπον να κολυμπούν...

"Η μητέρα πλέκει ή διαβάζει στήν κουνηστή πολυθρόνα και χάρις εις την συσκευή αυτήν κατορθώνει να κινή αυτομάτως την κούνια του μωρού της. "Ολίγον πρωτόγονος βέβαια είνε ή συσκευή αλλά πάντως απαλλάσσει την μητέρα από ένα κόπο και μία φροντίδα...

Κλικό εύρετήριο τηλεφώνου. Ε- να νέον τύπον συνδετήρων, να μαχαίρι για να άπολεπίζουν τις πατάτες χωρίς να φεύγη ταυτοχρόνως ένα παχύ στρώμα από τό φαγώσιμο μέρος της πολυτιμου αυτής ρίζας. Ένα άλ- λο, με τό όποιο κόβει κανείς τις πατάτες σε λεπτότατες φέ- τες, ένα μηχανήμα για να άφαι- ρούνται από τά βύθια και από τά κεράρια τά κοκκώδη χωριά να χαλαρή ο καρπός και ένα σω- ρό άλλα.

Κοντό σ' όλες τις άλλες με- γάλες έφευρεσεις υπάρχουν οι μικρές, των όποιων οι έφευρέ- ται θα παραμείνουν άγνωστοί. Τά όνόματα των ανθρώπων αυ- των δέν θα περάσουν ποτέ εις την άθανάσιαν, όπως των μεγα- λων έφευρετών, δέν μπορούμε όμως να άρνηθούμε ότι οι μι- κροέφευρεσεις τής όποιες ανα- φέρομε πιο πάνω δέν προσφέ- ρουν τις ύπηρεσίες τους σε χι- λιάδες ανθρώπων, σε όλα τά μέ- ρη του κόσμου, στα σπία και στα γρτρεία.

"Υπάρχουν και άλλες βεβαίως, για τις όποιες δέν μπορούμε να πούμε τό ίδιο και οι όποιες παρα- μένουν κατά τό μάλλον και ήττον άχρηστες εις τό πρακτι- κόν πεδιον.

Κάποιος έσφοισθη π.χ. να ε- φορμήσθι στο χέρι της όμπρέλ- λας ένα μικρό τηλεσκόπιον. Βέ- βαια ή εφορμή αυτή δέν είνε άπολύτως κακή, αλλά δέν έχει (Συνέχεια εις την 30ην σελίδα)

Πολύτιμες έφευρεσεις δια τας κυρίας των αμερικανικών μεγαλοπόλεων. Εις την καλοσέδειαν εφορμάζεται ε- νος σωλήν που τρώει "θακρυγό- νων" φέριον. "Η γυναίκα που φοιτά- ται μόνον επίθεισιν εκ μερους ενός κακοποιού, δέν έχει παρά να πα- τηρή ένα κουμπάκι και να έσπεί εκ- τος μάχης τον έπιτιθέμενον...

Για τις κορσές και τούς άθλητικούς αγώνες. Στο χέρι της όμπρέλλας εφορμάζεται ένα τηλεσκόπιον. "Η κυρία σκιάζεται και παρακολουθεί ταυτοχρόνως άνέτως τό μάτι.

Ο ΓΟΛΓΟΘΑΣ ΩΡΑΙΑΣ

ΑΙΣΘΗΜΑ ΙΠΠΟΤΙΣΜΟΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

Ένα πραγματικό
αριστούργημα ==

(Συνέχεια απ' το προηγούμενο)

Μετά οκτώ μέρες ο πατέρας σας θα είναι ελεύθερος και θα φύγουμε άμεσα για την Αμερική.

Μα ποιά είναι λοιπόν αυτή η γυναίκα; Ερώτησε η νέα τρέμοντας ακόμη.

Η γυναίκα αυτή, της απάντησε ο Κλοντίν, όταν ήταν ελεύθερη λεγότανταν μαρκησία ντε Μπλουζούρ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 33ον

Ας πούμε τώρα στον κύριο Τρομπέτ, λίγες ώρες μετά τα επεισόδια αυτά.

Ο στρατιωτικός διοικητής Καμύς ντε Νεβίλ ήταν στο γραφείο του σκεπτικός, όταν τον επεσκέρη ο βαρώνος Έκτωρ ντε Μεγιέρας, ο νέος εκείνος που είχε κάμει τόσες προσπάθειες για να σώσει τον Φίλιππον ντε Μπλουζούρ.

Λοιπόν, τι θα γίνει ο κρατούμενος τόν ήρωισαν άμαυς.

Πρός το παρόν είναι στη φυλακή, απήντησε ο διοικητής. Έπειτα να δικαστεί γρήγορα για να τελειώσει αυτή η υπόθεση.

Να δικαστεί; Εφώνασε ο βαρώνος. Και τι έκαμε για να δικαστεί;

Πώς τί έκαμε; Αφού έβαλε φωτιά σε όλη την πόλη και εξ αιτίας του σκοτώθηκαν τόσοι άνθρωποι!

Τι φταίει αυτός; Η μαρκησία τους έδαλε...

Λοιπόν, φίλε μου, θέλετε να σας πω κάτι; Προτιμώ να τα δώσω με αυτό το σύνταγμα παρά με αυτή τη γυναίκα, που είναι ικανή να πάρει στο Παρίσι, να ιδεί τον Βασιλέα και να μου ζυλώσει τα γαλόνια, αν καταλάβει ότι δεν είμαι με το μέρος της.

Είπε λοιπόν πανόχληρη αυτή η γυναίκα.

Ασφαλώς. Τόν θυμάσαστε τον άτυχό Σαιν Έρμιν; Είναι φυλακισμένος τόσον καιρό εξ αιτίας της, έπειδή έχτιλε την κόρη του.

Μα είναι ντροπή να βρισκόμαστε κάτω από τον ζυγόν αυτού του οτανά! Εφώνασε ο Έκτωρ.

Ο διοικητής κάτι έκαμε να άπανηρή, άλλα εκείνη τη στιγμή άνοιξε άποστια η πόρτα και παρουσιάστηκε ο μαρκήσιος ντε Μπλουζούρ, ιδρωμένος και κατακόκκινος. Φανόταν πολύ στενοχωρημένος.

Η γυναίκα μου! Εφώνασε. Πού είναι η γυναίκα μου;

Εμένα ρωτάτε για την γυναίκα σας; Του είπε ο διοικητής.

Σεις δεν έχετε αναλάβει την φρουρά της πόλεως; Πρέπει να έχετε λοιπόν που είναι η γυναίκα μου.

Από πότε την έχασατε;

Εφυγε από το σπίτι με άμαξή κατά τις έννεκα, έπαιγε εις την Αγίαν Αικατερίνη, άποστια το άμαξή οιά στην πύλη Ντιζώ και έπροχώρησε πεζή. Από τότε δεν ξαναφάνηκε ούτε την εί-

δε κανείς πουθενά. Φοβάμαι λοιπόν μήπως έπαθε τίποτε...

Ο μαρκήσιος δεν μπόρεσε να προχωρήσει. Ένα νέο πρόσωπο έμπηκε εκείνην την στιγμή, και ήταν κλωμό και ταρταμένο.

Ήταν ένας νεαρός άξιωματικός της φρουράς του κύργου ύποσηστής το διοικητή.

Τα μεγάλα γεγονότα φαίνεται ότι δεν έτελειωσαν ακόμη, είπε. Ο μαρκήσιος ντε Μπλουζούρ αυτοκτόνησε άπόψε με το σπαθί του.

Ο διοικητής τινάχθηκε.

Ο λοχαγός Μπωδερζέ; Είπε. Αυτός που έφρουρούσε το σπίτι του Σαιν Έρμιν;

Ακριβώς.

Και ο νεαρός άξιωματικός άφηγήθηκε ότι αυτά που είχαν συμβεί στην πραγματικότητα, άλλα αυτά που ύπέθεσαν όλοι, ότι συνέβησαν, όταν έβρισκαν τον λοχαγό νεκρό στο δωμάτιό του.

Επειτα έδωσε τα δύο γράμματα, το λοχαγού προς τον διοικητήν και της μαρκησίας, που έλεγε ότι πηγαίνει να κλεισθή σε μοναστήρι.

Ο διοικητής τα διάβασε, έμεινε κατάπληκτος και έδωσε το δεύτερο γράμμα στον μαρκήσιο ντε Μπλουζούρ, ο όποιος δεν άγνοούσε βέβαια την ακανθολόγη ζωή της γυναίκας του.

Αυτό δεν το περίμενα! Είπε. Η γυναίκα μου να κλεισθή σε μοναστήρι; Είναι άπιστευτο!

Να τι θα συνέβη, τον διέκοψε ο διοικητής. Η μαρκησία θα πήγε κατά τα μεσάνυχτα να ιδεί τον λοχαγό, τον έβρισκε, πλέσ στο αίμα εξ αιτίας της, και θα δοκίμασε άμαυς τύψεις συνειδήσεως που την ώδηγησαν να κλεισθή σε μοναστήρι.

Λοιπόν; Ερώτησε ο Έκτωρ. Τι πρόκειται να κάμει τώρα, κυρία διοικητή;

Αφού το θέλει η μαρκησία, θ'άφω τον Φίλιππον ντε Μπλουζούρ, καθώς και τον Σαμουά.

Και, λέγοντας αυτά, ύπεγράφε την διαταγή της άποφυλακίσεως.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 34ον

Είδαμε τον κύργον Τρομπέτ καταστύλιν, και καθάριον, για μία δέξια, με τις αισθήσεις γεμάτες ύραιότητας κυρίες και λαμπροντυμένους άνδρες.

Ας την ιδούμε τώρα με μίαν άλλη μορφή. Ας καπεθούμε μία μορφομένη άκαλα, με ύγρη και οπασμένα σκαλοπάτια που άδηγεί στα ύπογεια του φουριου.

Άπάνη τα άρώματα και τα καμύγια των γυναικών, ο ήλιος και τα τραγούδια. Και κάτω το σκοτάδι και η θλίψη, η άυστηρη μορφή του δεσμοφύλακα και τα βογγητά των κρατουμένων, μερικοί άπ' τους όποιους δα πεδόνουν άσφαλώς εκεί μέσα.

Είπε οκτώ ή ώρα το βράδυ.

Κάποτε, δύο φορές την ήμέρα, ένας άνθρωπος έκτεθείβαι σε σκοτεινά και θλιβερά εκείνα ύπογεια. Και ο άνθρωπος αυ-

τούς κρατούμενους και βεδονόνταν πώς ήταν ακόμη ζωντανοί και ότι δεν είχε άποπειράθι κανείς να δραπετεύσει.

Μονάχα ο' ένα κελλί ο κόμης δεν έμπαινε ποτέ.

Το κελλί αυτό ήταν στο βάθος ενός ύπογείου και έπαρνε άέρα από ένα φεγγίτη μικρόν.

Για να φθάσει κανείς ως εκεί κατέβαινε δύο σκαλοπάτια, μερικά τα όποια ήταν μία γρηή σιδερένια πόρτα, με τρεις κλειδαριές, κ' ένα παραθυράκι ψηλά.

Το παραθυράκι αυτό άνοιγε μία φορά μονάχα την ήμέρα. Και ο δεσμοφύλακας δεν έλεγε ένα όνομα, άλλα έναν αριθμό, τον αριθμό 7.

Τότε ένας άθλιος γέρος, ένα πραγματικό ανθρώπινο ράκος, ένας σκελετός με μακρυά γενειάδα που του κατέβαινε ως τη μέση, έπλησιαζε το παράθυρο αυτό κ' έπαρνε ένα μαύρο

ψωμί και μία καράφα νερό από τα χέρια του δεσμοφύλακα.

Επειτα πήγαινε πάλι να σαρπαστή στο άσπιμένο άχυρο που του χραιομένη για στρώμα. Και το παραθυράκι έκλεινε για ν' άνοιξη πάλι την άλλη μέρα και την ίδια ώρα.

Όταν ο Φίλιππος ντε Μπλουζούρ έκτεθείβαι για λόγους ύπογείας στα ύπογεια, δεν σπαταούσε ποτέ μπροστά ο, αυτό το κελλί. Έγυριζε μάλιστα άλλοι τα μάτια που μ' ένα αλοήμα φράκπε.

Όσο για τον δεσμοφύλακα άπέφυνε ν' άνοιξη το παραθυράκι αυτού του κελλίου μπροστά στον κατώτερον άξιωματικό, πόν Κόνραντ. Και όταν το έκανε αυτό έφρινε μία ματιά τριγύρω, για να βεβαιωθεί ότι ο στρατιωτής που φρουρούσε στο βάθος του διαδρόμου, δεν κυττούσε προς το μέρος αυτό.

Τότε ο κρατούμενος με την μακρυά γενειάδα άλλαζε μερικά λόγια με τον δεσμοφύλακα.

Μήπως έμεινε τίποτε; ρωτούσε ο πρώτος.

Τίποτε ακόμη, άπαντούσε ο δεσμοφύλακας.

Ο κρατούμενος έστένανε βαθεία και έπαιγανε πάλι να σαρπαστή στη στρώμαή του.

Ένα βράδυ, ο δεσμοφύλακας περνώντας μπροστά από τον φουριόν είδε πώς τον είχε πάρει ο ύπνος. Άνοιξε τότε το παραθυράκι που κελλίου και έκάλεσε σιγά τον γέροντα.

Έχω νέα να σου πω, του έψήφισε.

Είδες την κόρη μου; Εφώνασε ο κρατούμενος, τα μάτια του όποιοι άστραψαν από μίαν κρυφή έλπιδα.

Όχι, άλλα θα την ιδώ. Ο κόμης ντε Μπλουζούρ δεν είναι πιά στην ύπηρεσία.

Αλλήθεια; Και ποιάς τον άντικαθιστά;

Κανείς ακόμη. Και ο Κόνραντ πρόκειται να φύγη αύριο. Για μερικές μέρες λοιπόν, θα μείνω μόνος μου.

Πρέπει να ιδής λοιπόν την κόρη μου.

Θα προσπαθώ να πάω σήμερα. Και έλπιζε να συνεννοηθούμε!

Και λέγοντας αυτά έκλεισε το παραθυράκι.

Ο δεσμοφύλακας ήταν αυτός, για τον όποιον ο Κόνραντ είχε μιλήσει στην δεσποινίδα ντε Σαιν Έρμιν. Και θα εμνετφάτε βέβαια ότι ο κρατούμενος ήταν ο πατέρας της.

Την επομένην ο Κόνραντ έπηρε την άπόλυση του και έφυγε από τον κύργον.

Την ίδια μέρα κατά το δείλινό, ένας άνδρωπος έκτύπησε την πόρτα της Σαιν Έρμιν. Η πόρτα άνοιξε, έκλεισε πίσω του και ο άνδρωπος έμεινε κάπου μίαν ώρα μέσα στο σπίτι.

Όταν έδωθηκε, έπρόσεξε προηγούμενως μίαν πόν ιδή κανείς. Άλλως τε ήταν τυλιγμένος ο' ένα μεγάλο μανδύα και είχε το καπέλλο κατεβασμένο στο πρόσωπο, ώστε κανείς δεν θα μπορούσε να αναγνωρίση τον δεσμοφύλακα του κύργου.

Το ίδιο βράδυ έκούθεντασε πάλι με τον κρατούμενον:

Είδα την κόρη σας, του είπε. Δεν βρήκε ακόμη τα λεφτά, άλλα έλπιζει να τα έχρη άπόψε. Άύριο το πρωί θα την ξαναδώ.

Κατά πόσον τρόπο;

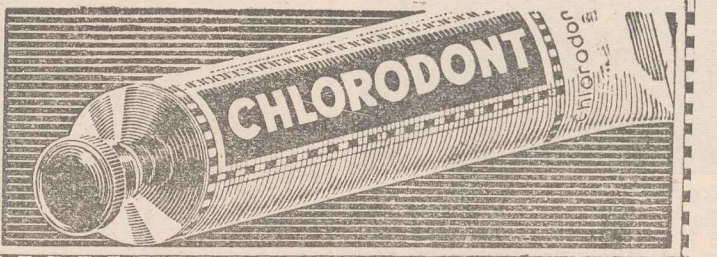
Θυμάσαστε το κελλί όπου σας είχαν προτού σας μεταφέρουν εδώ;

Μ'ένα γέλιο
δείχνει τη χαρά της

Τι θαυμάσια εμφάνιση, μία σειρά γερά δόντια, λευκά σαν μαργαριτάρια! Και σεις μπορείτε να έχετε τέτοια δόντια εάν μεταχειρίζεσθε τακτικά οδοντόπαστα Χλωροδόντ. Η οδοντόπαστα Χλωροδόντ καθαρίζει τα δόντια τόσο ριζικά, ώστε να ξαναβρίσκουν μετά μερικές ημέρες την φυσική τους ύραιότητα. Η οδοντόπαστα Χλωροδόντ δεν περιέχει καμμία άλαθερή ή σκληρή ούσια.

Οδοντόπαστα
Χλωροδόντ

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ στο επόμενο.

ΤΑ ΤΕΧΝΗΤΑ ΜΑΣΙΑΣ

Τόν ίδιο αυτό τρόπο του μασάζ συνδυασμένων με ηλεκτρισμό, θα τον εφορμούσε και προκειμένου να άδυνατίσετε τα χονδρά πόδια σας. Μόνο που εις την περίπτωση αυτήν θ' άναγκασθήτε να έμεινετε περισσότερο, θα χρειασθούν όλοκλη περί τας 10 ίσως και περισσότερες επανλήψεις.

Σχετικά με τους χονδρούς καρπούς των χεριών, σας συμβούλευομε μασάζ ψηλά στο χέρι, μετά ζύμωμα του καρπού και τέλος τοντικό μασάζ του άντιβραχίου. Μετά τόν ηλεκτρισμό και την έντονη το χέρι έχει ξαναένανθαι. Είσε δέ γεγονός ότι το λίκος του καρπού μπορεί να άφαιρηθί με την ίδια εύκολία, ώσάν να ήταν θρακίδη. Το σημείο αυτό του ώμους, άπαιτεί πολύ λιγότερες επανλήψεις της θεραπευτικής μεθόδου από κάθε άλλο.

Ερχόμεθα τέλος στο μεγάλο θέσση του διπλού πηγυισμού.

Στην περίπτωση αυτή το μασάζ άρχίζει από τους ώμους και συνεχίζεται σέλην με κατ'ύψον προς τους ώμους, κατά μήκος του λαιμού. Κατ' αυτόν τρόπο τονώνεται ο μύς ο όποιος σπρίζει τον λαιμό.

Για να άποσυνθέτουν τον ακματισμό του διπλού πηγυισμού, καλόν είναι να έκτελήτε και την ακόλουθη άσκηση:

Τοποθετήστε ένα μικρό σπέρη ή ένα μικρό κομμάτι βελόνης επάνω στη μύτη σας κ' έ μετά φωνώστε τα προσπληθιστά να το κρατάτε δι' άναυς μετέπειτα επάνω της κεφαλής σας, περπατώντας συγχρόνως μέσα στο δωμάτιο.

Και στην περίπτωση του διπλού πηγυισμού εφορμίζεται ο ηλεκτρισμός και στο τέλος η τονική έντονη.

Όπως θα άνατλήσθε και στις 3 αυτές περιπτώσεις το μασάζ άρχίζει από σημείο άδοκτο προς το ύπό θεραπεύειν και γ' αυτήν τρόπον τινά, μία έκκένωσι των άγγείων από σημείο αυτό προς το άπαιτούμενο άσχετησίου του καταπολεμώμενου λίπου προς το έκεκινώμενόν τμήμα και τέλος μία τόνωσις με μασάζ γενικό, ηλεκτρισμό και έντρίδες.

Τους όλα αυτά να σας φαινώνται κάπως άπείθονα κ' άπίστευτα. Δοκιμάστε όμως και θα έβτε ότι σε λίγο θα διαφωμίστε με ένθουσιασμό την μέθοδο αυτή στις γυναικές και φίλες σας. Τα άποτελέσματα δέ θα τα άντιληφθήτε έδως μετά τις πρώτες μέρες, δίνας να περμάνετε να τελειώση η θεραπεία.

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΑ ΜΑΝΤΩ

Τα μαντώ παρουσιάζουν μεγάλη διαφορά άνομητάς των. Άλλα είναι ίσια έμπρός και κλείουν χωρίς διάλον στρώμα (μπρά-ά-μπρας). Τα μαντώ αυτά έχουν πίσω κομμάτιες, γαννιριόμενες κατά μήκος και ελεύθερες προς τα κάτω. Άλλα έχουν ένα μικρό όρθιο γιακάδακι, είναι οριγμένα στη μέση και ίσια στην πλάτη με κάμπο έλαφρό φάρδος συγκεντρωμένο έμπρός.

Διάφορες κομψές και έργασμένες με έπιμείλεια γαννιριούρες δίνουν στα μαντώ αυτά πολύ έλεγαντική εμφάνιση. Οι γαννιριούρες αυτές ο νίστανται σε φαρδείς ίσιες λωρίδες έμπρός στη μέση, σε νούα, σε δελονίες, σε ντεκού ή άπλοκασίον άπό ύφασμα, ύπογαννιριόμενες με ένα λεπτό σούτας.

Στα άμηνιγέ μαντώ ξαναθλίπουμε τα μεσοκώτα κεντήματα των - σιρτών που δίνουν μία εύχρηστη έντύπωση και πολύ κομψή. Στην περίπτωση αυτή, τα μαντώ δεν έχουν γι-ακάδες και παραμμένα, και το κεντήμα, όπου περιέβαλε τον λαιμό, κατέρχεται συμμετρικά έως την μέση.

Βλέπουμε πολλά παραμμένα από ταφτά που παρουσιάζουν μεγάλη αντίθεση χρωματισμού με το μαντώ. Π.χ. ένα άνομηλ άποτελείται από ένα μαντώ τρούα - κάρ μπλεζ ροζ, γαννιριόμενόν μ' ένα γιακά από ταφτά μαριν, λεπτά έργασμένο. Τα ρεβέρ των μαντικίων είναι στο ίδιο χρώμα. Το φέρεμα είναι μπλε μαριν, γαννιριόμενόν με ταφτά.

♦♦

Για το άπόγευμα, επάνω στα φορέματα από κρέμ μαύρο, φοριέται ένα μαντώ από χοντρό μαύρο λαινό, που ντυμπάρεται με μεταωτό πολύ ζυμώδες. Το χρωματισμό αυτός ύπερβαίνεται και στα φορέμα με μία στενή ζώνη στο ίδιο ζυμρό χρώμα. Στη Παρίσι θλάνει κανείς πολλά τέτοια άνομηλ μαύρα και κόκκινα και μπλε μαριν με κίτρινα.

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΑ ΜΟΝΤΕΛΛΑ

Οι πρώτες ενδιαφέρουσες πληροφορίες που μας έρχονται από το Παρίσι για τις μόδες της νέας αιζόν

Μόλις άρχισαν οι μέρες να μεγαλώνουν, παρουσιάσθηκαν και τα πρώτα άνοιξιατικά μοντέλα. Είσε ύραι άνομηλ, άποτελούμενα από όλοκληρα φορέματα ή «ντε-πιές» με μαντώ ή ζακέτες σε ύφασμα όμοιο είτε άνθιβετο.

Τα φορέματα έκόντναν πολύ. Οι φούστες άπέχουν 38 ή 40 έκαστο μέτρα από το έδωσος.

Μερικά είναι στενά, άλλα έχουν κάμπο φάρδος έμπρός και άλλα, τέλος, είναι κανονικά πλάσσο-ριμένα γύρω-γύρω.

Τα κορσάκι άπλουστεύονται. Άλλα δεν πρέπει να ζεχνούσε ότι με την άνομή επικρατεί πάντα η τάσις ν' άπλουστεύονται τα χειμερινά μοντέλα. Τα ντεκολτέ είναι πάντα κλειστά στο λαιμό, και τα μανίκια έχουν μακρυά και οι ώμοι εξακολουθούν να τονίζονται.

ΤΑ ΝΕΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ

Τόσο για την ήμέρα όσο και για το βράδυ επικρατεί πολύ το ζερε, το θομπίο κρέμ, το μαύρο λαινό.

Το ύφασμα αυτό ξανόνηται κατά έναν τρόπο πολύ εύχρηστο με μαννιρι μουσελίνα, τοποθετημένη σε φόντο ροζ. Το έφε της γαννιτούρας αυτής είναι κακέτικο και πολύ κανονούριο.

Η άνομή θα ξαναφέρει την έπιτυχία του συνδυασμού μαύρου και ροζ, τόσο στα καπέλλα, όσο και στα φορέματα. Τα καπέλλα από φάβα μαύρη ή φέτρ μαύρο που προορίζονται για την Κιανή Άκτι, είναι σκεδόν όλα γαννιριόμενα με μία ροζ κορδέλλα ή έχουν μία καλώς ματρητή, καμμένη άποκλειστικά με γκρό - γκριν.

Μετά την επικράτηση του ζερε, το θομπίο κρέμ ντε σιν, διασπώνε την έπιτυχία του κρέμ ντε σιν έμπριμε με μικρά σκεδία, με λωρίδες από σκεδία πιά πυκνά με διάφορα μέρη. Οι λωρίδες αυτές τοποθετούνται στη μέση, στα παραμμένα, στην γιάκα.

Τέλος, για τα άμηνιγέ φορέματα

Δύο ύραιότατα και άπλουστατά άνοιξιατικά φορέματα, κρεασίον του όκου Μελόγκ

ΓΙΑ ΡΟΜΠ - ΜΑΝΤΩ ΤΟ ΝΟΙΚΟΚΥΡΙΟ

Τα φορέματα αυτά που ταίριαζουν κυρίως στα καλοκαιριμένα σώματα, συνθέτονται πολύ έφες. Γι κανείς να άπλη γρημυή και σταυρώνουν έμπρός ο' ένα ζιλέ από λαινζέρι, λεπτότατα έργασμένο. Τα πιά μοντέρνα είναι χωρίς ζώνη και διάφορες ντεκού ή νεβέρ, ύπογαννιριόμενόν την μέση.

Κάποτε ένα κεντήμα σκεδιάζει ύπορντούρα, άλλοτε γαννιριούνται με λεπτές λωρίδες ζυμώδες και σε ένα λεπτή λωρίδα από πικέ λαινκό, που δίνει ήδη ένα άνοιξιακό άέρα στο φέρεμα.

Το κομψότητα του ρόμπ μαντώ γίνεται στην πλάτη, όπως κλείνουν συνήθως τώρα τα κορσάκι.

Εχομε ένα νέο ύφασμα: το ζερε σάτεν που χραιομοποιείται από το θομπίο ή το γυαλιστερό του μέρους και παρουσιάζει τουαλέτες έλαφρικής κομψότητας.

Εχομε ένα νέο ύφασμα: το ζερε σάτεν που χραιομοποιείται από το θομπίο ή το γυαλιστερό του μέρους και παρουσιάζει τουαλέτες έλαφρικής κομψότητας.

Οι πιά άπλες γυναικές που κατάρθωναν να μείνουν χαριμένες και έλκυτικές άγαπήθηκαν από τους ένδοξότερους άνδρες. Βέβαια άν ή Στακτοπούτα, γνιμένη με θου μύσια φορέματα έργασμένα το Βασιλόπουλο δεν τα κατάρθωσε τόσο άρις στην πολυτέλεια της τουαλέτας της όσο χάρις στο ύφασμα της πρόσωμο και το μικρό της ποδράκι...

Μα αυτό, φυσικά, δεν σημαίνει ότι ένα φέρεμα έργασμένο και σε άνομη θα κατακτούσε άσπρη το θα σιάλυνε το παραμύθιο!

Για σάς, Κυρία μου, που είσε καλονυμένη, κακέτα και κρατάτε τον σπουδαίο, γλυκό και δύσκολο συγχρόνως ρόλο της οικοδόποινης, έχετε μεγάλη σημασία να διατηρήσετε την γαννιτία σας, το σέ έπιλ σας και να μην παρουσιάζετε ποτέ στα έλαμματα του περιβάλλοντός σας νεγκιλική και άκαλοήθητη.

Τα μικρά όρθια διατηρούν την φιλία και οι μικροδουλείς διατηρούν το νοικοκυριό. Για τις δουλείες αυτές, Κυρία μου, σας χραιοτείται ένα ντυμένο πρακτικό, κομψό και καλέςθητο.

♦♦

Οι ποδιές για τις κοντροδουλείες και οι «μπλουζες» της έργασίας γίνονται σήμερα σε χορωμένα ύφασματα που κολακεύουν: τουάλα, βου δακερά, έμπριμε, τομπράκο, περκάι, πικέ με φόντο λευκό, με ρίγες πολυχρώμες.

Η ποδιά δεν είναι πιά ένα είδη-ποτε κομμάτι ύφασμα σφινμένο στη μέση με μία τυχαία ζώνη. Τα νέα μοντέλα σκεδιάζουν επάνω στη φύσητα την όποια προσφύλασσον με μία μύτη ή ένα στογγυλό γύρο.

Όταν η ποδιά είναι από τουάλα μανώ κρημίο την τελειώσετε μ' ένα φεστόνι χρωματιστό που ρελαίσει και τις τόσεις. Ο μπερέλλες γαννιριούνται με μωφ κεντήμα σε άνθιβετο, καμύ και το έπιπρόσωτο με μία δαντέλλα ή ένα γαρέ.

Οι λεγόμενες «μπλουζες» (δελονίες) προτεταύουν ακόμη καλύτερα τα φορέματα. Τα μανίκια τους είναι άλλοτε μακρύς κ' άλλοτε κοντά. Είναι χορωμένα, σε κάποιον γύρο από τουάλα μπλάς, ή τομπράκο. Οι άπλουστερές φόρμες είναι και καλές τερες: γιάκας («κλυντ»), το κορσάκι κλείει με τρία κομμάτια, τόσεις πρόσωτο ή κορσάκι. Η ζώνη με κομψά κάρ.

Περί τα μαντώ μία μαντήρα το παίει της ύπηρεσιαν και ποδιές από κα σούτα με μπρεταλλες και μεγάλη τόση, έπίσης από κα σούτα. Χάρις στο ένδυμα αυτό η μιά μπορεί να πλύνη το παιδικό της χρώμα να πλάσσει κατέρες επάνω στα φορέμα της.

♦♦

Εκτός από την ποδιά φορεται και μία ύφασμα ρόμπ ντε σάιμ για τις ώρες της οικογενειακής συγκεντρώσεως κοντά στην άνεμένη φωτιά, για τις μέρες που ύφεται και η κυρία μένει σπίτι της διαδίδοντας κάνα ρουάτο ή πλάκωφά και μία κακέτα. Θα διαλέξετε ένα μπράβονας μονόχρωμο ή έμπριμε, μία ντυβέτινα πικέ, μία σονελλίνα ή ένα βούρ μετωστό. Η φόρμα είναι συνήθως άνδρική, κομψή και ζσητή.

Για ποικιλία, μπορείτε άν ζοποι μοποιήσετε μονόχρωμο ύφασμα - να ντυμπάρετε ρεβέρ και ζώνη μ' ένα ύφασμα έξισου μονόχρωμο, άλλα σε τόνο διαφορετικό ή να γαννιριέτε το ρεβέρ σας μ' ένα άλλο ύφασμα. Παραδόνετε: ρόμπ από φανέλα και γιάκας κρέμ ντε σιν, ρόμπα ραγιόν και γιάκας, ρεβέρ και ζώνη δελονίνα.

Το κεντημένο μονόχρωμο γαννιριεται το ύποπιο, τα γράμματα όμως έκερατάται έάν είναι της μόδας. Τέλος, τα γιάκα στην ίδια τόνο της ρόμπας ένώνονται πολύ άς γαννιριέται για τις ρόμπες από σάτεν ή από φανέλα.

ΕΝΑ ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΟΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ

ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ

— Δός μου τρεις εμπιστούς αν θρώπους κ' ένα καλό αυτοκίνητο και άποψε ο Μορώ θα είναι εδώ!

ΑΛΛΟΝ ΑΝΤ' ΑΛΛΟΥ

Κατά τη μία μετά τα μεσάνυχτα ένα μεγάλο αυτοκίνητο εστάμασε κοντά στον Κόκκινον Πύργον.

Τέσσερες άνδρες κατέβηκαν: ο Μοράλες, ο Άμερ, ο Ριζαρντέν, ο γιατρός της συμμορίας και ένας ακόμη συμμορίτης.

Ο Κρεμάρ, που ήταν σωφέρ, έμεινε στη θέση του και ο Μοράλες με τους τρεις άλλους έτράβηξε προς ένα μονοπάτι που οδηγούσε κατ' ευθείαν στα έσχατα του πύργου.

Όταν έφθασαν, ο Μοράλες έπληξε κατ' ευθείαν στο δωμάτιο όπου κοιμόνταν ο πατέρας του. Έστριψε το αυτί του στην πόρτα και άκουσε τόν ήχο έλαφράς αναπνοής.

— Αντ' εδώ όλα πάνε καλά! Εμφύρισε τότε ευχαριστημένος. Έπειτα έμπηκε στο κελί του Μορώ. Στο αχυρένιο στρώμα κάποιος ήταν ζαπλωμένος και τυλιγμένος σε μια κουβέρτα.

Οι θορύβοι του Μοράλες τόν έδωσαν χωρίς να τόν ξεσκεπάσουν, τόν έσηκωσαν και τόν μετέφεραν στο αυτοκίνητο.

— Και τώρα όρκομο για τόν Παρίσι! τούς είπε ο Μοράλες. Έγώ θα μείνω εδώ.

Έπειτα άρχισε να αισθάνεται πάλι τύψεις θέλει να φωνάξει στους ευεργέτες του. Έκαμε λοιπόν πάλι τόν γύρο τών ερειπίων κ' έμπηκε στον πύργον από τήν κυρίαν είσοδον. Έπροχώρησε άμέσως προς τόν

δωμάτιο του γέρω Λαθέν, άλλ' άπόρριψε όταν βρήκε μπροστά του όχι τόν πατέρα του, όπως έπερίμενε, αλλά τόν Ρογρήρον, που τού είπεν άμέσως:

— Ένόμιζα πως είχατε φύγει! Ο πατέρας σας μου είπε ότι επήγατε να καταταχθήτε στη Λεγεώνα τών Ξένων.

— Πραγματικά, άπάντησε ο Μοράλες. Έμαθα όμως τυχαίως ότι ετοιμάζονται πάλι για να κλέψουν τόν Μορώ και ήρθα να σας ειδοποιήσω έγκαιρως.

— Σαν είδατε λοιπόν τήν Μόντι; ρώτησε ο άδελφός τού Έκδικητού χωρίς περιστροφές.

— Ναί, έντελώς τυχαίως... Καί έτρεξα άμέσως να σας ειδοποιήσω.

— Έκάματε πολύ καλά, άπάντησε ξερά ο Ρογρήρον, που άρχισε ν' άνοιχνε ήταν κατάλαβε τήν εσφηνική παραχή τού Μοράλες. Δέν έκούσε όμως κανένα φθο, γιατί τόν φρουρού καλά!

— Έδειξε έναν άνθρωπο που ήταν περμένο και καλά σκεπασμένο στο κρεβάτι του κι' έπρόσθεσε:

— Ο Μορώ δέν μπορεί βέβαια να φύγει απ' εδώ μέσα!

Και λέγοντας αυτά ξεσκέπασε τόν πρώην τραπέζτην.

— Πιάς!.. Αυτός κοιμάται εδώ; έκανε καταπληκτικός ο Μοράλες.

— Τό βλέπετε. Τόν λυπηθήκαμε και τόν μετέφεραμε εδώ, όπου είναι άσφαλως καλύτερα από τό κελί του.

— Και ο πατέρας μου;

— Απώφε κοιμάται στο κελί τού καταδίκου, έως ότου τό ετοιμάσουν άλλο δωμάτιο.

Κρύος ιδρώς περιέλουσε τόν Μοράλες από τό κεφάλι έως τα πόδια. Όστε ο άνθρωπος τόν όποιον άπήγαγαν ήταν ο πατέρας του!

— Τώρα δέν έχω τίποτε άλλο να κάμω εδώ μέσα, είπε προσπαθώντας να κρύψει τήν ταραχή του.

— Μία στιγμή, τόν διέκοψε ο Ρογρήρον, να πδώ στο χιμείο τό ετοιμάζω κάποιο φάρμακο. Δέν μπόρεσε ν' άρνρηθί.

Σωριάστηκε σε μία πολυθρόνα, τρέμοντας για τήν τύχη που περιμενε τόν πατέρα του. Ήταν έτοιμος να φανερώσει τα πάντα στον Ρογρήρον και να ζητήσει τήν βοήθειά του, όταν τόν διέκοψε ένας υπόκωφο μουνγκρό.

Ο Μορώ είχε σπικωθί και τόν έκτύπησε άγριεμένο.

Και θα τρώμαζε σφαλώς στη θέα αυτού τού άρρώστου, γιατί άναπνέονε τρομερός και με τα χέρια τεντωμένα προς τόν έμπρός ώρμιος προς τόν Μοράλες, που προσπαθούσε να βρή τήν πόρτα, τρέμοντας.

— Θέλω κάποιον να σκοτώσω! φώναξε ο τρελλάς. Θέλω κάποιον να σκοτώσω!.. Είναι καλά τό σκοτώμα, πολύ καλά!

Γιά να τόν άποφύγει ο Ροβέρτος ώρμισην έξω από τό διάδρομο κι' έδωκε από τ' άκατοικητα ύπόγειο, ενώ ο τρελλάς σταματούσε, άναποφάσιτος άν έπρεπε να τρέξει εις καταδίωξιν τού φουγάδου.

Έπειτα, έντελως άπότομα, έπρεσε ο Ένα είδος νάρκης και σωριάστηκε στην πολυθρόνα όπου λίγο πριν καθόταν ο Μοράλες. Έκει άρχισε να λήη κάποιο νανούρισμα, ενώ κουνούσε τα χέρια του, σαν να κρατούσε κανένα μωρό.

Φαίνεται ότι θυμήθηκε εσφηνικά τό έγγονόκι του, γιατί έπρόφερε ένα όνομα:

— Γιαννάκι!..

Άθρονα δάκρυα πλημύρισαν τό πρόσωπό του. Άπό τήν ώρα

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΜΩΡΙΣ ΛΕΜΠΑΝ

ΕΚΔΙΚΗΤΗΣ

που τρελλάθηκε ήταν η πρώτη φορά που αισθανόταν κάποια τύψη.

Η ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ

Οι τρεις κακοίργοι έφθασαν στο Παρίσι μαζί με τόν αγκυλωτό τους.

Η Διάνα και ο Άμερ, περιμεναν με άνυπομονησία τό άποτέλεσμα τής έκδοτικώς. Ο Κρεμάρ ανέθεκε άμέσως επάνω και τούς είπε:

— Τόν έφραμε τόν άνθρωπό μας! Κάτω εις.

— Και ο Μοράλες; έρώτησε η Διάνα.

— Έμεινε στον πύργο.

— Διάβολε! Άρκει να μίν κάμη πάλι καμμία βλακεία!

— Τι μάς μέλλει; έκανε ο Άμερ, ενώ ο Κρεμάρ έφρευε. Άρκει ότι κρατάμε τόν τραπέζτην. Αυτό είναι τό ουσιώδες. Τα λοιπά είναι άσχηματα.

— Και φθορήν έμένα! έκανε η τυχοδιώκτις, ενώ τα μάτια της έφωτίζοντο με μία παράξενη λάμψη. Πρέπει με κάθε θυσία ν' άπολαύσω απ' αυτόν τόν Μοράλες. Μού έγινε υπερβολικά άνοσηφόρος.

Και καθώς ο Άμερ έκανε ένα καταφατικό νεύμα με τό κεφάλι του, η Διάνα έπρόσθεσε:

— Άς τόν άφήσουμε ήσυχον προς τό παρόν και άς υποδεχθούμε όσο μπορούμε καλύτερα τόν τραπέζτην, που θ' άπορίσει βέβαια όταν μέρη ότι έφείλει τήν έλευθερία του σ' έμάς.

Οι συνένοχοι τής Μόντι έφταναν τόν αλχημικό τόν, στερεά πάντοτε δεμένον. Και τόν άφισαν σ' ένα μικρό κρεβάτι έκστρατεύας.

— Τού έδωσα γερά δόσι, είπε ο γιατρός. Έτσι δέν κουνήθηκε καθόλου και τόν έφέραμε ήσυχον.

Καθώς έλεγε αυτά ο άλήτης έπιστήμων έλυνε τα δεσμά τού ανθρώπου που είχαν κουβαλήσει εκεί πέρα και τού ξεσκέπασε τό κεφάλι.

Μία κραυγή λύσης άκούστηκε τότε:

— Δέν είναι αυτός!

Η Μόντι άνεγνώρισε τόν μωλικά τού Σαμπλόν, που υπό τήν επίδρασι τού ναρκωτικού εξακολουθούσε να είναι βαθειά κοιμισμένος.

— Αυτόν τόν άνθρωπον τόν άναγνωρίζω! εξακολούθησε η τυχοδιώκτις. Είναι ο Πέτρος Λαθέν, ο πατέρας τού Μοράλες!

— Επρόσθετοκα! έπρόσθεσε ο Άμερ.

— Ναί, άλλ' από ποιόν; Ο Μοράλες δέν μάς παρέδωσε βέβαια τόν πατέρα του αντί τού Μορώ!.. Ο Έκδικητής; Αλλά κι' αυτός για να μάς παίζε ένα κόλπο δέν θα έξέστρε σε τέτοιον κίνδυνον έναν άνθρωπο, που τού είναι τόσο άφωτισμένος, γιατί ξέρει πολύ καλά ποιά τύχη τόν περιμένει! Άσφαλώς λοιπόν κάποιο λάθος έχει συμβεί, που μού είναι έντελως άνεξήγητον. Είμαστε πολύ άτυχοι! Ο, τι όποτε όμως και άν συμβαίνει, δέν παραδέχομαι ότι έχασα άκόμη τό παιγνίδι. Θα εξακολουθήσω τόν αγώνα!..

Και δεικνόντας τόν Λαθέν με έκφρασι τρομερής άπειρίας, έπρόσθεσε:

— Για να κάνουμε καλήν άρχή, αυτός ο άνθρωπος πρέπει να εξαφανισθί. Άδριο θα όρουν τό πτώμα του στον Σηκουάνα και θα νομίσουν ότι πρόκειται

περί δυστυχήματος ή αυτοκτονίας...

— Διάνα! έδοκίμασε να τήν διακόψι ο Άμερ.

— Σεις να σωπαίνετε! τού είπεν η Μόντι. Η μαζή μου θα εισαστε, ή έναντίον μου! Μέσος όρος δέν υπάρχει. Τα ήμίμετρα ούτε τα ξέρω, ούτε θέλω να τα μάθω! Διαλέχτε τί προτιμάτε!..

Δαμασμένος από τήν τυχοδιώκτις, ο Άμερ έκούσε τό κεφάλι, σωπαίνοντας.

Ο ξεπεσμένος ευπαθήριος δέχονταν έτσι να γίνη συνένοχος τών κακούργων εκείνων.

Ο Πέτρος Λαθέν, ο γέρος μωλικάς τού Σαμπλόν ήταν όριστικα καταδικασμένος.

ΜΙΑ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΙΣ

Άπό τήν κωμικοτραγική σκηνή που έγινε μέσα στο γραφείο τού Περιλι, ο ιδιωτικός άστυνόμενος είχε υποστεί τελείαν ήθικην μεταμόρφωσιν.

Συγκινημένος από τήν γλυκύτητα τού Γιαννάκι και τήν έξυπνότητα τού Γλυκώριτσα, είχε γενναίως άλλ' άρχισε να ριψοκινδυνεύει τήν ζωή του.

Τού έδωσαν θάρρος οι μυστηριώδεις σκέψεις του με τόν Έκδικητήν, για τόν όποιον δέν έγνώριζε άκόμη τίποτε τό βεβαιόν, αλλά άρχισε να έλπιει ότι τόν ή μεταισθεία του δέν ήταν ποτέ τόσο τελεία ώστε να μνησάνωνται κατά τού όποιου γυναικός του, στο όρκομο.

— Διάβολε! έλεγε. Τι έχω λοιπόν και με άναγνωρίζει όλος ο κόσμος;

— Ο άσθός Περιλι είχε μία ήλωρια μύτη, χάρις εις τήν όποια

ή τύχη θά τού παρυσίαζε καμμία καλήν εύκαιρία και άρχισε να περιφέρεται έξω από τό σπίτι τής Διάνας Μόντι. Καί έστάθηκε τυχερός.

ΑΠΡΟΣΔΟΚΗΤΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ

Μία νύκτα, άφού ένυψε επί ώρες κάτω από τα παράθυρα τής τυχοδιώκτιδος, είδε να στεκεται μπροστά στην πόρτα τής Ένα αυτοκίνητο.

Ο σωφέρ έπίβησε πρώτος κάτω, έμπηκε στο σπίτι κ' έδωκε άμέσως κατόπιν για να κάμη ένα μυστηριώδες νεύμα στους συντρόφους που είχαν μείνει μέσα στο αυτοκίνητο.

Άμέσως τότε εκείνοι άρπασαν ένα όσμο που ήταν καλά δεμένο και τυλιγμένο σε κουβέρτες και τό μετέφεραν μέσα στο σπίτι.

— Εδώ τούς έχω! έδοκίμησε ο Περιλι με κάποια συγκίνηση, τα μεγάλα γεγονότα άρχίζουν!

Μόλις λοιπόν εκείνοι έχασαν με τό παράξενο φορτίο και ο Έκδικητής, δέν είχε ανάγκη ή πόρτα έκλεισε πίσω τους, ο Περιλι έβγινκε από τήν γυναικό τοίχου όπου ήταν κρυμμένος και έπροχώρησε προς τό αυτοκίνητο για να πάρη τόν άριμό του.

— Εσάφνα όμως τινάχτηκε. Ένα χέρι βαρύ άκούμπησε στον ώμο του.

Ο Περιλι έστράφηκε άπτοτομα.

Ένας ύψιστος άντρας, τυλιγμένος σε μαύρον μανδύα, με πλατύγυρο καπέλλο στο κεφάλι, στεκόταν μπροστά τού και τόν κυτούσε μ' ένα ύφος άσπρη, αινιγματώδες.

Είς τα περίκωρα τής Βομβάρς υπάρχει τό άντίθετο καλοσύναν άγάλια τού Βρυόδα, τό όποιον επεκερίσσε τελευταίως να καταστρέψι μια μυστηριώδη σπείρα ιερουλών, που λυμαινεται τούς βουδδικούς ναούς και κλέπτει τα υποκρυπτόν έντός αυτών πολύτιμα κειμήλια. Η άπόπειρα τής καταστροφής τού αγάλματος σφειλεται εις τόν θρόνον, ότί έντός αυτού κρύπτονται άμύητοι θησαυροί

τά καταθόνια τεχνάσματα και εύλογους, τήν τύχη του που τόν είχαν άποτρέψει από τόν έπικινδύνον καθήκον.

Όσον άφορά τό έρωτικό του αίσθημα προς τήν γόσησαν Διάνα, ο Περιλι καθάρθηκε να τό κατασιγάσι κι' αυτό. Καί έλεγε με πεποίθησι:

— Μία γυναίκα που δέρνει τα παιδιά δέν είναι ικανή ν' άγαπήσι πραγματικά!

Και με τήν σκέψιν αυτήν ο διευθυντής τού Πρακτορείου (Τσε Λέρπας) άρχισε να αισθάνεται μίσην κατά τής Διάνας Μόντι και τής συμμορίας τής.

Τέλος, έλαβε μίαν άνδρικήν άπόφασι:

— Άντ' εδώ κάι πέρα, έλεγεν άποφασιστικά, δέν θα ήσυχάσω ούτε στιγμή, άν δέν άφαιρέσω τήν προσωπίδα από τούς ληστές αυτούς και τούς παροδώσω στην δικαιοσύνη. Θα κάμω κάθε θυσία για να τό έπιτύχω αυτό, έστω και άν πρόκειται να ριψοκινδυνεύω τήν ζωή μου.

Έπειτα έδοκίμησε ότι για να έπιτύχη τό σκέδιό του έπρεπε να θέσι εις ένδειαν τα μεγάλα μέσα. Καί άρχισε να μετομορφεύεται κατά πολλούς και διαφόρους τρόπους.

Όσοι άπίστευαν όμως και άν τήν ή μεταισθεία του δέν ήταν ποτέ τόσο τελεία ώστε να μνησάνωνται κατά τού όποιου γυναικός του, στο όρκομο.

— Διάβολε! έλεγε. Τι έχω λοιπόν και με άναγνωρίζει όλος ο κόσμος;

— Ο άσθός Περιλι είχε μία ήλωρια μύτη, χάρις εις τήν όποια

ή τύχη θά τού παρυσίαζε καμμία καλήν εύκαιρία και άρχισε να περιφέρεται έξω από τό σπίτι τής Διάνας Μόντι. Καί έστάθηκε τυχερός.

ΑΠΡΟΣΔΟΚΗΤΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ

Μία νύκτα, άφού ένυψε επί ώρες κάτω από τα παράθυρα τής τυχοδιώκτιδος, είδε να στεκεται μπροστά στην πόρτα τής Ένα αυτοκίνητο.

Ο σωφέρ έπίβησε πρώτος κάτω, έμπηκε στο σπίτι κ' έδωκε άμέσως κατόπιν για να κάμη ένα μυστηριώδες νεύμα στους συντρόφους που είχαν μείνει μέσα στο αυτοκίνητο.

Άμέσως τότε εκείνοι άρπασαν ένα όσμο που ήταν καλά δεμένο και τυλιγμένο σε κουβέρτες και τό μετέφεραν μέσα στο σπίτι.

— Εδώ τούς έχω! έδοκίμησε ο Περιλι με κάποια συγκίνηση, τα μεγάλα γεγονότα άρχίζουν!

Μόλις λοιπόν εκείνοι έχασαν με τό παράξενο φορτίο και ο Έκδικητής, δέν είχε ανάγκη ή πόρτα έκλεισε πίσω τους, ο Περιλι έβγινκε από τήν γυναικό τοίχου όπου ήταν κρυμμένος και έπροχώρησε προς τό αυτοκίνητο για να πάρη τόν άριμό του.

— Εσάφνα όμως τινάχτηκε. Ένα χέρι βαρύ άκούμπησε στον ώμο του.

Ο Περιλι έστράφηκε άπτοτομα.

Ένας ύψιστος άντρας, τυλιγμένος σε μαύρον μανδύα, με πλατύγυρο καπέλλο στο κεφάλι, στεκόταν μπροστά τού και τόν κυτούσε μ' ένα ύφος άσπρη, αινιγματώδες.

Είς τα περίκωρα τής Βομβάρς υπάρχει τό άντίθετο καλοσύναν άγάλια τού Βρυόδα, τό όποιον επεκερίσσε τελευταίως να καταστρέψι μια μυστηριώδη σπείρα ιερουλών, που λυμαινεται τούς βουδδικούς ναούς και κλέπτει τα υποκρυπτόν έντός αυτών πολύτιμα κειμήλια. Η άπόπειρα τής καταστροφής τού αγάλματος σφειλεται εις τόν θρόνον, ότί έντός αυτού κρύπτονται άμύητοι θησαυροί

Είς τα περίκωρα τής Βομβάρς υπάρχει τό άντίθετο καλοσύναν άγάλια τού Βρυόδα, τό όποιον επεκερίσσε τελευταίως να καταστρέψι μια μυστηριώδη σπείρα ιερουλών, που λυμαινεται τούς βουδδικούς ναούς και κλέπτει τα υποκρυπτόν έντός αυτών πολύτιμα κειμήλια. Η άπόπειρα τής καταστροφής τού αγάλματος σφειλεται εις τόν θρόνον, ότί έντός αυτού κρύπτονται άμύητοι θησαυροί

Είς τα περίκωρα τής Βομβάρς υπάρχει τό άντίθετο καλοσύναν άγάλια τού Βρυόδα, τό όποιον επεκερίσσε τελευταίως να καταστρέψι μια μυστηριώδη σπείρα ιερουλών, που λυμαινεται τούς βουδδικούς ναούς και κλέπτει τα υποκρυπτόν έντός αυτών πολύτιμα κειμήλια. Η άπόπειρα τής καταστροφής τού αγάλματος σφειλεται εις τόν θρόνον, ότί έντός αυτού κρύπτονται άμύητοι θησαυροί

Είς τα περίκωρα τής Βομβάρς υπάρχει τό άντίθετο καλοσύναν άγάλια τού Βρυόδα, τό όποιον επεκερίσσε τελευταίως να καταστρέψι μια μυστηριώδη σπείρα ιερουλών, που λυμαινεται τούς βουδδικούς ναούς και κλέπτει τα υποκρυπτόν έντός αυτών πολύτιμα κειμήλια. Η άπόπειρα τής καταστροφής τού αγάλματος σφειλεται εις τόν θρόνον, ότί έντός αυτού κρύπτονται άμύητοι θησαυροί

Είς τα περίκωρα τής Βομβάρς υπάρχει τό άντίθετο καλοσύναν άγάλια τού Βρυόδα, τό όποιον επεκερίσσε τελευταίως να καταστρέψι μια μυστηριώδη σπείρα ιερουλών, που λυμαινεται τούς βουδδικούς ναούς και κλέπτει τα υποκρυπτόν έντός αυτών πολύτιμα κειμήλια. Η άπόπειρα τής καταστροφής τού αγάλματος σφειλεται εις τόν θρόνον, ότί έντός αυτού κρύπτονται άμύητοι θησαυροί

Είς τα περίκωρα τής Βομβάρς υπάρχει τό άντίθετο καλοσύναν άγάλια τού Βρυόδα, τό όποιον επεκερίσσε τελευταίως να καταστρέψι μια μυστηριώδη σπείρα ιερουλών, που λυμαινεται τούς βουδδικούς ναούς και κλέπτει τα υποκρυπτόν έντός αυτών πολύτιμα κειμήλια. Η άπόπειρα τής καταστροφής τού αγάλματος σφειλεται εις τόν θρόνον, ότί έντός αυτού κρύπτονται άμύητοι θησαυροί

Είς τα περίκωρα τής Βομβάρς υπάρχει τό άντίθετο καλοσύναν άγάλια τού Βρυόδα, τό όποιον επεκερίσσε τελευταίως να καταστρέψι μια μυστηριώδη σπείρα ιερουλών, που λυμαινεται τούς βουδδικούς ναούς και κλέπτει τα υποκρυπτόν έντός αυτών πολύτιμα κειμήλια. Η άπόπειρα τής καταστροφής τού αγάλματος σφειλεται εις τόν θρόνον, ότί έντός αυτού κρύπτονται άμύητοι θησαυροί

Είς τα περίκωρα τής Βομβάρς υπάρχει τό άντίθετο καλοσύναν άγάλια τού Βρυόδα, τό όποιον επεκερίσσε τελευταίως να καταστρέψι μια μυστηριώδη σπείρα ιερουλών, που λυμαινεται τούς βουδδικούς ναούς και κλέπτει τα υποκρυπτόν έντός αυτών πολύτιμα κειμήλια. Η άπόπειρα τής καταστροφής τού αγάλματος σφειλεται εις τόν θρόνον, ότί έντός αυτού κρύπτονται άμύητοι θησαυροί

Είς τα περίκωρα τής Βομβάρς υπάρχει τό άντίθετο καλοσύναν άγάλια τού Βρυόδα, τό όποιον επεκερίσσε τελευταίως να καταστρέψι μια μυστηριώδη σπείρα ιερουλών, που λυμαινεται τούς βουδδικούς ναούς και κλέπτει τα υποκρυπτόν έντός αυτών πολύτιμα κειμήλια. Η άπόπειρα τής καταστροφής τού αγάλματος σφειλεται εις τόν θρόνον, ότί έντός αυτού κρύπτονται άμύητοι θησαυροί

Είς τα περίκωρα τής Βομβάρς υπάρχει τό άντίθετο καλοσύναν άγάλια τού Βρυόδα, τό όποιον επεκερίσσε τελευταίως να καταστρέψι μια μυστηριώδη σπείρα ιερουλών, που λυμαινεται τούς βουδδικούς ναούς και κλέπτει τα υποκρυπτόν έντός αυτών πολύτιμα κειμήλια. Η άπόπειρα τής καταστροφής τού αγάλματος σφειλεται εις τόν θρόνον, ότί έντός αυτού κρύπτονται άμύητοι θησαυροί

Είς τα περίκωρα τής Βομβάρς υπάρχει τό άντίθετο καλοσύναν άγάλια τού Βρυόδα, τό όποιον επεκερίσσε τελευταίως να καταστρέψι μια μυστηριώδη σπείρα ιερουλών, που λυμαινεται τούς βουδδικούς ναούς και κλέπτει τα υποκρυπτόν έντός αυτών πολύτιμα κειμήλια. Η άπόπειρα τής καταστροφής τού αγάλματος σφειλεται εις τόν θρόνον, ότί έντός αυτού κρύπτονται άμύητοι θησαυροί

Είς τα περίκωρα τής Βομβάρς υπάρχει τό άντίθετο καλοσύναν άγάλια τού Βρυόδα, τό όποιον επεκερίσσε τελευταίως να καταστρέψι μια μυστηριώδη σπείρα ιερουλών, που λυμαινεται τούς βουδδικούς ναούς και κλέπτει τα υποκρυπτόν έντός αυτών πολύτιμα κειμήλια. Η άπόπειρα τής καταστροφής τού αγάλματος σφειλεται εις τόν θρόνον, ότί έντός αυτού κρύπτονται άμύητοι θησαυροί

Είς τα περίκωρα τής Βομβάρς υπάρχει τό άντίθετο καλοσύναν άγάλια τού Βρυόδα, τό όποιον επεκερίσσε τελευταίως να καταστρέψι μια μυστηριώδη σπείρα ιερουλών, που λυμαινεται τούς βουδδικούς ναούς και κλέπτει τα υποκρυπτόν έντός αυτών πολύτιμα κειμήλια. Η άπόπειρα τής καταστροφής τού αγάλματος σφειλεται εις τόν θρόνον, ότί έντός αυτού κρύπτονται άμύητοι θησαυροί

Είς τα περίκωρα τής Βομβάρς υπάρχει τό άντίθετο καλοσύναν άγάλια τού Βρυόδα, τό όποιον επεκερίσσε τελευταίως να καταστρέψι μια μυστηριώδη σπείρα ιερουλών, που λυμαινεται τούς βουδδικούς ναούς και κλέπτει τα υποκρυπτόν έντός αυτών πολύτιμα κειμήλια. Η άπόπειρα τής καταστροφής τού αγάλματος σφειλεται εις τόν θρόνον, ότί έντός αυτού κρύπτονται άμύητοι θησαυροί

Είς τα περίκωρα τής Βομβάρς υπάρχει τό άντίθετο καλοσύναν άγάλια τού Βρυόδα, τό όποιον επεκερίσσε τελευταίως να καταστρέψι μια μυστηριώδη σπείρα ιερουλών, που λυμαινεται τούς βουδδικούς ναούς και κλέπτει τα υποκρυπτόν έντός αυτών πολύτιμα κειμήλια. Η άπόπειρα τής καταστροφής τού αγάλματος σφειλεται εις τόν θρόνον, ότί έντός αυτού κρύπτονται άμύητοι θησαυροί

Είς τα περίκωρα τής Βομβάρς υπάρχει τό άντίθετο καλοσύναν άγάλια τού Βρυόδα, τό όποιον επεκερίσσε τελευταίως να καταστρέψι μια μυστηριώδη σπείρα ιερουλών, που λυμαινεται τούς βουδδικούς ναούς και κλέπτει τα υποκρυπτόν έντός αυτών πολύτιμα κειμήλια. Η άπόπειρα τής καταστροφής τού αγάλματος σφειλεται εις τόν θρόνον, ότί έντός αυτού κρύπτονται άμύητοι θησαυροί

Είς τα περίκωρα τής Βομβάρς υπάρχει τό άντίθετο καλοσύναν άγάλια τού Βρυόδα, τό όποιον επεκερίσσε τελευταίως να καταστρέψι μια μυστηριώδη σπείρα ιερουλών, που λυμαινεται τούς βουδδικούς ναούς και κλέπτει τα υποκρυπτόν έντός αυτών πολύτιμα κειμήλια. Η άπόπειρα τής καταστροφής τού αγάλματος σφειλεται εις τόν θρόνον, ότί έντός αυτού κρύπτονται άμύητοι θησαυροί

Είς τα περίκωρα τής Βομβάρς υπάρχει τό άντίθετο καλοσύναν άγάλια τού Βρυόδα, τό όποιον επεκερίσσε τελευταίως να καταστρέψι μια μυστηριώδη σπείρα ιερουλών, που λυμαινεται τούς βουδδικούς ναούς και κλέπτει τα υποκρυπτόν έντός αυτών πολύτιμα κειμήλια. Η άπόπειρα τής καταστροφής τού αγάλματος σφειλεται εις τόν θρόνον, ότί έντός αυτού κρύπτονται άμύητοι θησαυροί

